

Giới thiệu Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng

- Lớp trưởng, cậu...có bạn gái chưa?

- Tôi có bạn trai.

- Cậu..

Vị lớp trưởng lạnh lùng kia là người khiến cô trúng tiếng sét ái tình. Cô nhận được học bổng của một trường cao cấp trên thành phố vì vậy quyết định đi đến đó sống và học tập.

Ở trường mới bạn mới vô tình gặp được Lê Hoàng Bảo Lâm(cậu)một con người lạnh lùng nhưng Cô lại trúng tiếng sét ái tình yêu Cậu từ lần gặp mặt đó người ta gọi là"Yêu Từ Cái Nhìn Đầu Tiên" mà điều đó đối với Cô chỉ có trong ngôn tình mới có.Liệu Cô có chạm vào được trái tim lạnh lùng của Cậu không???

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Lớp trưởng khó ưa

Sau khi trường mới khai giảng xong vài ngày thì Cô mới đến trường để nhập học vì Cô phải chuẩn bị vài giấy tờ nên nhập học muộn hơn học sinh ở trường.Bước chân tới cổng Cô khựng lại trầm suy nghĩ *Không ngờ Trường này lại lớn như vậy! Vậy Mình biết tìm phòng hiệu trưởng ở đâu đây?*(Trường Cô là Trường THPT X cao cấp dành cho con nhà có điều kiện để học).Suy nghĩ một hồi Cô cứ nhìn vòng quay để tìm phòng hiệu trưởng không để ý vô tình đụng trúng ai đó.Cô giật mình nhìn lại nhưng đập vào mắt lại là một cực phẩm làm Cô cứ ngỡ người không nói lên tiếng.Bỗng dưng trái tim Cô đập lỡ một nhịp

"Xin Lỗi..."

Cậu bạn đó có vẻ tức giận nhìn Cô chau mày

"Cậu không biết nhìn đường sao?"

Đẹp trai mà tính cách khó ưa thế ư?

"Này"

"À... Mình tới để nhập học nhưng không biết phòng hiệu trưởng ở đâu nên đụng trúng Cậu...Xin...lỗi nhé"

"Lần sau đi nhớ nhìn trước sau".Nói rồi Cậu chỉnh lại quần áo quay mặt đi trước

Ồ trong ngôn tình không phải khi Nữ chính không biết tìm nơi nào đó thì Nam chính sẽ dẫn đi tìm sao?Đúng là sống trong ngôn tình nhiều quá rồi mà An Nhi à.Cô vừa suy nghĩ vừa lắc đầu

"Này"

"Hà"

"Cũng còn thời gian Tôi dẫn Cậu đi".Cậu thấy Cô cứ đứng im một chỗ nên đành lòng dẫn Cô đi dù sao Cậu cũng là một lớp trưởng gương mẫu nên quen giúp người khác

Chẳng nhẽ Cậu nghe được suy nghĩ của Tôi sao..."Được...Vậy cảm ơn Cậu nhé!"

Cô suy nghĩ cười thầm trong lòng rồi chạy nhanh đi gần Cậu

"Ui da...".Cô vừa đi vừa quan sát cảnh vật xung quanh nên vô tình đập mặt vào lưng Cậu

"Cậu không biết nhìn đường sao?"

"Là Cậu đang đi đứng lại làm sao Tôi biết được".Cô khó chịu vừa xoa trán vừa nhìn Cậu

"Cậu...Tên gì".Cậu cũng gượng chín mặt

"Trần Ngọc An Nhi...Tôi là học sinh chuyển ở quê lên.Còn Cậu tên gì?".Cô thẳng thắn nói về lai lịch của Minh đối với Cô cho dù là ở quê lên thì cũng chẳng có gì ngại ngùng cần che giấu cả

"Tôi...Lê Hoàng Bảo Lâm học 10A1...Đi nhanh chẳng Tôi muộn học rồi!".Cậu quay mặt đi trước để lại Cô ở sau

Là Cậu tự làm tốn thời gian chứ phải Tôi đâu đúng là đồ khó ưa mà.Cô thầm chửi Cậu trong lòng nhưng cũng nhanh chóng đi lại gần Cậu

"Tối rồi..Vào đi Tôi phải về lớp rồi!".Cậu dẫn Cô tới cửa phòng hiệu trưởng rồi quay mặt đi về lớp

"Tạm biệt!Cảm Ôn Cậu nhé!"*người gì đâu mà khó ưa*.Cô dơ tay chào tạm biệt Cậu nói lớn Cảm Ôn Cậu nhưng Cậu không quay lại nhìn Cô lấy một cái nên Cô nhìn Cậu khuất dần rồi gõ cửa đi vào phòng hiệu trưởng

"Em Chào Thầy ạ!Em đến để nhập học ạ!".Cô đi vào thấy Thầy Hiệu Trưởng đang chăm chú viết giấy tờ gì đó nên lễ phép

"Em là Trần Ngọc An Nhi?"

"Vâng ạ!"

"Rất vui vì Em đến trường này học...Được rồi để Thầy dẫn Em đến lớp học nhé".Thầy Hiệu Trưởng vui vẻ nhìn Cô,Thầy Hiệu Trưởng cũng là một người ở quê được nhận học bổng nên lên đây sống và học hành cũng 20 năm rồi mới tạo dựng được ngôi trường có tiếng tăm như bây giờ vì vậy Thầy rất quý mấy người như Cô

"Vâng ạ!Em cảm ơn Thầy!"

Nói rồi Thầy Hiệu Trưởng dẫn Cô đến lớp học đã định sẵn cho Cô.Là lớp 10A1 *sao cái lớp nghe quen quen vậy ta* Cô đứng suy nghĩ

"Lớp 10A1 là lớp phù hợp với học lực của Em nhất!Em học lớp này nhé!".Thầy vui vẻ nhìn Cô

"Vâng ạ!"

"Các Em...hôm nay lớp ta có thêm một học sinh mới!Có gì các em giúp đỡ bạn nhiều hơn nhé!".Thầy cùng Cô đi vào lớp,Thầy nghiêm khắc lên tiếng nên không học sinh nào dám lên tiếng

"Được rồi...Cô Hoa Cô giúp Em ấy tìm chỗ ngồi đi".Nói xong Thầy Hiệu Trưởng đi ra ngoài để lại cho Cô Giáo tự giải quyết

"Vâng Thưa Thầy!Cô là Hoa sau này Cô sẽ là chủ nhiệm của Em...Được rồi Em vào giới thiệu về mình đi!".Cô giáo gật đầu lễ phép nói vẫy tay để Cô đi gần lại bục giảng

"Chào Mọi Người!Minh là Trần Ngọc An Nhi có gì mong các bạn giúp đỡ thêm".Cô cúi đầu lễ phép

"Chào An Nhi bạn xinh gái quá!"Là một bạn nam lên tiếng

"An Nhi...Trường học tiếng tăm sao Cậu lại ăn mặc quê mùa như vậy".Là giọng của một bạn nữ nhìn qua cũng là một con nhà có điều kiện ăn mặc cũng rất là điệu đà nhưng không hợp với quy định của nhà trường thì phải.Mặt thì trắng bệch môi thì đỏ chót...

"Đúng đó!".Là giọng nữ bên cạnh người vừa nói Cô

Quê mua sao?Nực Cười đúng là bọn nhiều tiền nên khinh thường người khác mà...*O Cậu bạn lúc sáng kia* Cô thầm nghĩ trong lòng chửi họ nhưng vô tình nhìn thấy Cậu đang chăm chú đọc sách nên khuôn mặt vui vẻ

"Được rồi các em đừng ồn nữa!Bảo Lâm em là lớp trưởng vậy giúp bạn tìm chỗ ngồi đi".Tiếng Cô Chủ Nhiệm nhẹ nhàng nhìn Cô cười,có thể thấy Cô giáo là một người dịu dàng hiền lành khuôn mặt trắng trẻo nhưng học sinh lớp này thì...

"Vâng...".Cậu đang đọc sách nên nãy giờ không quan tâm đến chuyện gì nghe Cô giáo gọi nên đứng dậy lên tiếng nhìn thầy Cô thì đôi chân mày co lại

"Bảo Lâm sao thế Em?"

"Dạ...Không Sao ạ"

"Em thấy chỗ bàn thứ tư,bàn thứ hai dãy ngoài với bàn thứ ba dãy trong còn chỗ trống vậy Cô để bạn chọn vị trí đi ạ".Cậu chỉ tay đến từng vị trí mình nói rồi nhìn Cô giáo

"Vậy...An Nhi Em muốn chọn chỗ nào?"

"Em thấy chỗ lớp trưởng còn trống hay là Cô cho Em ngồi đó được không ạ?".Cô chỉ tay về phía bàn của Cậu

"Cậu đang mơ sao...chỗ của Bảo Lâm sao lại để một người như Cậu ngồi được".Là giọng bạn nữ vừa chê Cô mặc quần áo quê mùa

"Sao không được chứ?Minh mới đến nên cần được lớp trưởng giúp đỡ nhiều hơn".Cô cũng chẳng vừa chứng mắt lại bạn nữ đó nói

"Được rồi...Thu Nga!Bảo Lâm có được không Em?.Cô giáo nhìn Cậu về khó xử

"Vâng"

"Vây An Nhi Em xuống chỗ Bảo Lâm ngồi đi.Được rồi chúng ta bắt đầu vào việc học nào".Cô giáo nhìn Cô vui vẻ.Cô gật đầu rồi đi xuống chỗ Cậu,để lại vài ánh mắt nhìn nhau bất ngờ không ngờ Cậu lại để cho một người mới đến ngồi gần mình

"Chào Cậu!Không ngờ chúng ta lại học cùng một lớp ha!"

"Ừ!"

"An Nhi Cậu may mắn lắm mới được ngồi gần Bảo Lâm đó!".Là giọng của một bạn nữ quay xuống nói nhỏ với Cô

"Vây sao...Mà bạn tên gì thế?"

"Minh tên Phương Anh"

"Minh mới tới nên cũng chưa quen biết ai nhiều...Vây chúng ta làm bạn được chứ?"

"Được"

"Mà Phương Anh sao Cậu lại nói Tớ may mắn được ngồi gần Bảo Lâm"

"Cậu mới đến không biết chứ Bảo Lâm tính tình lạnh lùng khó gần người vừa rồi chê Cậu nhỏ Thu Nga đó ngày ngày xuống muốn được ngồi gần Bảo Lâm nhưng đều bị từ chối"

"Cái con nhỏ mặt phấn trắng bệch son môi đỏ chót ý sao?Không phải con trai đều thích mấy đứa con gái như vậy sao Bảo Lâm không thích"

"Minh cũng không biết"

"Bảo Lâm nhìn thì đẹp trai chứ tính tình lạnh nhạt như tảng băng ngàn năm nên Cậu ngồi đây có khi là sai lầm đó!".Là người ngồi Phương Anh vui vẻ nhìn Cô

"Cậu là..."

"Chào An Nhi Tớ là Bảo Long bạn thân của thằng ôn dịch Bảo Lâm nếu nó có khó chịu với Cậu nhớ nói với Tớ".Bảo Long vui vẻ nhìn Cô rồi đánh mắt hướng về nhìn Cậu đang chăm chú đọc sách

"Cảm Ơn Cậu đã nhắc nhở!Bảo Lâm lạnh lùng như vậy mà Cậu cũng chơi thân được đó thôi!".Cô nhìn Bảo Long cười trừ

"Do số phận hẩm hiu nên mới chơi thân mới nó chứ Tớ đâu có muốn"

"Mấy người có thể im lặng được chứ?Còn mày không lo học đi thích làm bà tám à!".Cậu gấp sách lại hướng mắt về phía ba người Cô khuôn mặt lạnh lùng khiến hai người họ sợ sệt ngoảnh về chỗ mình

Sáng này Cậu Ta đâu có thế này Cô cứ nhìn Cậu chăm chăm

"Nhìn cái gì?Cậu đến để học hay để nhìn người khác vậy?".Cậu chau mày nhìn Cô

"đúng là đồ khó ưa".Cô chửi thầm Cậu

"Cậu nói cái gì?"

"KHÔNG CÓ GÌ THƯA LỚP TRƯỞNG".Cô nhìn Cậu nhấn mạnh từng chữ nhưng giọng Cô quá lớn thu hút vài ánh nhìn ghen ghét về phía mình nên cúi mặt xuống

- - - - -

Sau vài tiết học thì cũng đến giờ ra về Cô cùng Phương Anh vui vẻ tung tăng ra về

"Đứng lại".Là giọng của nhỏ Thu Nga

"Có chuyện gì?".Cô khó chịu

"Sao Mày dám ngồi gần Bảo Lâm hả?"

"Tôi không ngồi thì Cậu ngồi chắc"

"Tao cảnh cáo Mây Bảo Lâm là của Tao biết điều thì mau cút ra chỗ khác ngồi"

"Trường Học là do nhà Cậu mở sao? Cậu có quyền gì ép buộc người khác làm theo ý mình"

"Mây..."

"an nhi kệ bọn họ đi".Phuong Anh đứng bên cạnh giật giật tay áo Cô khuôn mặt có chút sợ hãi

"An Nhi Cậu biết điều thì tránh xa Bảo Lâm của Thu Nga ra không thì hối hận đó".Là giọng của con nhỏ đi bên cạnh Thu Nga giọng nói ồ ạt nhìn Cô

"An Nhi-Phuong Anh hai người còn chưa về sao?".Là giọng Bảo Long đi cùng Cậu về

"À...có tý chuyện thôi mà".Cô cười trừ

"Bảo Lâm...chúng ta về cùng nhau được không?".Thu Nga đi gần lại nắm tay áo Cậu

"Không rảnh!".Cậu lạnh lùng nói rồi đi trước

"Hhaaaaaa....".Cô nghe Cậu lạnh lùng như vậy thì cười lớn nhưng bị ánh mắt lạnh lùng của Cậu nhìn về phía mình nên cầm nín

"Phuong Anh cũng muộn rồi chúng ta về thôi"

"Được...Vậy mai gặp lại nhé An Nhi Tớ về trước đây!Bye bye"

"An Nhi sao Cậu còn chưa về?".Thấy Cô cứ đứng nhìn ngang nhìn dọc nên Bảo Long đi gần lại

"À...Tớ mới lên đây chưa biết đường cho lắm Tớ đến nhà Cô Tớ sống nhưng không biết đường"

"Đề Tớ giúp Cậu!Cậu có địa chỉ nhà không?"

"Đây"*Cô đưa cho Bảo Long một tờ giấy nhỏ có ghi địa chỉ khu nhà A đường X số nhà 1907*

"An Nhi nhà Cậu gần khu nhà với Bảo Lâm vậy Cậu đi chung với Bảo Lâm nhé!"

"Được"

"Bảo Lâm Mây cho An Nhi đi cùng đường về nhà đi An Nhi gần chỗ Mây sống được không?".Bảo Long chạy gần lại chỗ Cậu

"Ừ"

"Vậy Cậu đi về với Bảo Lâm nhé!Nhà Tớ ở Khu C đường A nên không cùng đường với Cậu!Tớ về trước đây mai gặp lại!Bye bye"

"Cảm ơn Cậu nhé!Bye Bye mai gặp lại"

"Thu Nga chúng ta phải xử con nhỏ đó như thế nào"

"Yên tâm đi!Sẽ sớm thôi".Thu Nga vừa nói vừa nhìn Cô đang đi gần lại chỗ Cậu nhếch môi cười nham hiểm

- - - - -

"Cậu không thể đi chậm một chút sao?".Cô vừa chạy theo Cậu vừa thở hổn hển

"Nếu không thích Cậu có thể đi riêng ra không cần đi cùng Tôi"

"Cậu sinh ra vào giờ lạnh lùng à!Đúng là đồ khó ưa mà!"

"Tùy Cậu!"

"LÊ HOÀNG BẢO LÂM...Cậu sẽ bị nghiệp quật vì sự lạnh lùng này rồi sẽ chẳng ai thích Cậu đâu!Đồ Khó Ưa"

"Cậu có đi nhanh không?Muộn giờ về nhà của Tôi rồi".Cậu chau mày nhìn Cô vì Cô dám hét tên Cậu lớn như vậy còn giữa đường nữa chứ

đồ khó ưa.Cô vừa đi theo Cậu vừa chửi thầm Cậu không để ý đến đường đi nên lại thêm lần nữa đập đầu vào lưng Cậu.Cậu ngoảnh lại nhìn Cô ánh mắt lạnh lùng nhìn Cô nhưng không hiểu sao trái tim Cô lại đập nhanh hơn thường như vậy chứ?

"Cậu...Cậu dừng lại làm gì?".Cô khó chịu vừa xoa đầu vừa nhìn Cậu

"Tới nhà Cậu rồi kìa"

"Vậy nhà Cậu ở đâu?"

"Bên kia".Cậu chỉ tay sang cái nhà đối diện với nhà Cô(nhà Cô ở bên trái thì nhà Cậu ở bên phải nên hai nhà đối diện với nhau)

"Ồ...Cảm ơn Cậu nhé!Vậy mai chúng ta đi học chung đi"

"Không rảnh".Cậu lạnh lùng nói rồi ngoảnh mặt đi vào nhà

"Đồ khó ưa"

"Cậu...".Chưa kịp để Cậu nổ xong Cô đã vất chân lên cổ mà chạy vụt vào nhà

((Mỗi lần có *...* là thể hiện suy nghĩ của Cô nhé)))

Mọi người đọc có gì sai sót thì cứ cmt để giúp mình sửa đổi nhé!

Bạn đang đọc truyện *Lóp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

"Dạ...Em chào Chị ạ!Em là An Nhi con của Mẹ An ở dưới quê lên ạ!".Sau cái lần nói Cậu là đồ khó ưa Cô vụt chạy đi tới cửa Cô chỉnh lại quần áo bị xộc xệch rồi gõ cửa lễ phép

"Chào Em...Em lên sao không báo trước để Chị ra đón".Mở cửa là một chị gái tầm 18 tuổi giọng nói ấm áp khuôn mặt dịu dàng đúng chuẩn mẫu người của con trai thích

"Dạ...Tại Em đến trường nhập học nên nhờ bạn đưa đến đây thế ạ"

"Chào Em..Chị là Lệ Như sao này có gì cần cứ nói với Chị nhé!Vào nhà thôi Em"

"Vâng...Mà Chị Như ơi...sao Cô Chú không có nhà vậy ạ!".Cô xách đồ đi vào ngõ ngang ngõ dọc nhưng không thấy mọi người đâu

"À..Ba Mẹ Chị đi công tác chắc tầm 2-3 hôm nữa là về rồi!Em cứ coi đây là nhà mình nhé!"

"Vâng...hìhì"

"Vậy Chị dẫn Em lên phòng của Em nhé!Chị đã giúp Em dọn dẹp phòng rồi"

"Cảm ơn Chị ạ!Phiền Chị rồi".Hai người vừa mang đồ lên tầng vừa vui vẻ nói chuyện

"Không có gì đâu Em!Mà Em vừa nói ai dẫn Em tới đây vậy?"

"Là...Bảo Lâm đối diện nhà mình đó Chị"

"Bảo...Bảo Lâm sao?".Chị Như mắt chữ O mồm chữ A nhìn Cô ngạc nhiên

"Sao vậy Chị?".Thấy Chị như vậy Cô cũng khó hiểu

"Bảo Lâm...lạnh lùng như vậy mà cho Em về chung sao?Đến nhỏ Thu Nga gần nhà Bảo Lâm quen biết Bảo Lâm lâu như vậy còn không đi chung với nhỏ đó về...Không ngờ Em...".Chị đang nói thì dừng lại như không tin vào những gì Cô nói

"Thu Nga cũng ở gần chúng ta sao?Nhỏ đó chê Em mặc đồ quê mùa lại còn nói Em tránh xa Bảo Lâm ra nữa...bây giờ lại còn ở gần chúng ta..."

"Nhỏ đó gia đình có điều kiện nên hay khinh thường người khác Chị cũng không ưa nhỏ đó cho lắm"

"Yeahhhh...Vậy Chị Em chúng ta hiểu ý nhau ghê ta".Cô nghe Chị nói vậy vui vẻ ôm chầm lấy chị

"Được rồi đây là phòng của Em!Vào đi".Chị mở cửa phòng cho Cô đi vào

"Oa...Phòng đẹp thật đó Chị!Đồ trang trí cũng đẹp nữa Chị đúng là có mắt thẩm mỹ cao đó nha".Cô nhìn Chị vui vẻ căn phòng được trang trí nhẹ nhàng phù hợp với độ tuổi của Cô

"Phòng của Em đối diện với phòng của Bảo Lâm đó"

"Phòng của đồ khó ưa đó sao?Cũng đẹp đó chứ!".Cô chỉ tay về căn phòng đối diện với phòng Cô nhìn Chị(vì hai nhà được thiết kế giống nhau nên căn phòng Cô Cậu mới đối diện nhau)

"Được rồi Em nghỉ ngơi đi!Phòng Chị ở bên cạnh có gì cứ gọi Chị nhé"

"Vâng ạ"

"Hey...Hey...Bảo Lâm".Xếp lại đồ đạc gọn gàng Cô đi ra lan can hóng gió nhìn sang phòng Cậu thấy Cậu đang đọc sách nên vẫy tay chào Cậu nhưng Cậu chẳng quan tâm gì đến Cô

- - - - -

Buổi Chiều...

"An Nhi...Em có trong phòng không"

"Dạ"

"Em có rảnh không Chị dẫn Em đi mua đồ"

"Dạ...Thôi Em cũng có nhiều đồ rồi Chị ạ"

"Đồ của Em cũng cũ hết rồi...Với lại Chị cũng muốn dẫn Em đi cho biết đường xá ý mà"

"Dạ... Vậy Chị đợi Em tý nhé!".Cô khó xử nhưng cũng gật đầu đồng ý

- - - - -

Tại trung tâm mua sắm

"An Nhi Em thích đồ gì thì cứ chọn đi".Chị dẫn Cô đến một shop bán quần áo giày dép phù hợp với lứa tuổi của Cô(nhìn xung quanh Shop toàn là đồ hàng hiệu nhìn có thể hiểu chỉ dành cho gia đình có điều kiện)

"Nhưng mà...chị ơi ở đây đồ đắt lắm hay chúng ta mua ở chỗ khác đi".Cô nhìn đồ ở đây toàn đồ đắt gần mức tiền toàn 500k-5 triệu thôi mà ở quê Cô chỉ dùng đồ dưới 500k không phải đồ đắt tiền gì cả

"Em không phải lo cứ chọn thỏa mái đi".Chị Như nghe vậy thì nhìn Cô cười.Cũng phải nhà Chị Như cũng là gia đình có điều kiện nên mấy đồ này đều coi là rẻ chứ không có đắt như Cô nghĩ

"Nhưng..."

"Hazz...Được rồi để Chị chọn cho Em".Thấy Cô lưỡng lự nên Chị Như kéo tay Cô đi gần lại chỗ quần áo lấy cho Cô thử rồi lại lôi qua chỗ giày dép.Chị trong nửa tiếng mà Cô với Chị xách cả đống đồ trên tay(đúng là người giàu mà xài tiền như nước)

"Em còn muốn mua gì nữa không?"

"Dạ...không ạ nhiều đây đủ rồi!Chúng ta đi về thôi Chị".Cô nói rồi kéo tay Chị đi vì Cô biết thế nào Chị cũng dẫn Cô đi ăn đồ ăn đắt tiền mua vài đồ dùng nữa mới về mà trong khi đó Cô đã mua nhiều lắm rồi(trước khi đi Chị Như có nói sau khi mua đồ sẽ đi ăn nhưng Cô ngại vì đã tiêu nhiều tiền lắm rồi nên mới bảo Chị Như đi về thôi^_^)

"Được... Vậy chúng ta đi về thôi"

"Vâng ạ".Nói xong hai người xách đồ vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ thỉnh thoảng Chị Như lại chỉ tay về hướng này hướng kia để Cô biết rõ hơn

"Bảo Lâm kia Chị!Cậu ấy đang đánh bóng rổ sao?".Cô đang nhìn ngang nhìn dọc thì đập vào mắt là hình bóng đang chạy hăng hái trên sân với quả bóng.Mặc dù chưa quen biết lâu nhưng hình dáng hay khuôn mặt thanh tú của Cậu xuất hiện ở trong tâm trí Cô

"Bảo Lâm chiều nào cũng ra đây chơi bóng rổ...Hay Em ra đó với Bảo Lâm đi".Chị Như nhìn ra sân bóng rồi nhìn lại Cô cười

"Không được đâu Chị...ra đó đồ khó ưa kia sẽ nhìn Em ánh mắt lạnh lùng đến sồn gai ốc đó!Chúng ta đi về Chị nha".Nghe Chị nói vậy Cô lắc đầu lịa lịa rồi kéo tay Chị về

"An Nhi...Em mang đồ lên phòng tắm rửa nghỉ ngơi rồi tối xuống ăn cơm nhé"

"Hay để Em giúp Chị làm bữa tối nhé!Ồ quê Em cũng hay giúp đỡ Mẹ làm việc nhà lắm Chị ạ!"

"Không cần đâu Em Chị gọi đồ ăn ngoài rồi!Em cứ lên nghỉ ngơi đi nhé!"

"Dạ...Vâng vậy Em lên phòng nhé!

"Được rồi đi đi"

Nói rồi Cô mang đồ về phòng mình sắp xếp gọn gàng Cô cũng không quên chuẩn bị một bộ đồ để chuẩn bị cho ngày mai đi học.Đọc sách chán Cô lại nghịch điện thoại không biết làm gì Cô đi ra lan can đứng hóng gió.Phòng Cậu cửa không khóa nên Cô cứ nhìn chăm chăm vào căn phòng điện thì sáng nhưng chẳng thấy con người Cậu đâu cứ mơ hồ nhìn về căn phòng Cậu đột nhiên Cậu đi ra từ nhà tắm cởi trần chỉ mặc mỗi quần short để lộ ra lồng ngực rắn chắc cơ bụng 6 múi tóc thì còn ướt lòa xòa trên trán đang chảy xuống lồng ngực.Khiến Cô cứ đơ người nhìn Cậu trái tim lại đập lệch một nhịp rồi đập nhanh hơn thường*chẳng lẽ Mây bị bệnh tim sao An Nhi?*.Nhận ra có ánh mắt cứ nhìn về mình Cậu chau mày nhìn lại giật mình khi nhận ra Cô cứ nhìn mình chăm chăm nên vội tắt điện phòng đi,khiến Cô đang mơ màng suy nghĩ cũng giật mình tỉnh lại

"Cậu...sao Cậu..."Cậu mặc áo vào rồi nhìn Cô ánh mắt lạnh lẽo(vì phòng của Cậu mà nên quen hướng đi rồi nên cho dù tắt đèn Cậu tìm được áo mặc cũng là điều dễ hiểu, mà hai nhà cách nhau một con đường cũng không lớn nói chuyện đủ để người còn lại nghe được hoặc các bạn cứ nghĩ là "Nói Quá" cũng được vì ít nhà nào đối diện nhau mà nói chuyện qua lại được hi)

"Tôi...Tôi không nhìn thấy gì cả".Cô giật mình khi Cậu lên tiếng nhìn về mình ánh mắt lạnh lẽo

"Cậu..."Cậu chỉ tay về phía Cô nhưng Cô đã nhanh chóng đóng cửa lại rồi chui vào trong mất rồi

"An Nhi...Em sao vậy".Thấy Cô đi xuống phòng khách ngồi khuôn mặt cứ mơ màng chị Như khó hiểu

"Chị...hình như Em bị bệnh tim rồi huhu".Cô nắm lấy hai tay chị Như nước mắt bắt đầu rung rung

"Sao?Sao lại vậy được Em nói rõ chị nghe nào?"

"Em..Em không biết tại sao từ lần đụng trúng Bảo Lâm ở trường tim Em đã đập lệch đi một nhịp...sau đó lần đi sau lưng Bảo Lâm về nhà với lần gặp Bảo Lâm ở ngoài sân chơi bóng rổ tim Em cũng đập nhanh hơn thường...vừa nãy vô tình Em..Em thấy Bảo Lâm đi từ nhà tắm ra chỉ mặc quần short để lộ ra cơ bụng 6 múi...rồi không hiểu sao Em vì những điều như vậy mà tim đập nhanh hơn Chị ạ!Có phải học nhiều nên Em bị bệnh tim rồi không Chị? Huhu"

"Ngốc lắm..Em hiểu sai rồi Em không có bị bệnh tim đâu"

"Vậy...Em bị sao vậy Chị"

"Em..Em hình như thích Bảo Lâm rồi!Có lẽ lần gặp mặt đầu tiên đó trái tim Em đã rung động vì Bảo Lâm rồi đó!"

"Không..Không thể nào...Em Thích Bảo Lâm rồi sao?".Cô nghe Chị nói vậy thì ngừng khóc khuôn mặt trắng bệch nhìn Chị như nghe nhầm

"Đúng rồi đó!".Chị Như nghe vậy thì cười vuốt tóc Cô

"Chẳng lẽ đó gọi là Yêu Từ Cái nhìn Đầu Tiên sao Chị?"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trường... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Trái Tim dung động

"Chẳng lẽ đó gọi là Yêu Từ Cái nhìn Đầu Tiên sao Chị?"

"Đúng rồi đó Cô em gái khờ của Tôi"

"Nhưng..không được đâu chị".Cô nhìn Chị lắc đầu lia lịa

"Tại sao không chứ?"

"Sáng nay lúc đi về cùng Bảo Lâm..Em đã nói...LÊ HOÀNG BẢO LÂM...Cậu sẽ bị nghiệp quật vì sự lạnh lùng này rồi sẽ chẳng ai thích Cậu đâu!Đồ Khó Ua....Bây giờ Em thích Cậu ta chẳng phải tự và vào mặt mình sao Chị?"

"Ngốc lắm đó là sự bông bột thôi mà Em! Em cứ cảm nhận xem trái tim Em mạch bảo như thế nào"

"Nhưng..."

"Thôi vào ăn tối đi chắc Em cũng đói rồi! Mọi chuyện cứ để mai giải quyết nhé! Đi thôi!"

"Dạ". Nói rồi Chị xoa đầu Cô an ủi rồi hai người cùng vào ăn tối

Đêm đó Cô suy nghĩ trằn trọc vì những lời nói của Chị. Cô cứ lẩn đi lẩn trên giường thỉnh thoảng lại ngồi dậy, nhìn sang phòng Cậu phòng đã tắt đèn cứ nghĩ đến hình bóng Cậu trái tim Cô lại đập càng ngày càng hơn *không lẽ Minh thích Bảo Lâm thật rồi sao?*(vì cửa phòng Cô mở nên nhìn sang phòng Cậu rõ hơn một chút)

- - - - -

Sáng hôm sau

"Thưa Chị Em đi học ạ". Cô ăn sáng cùng Chị xong lễ phép tạm biệt rồi chuẩn bị đi học

"Được rồi Em đi học vui vẻ nhé! Phải rồi nhớ để ý đến cảm xúc của mình nhé!". Chị nhìn Cô vui vẻ (ý Chị là cảm xúc khi Cô ở gần Cậu sẽ như thế nào?)

"Vâng...". Cô cười trừ gật đầu nhìn Chị. Hôm nay Cô ăn mặc khác hẳn ngày đi nhập học. Chiếc sơ mi trắng cùng với quần jean dáng boy rách gối phối với đôi giày vans cá mập nhìn cũng nhẹ nhàng nhưng toàn là hàng hiệu

"Cậu ta đi học chưa nhỉ?". Cô vừa đi ra cửa vừa lăm bầm cũng đúng Cô ngại chứ vì những gì tối qua Cô nhìn thấy...

"Bảo... Bảo Lâm". Cô đang lăm bầm thì nhìn thấy Cậu đi ra vừa ngạc nhiên vừa gọi. Cậu nghe thấy nhưng vẫn giả vờ như không vì Cậu cũng ngại chuyện tối qua mà...

"Này... thật ra... tối qua Tớ... không cố ý đâu chỉ là vô tình thôi". Thấy Cậu không đáp lại mà cứ thế đi trước nên chạy gần lại chỗ Cậu áp úng ngại ngùng nói

"Ừ". Cậu gật đầu lạnh lùng nói cho qua rồi lại đi tiếp mặc kệ Cô ở đằng sau

Đúng là đồ khó ưa mà! Làm gì mà phải lạnh lùng như vậy "Ui da... Cậu đừng làm gì?". Cô lăm bầm nói nên không để ý lại đập trán vào người Cậu

"Thường ngày Tớ đợi Bảo Long ở đây... Còn Cậu không biết nhìn đường sao? Lần nào cũng đập trán vào lưng Tớ? Còn cau có cái gì"

Thình thịch... thình thịch...! Không ngờ Cậu ta tức giận mà còn đẹp trai như vậy. Cô cứ nhìn Cậu thấy Cậu tức giận trái tim càng đập nhanh hơn, ánh mặt trời chiếu gần mặt Cậu khiến khuôn mặt Cậu chói lóa càng khiến Cô chìm đắm trong mơ hồ

"Này". Thấy Cô cứ nhìn Cậu mãi không chớp mắt khó hiểu nên Cậu khua tay trước mặt Cô

"Hả..."

Alo... hôm nay Tao bận nên Mày đi học trước đi nhé... nếu An Nhi đi cùng Mày nhớ đưa An Nhi đi cẩn thận đó! Dù sao người ta cũng là con gái bỏ cái lạnh lùng đi! Gặp lại ở trường!. Là Bảo Long nhắn tin cho Cậu, lấy cớ bận để Cậu đưa Cô đi học cùng chứ Bảo Long đang đứng ở gốc cây nào đó chứng kiến được hết mọi việc rồi (nhắn tin những vẫn dùng "Alo" được nhé hí hí)

"Này Cậu không chờ Bảo Long sao". Thấy cậu nhìn tin nhắn xong chau mày ngoảnh mặt đi khiến Cô khó hiểu

"Bảo Long bận nên đến sau! Nếu Cậu thích thì đừng mà đợi nó"

"LÊ HOÀNG BẢO LÂM... Cậu làm gì phải lạnh lùng như thế hả chúng ta cũng gần nhà nhau Cậu không thể nói chuyện vui vẻ được sao?"

"Tôi không thích! Muộn rồi". Cậu nói xong lại quay mặt đi Cô khó chịu những cũng phải đi theo Cậu

- - - - -

"An Nhi". Là Phương Anh đứng ở cổng đợi Cô

"Chào Phương Anh xin lỗi nha Tớ đến muộn hi". Cô thấy Phương Anh nên chạy gần lại chỗ nhỏ cười

"Không sao... Chào Bảo Lâm". Nhìn thấy Cậu Phương Anh cũng đưa tay chào, Cậu chỉ gật đầu liếc nhìn Cô rồi đi lên lớp

"Đúng là đồ khó ưa mà"

"An Nhi sao Cậu với Bảo Lâm lại đi chung vậy?"

"À...chúng Tớ gần nhà nhau nên đi chung"

"Ồ...thôi chúng ta vào lớp đi"

"Được"

Cô và Phương Anh đang đi tới cửa lớp vui vẻ thì thấy Thu Nga đang mang đồ định xuống chỗ Cô ngồi.Khiến khuôn mặt Cô tối sầm lại khó chịu đi vào

"Bảo Lâm...Tớ ngồi đây được chứ?". Thu Nga đi xuống đứng gần Cậu giọng nhỏ nhẹ khuôn mặt dịu dàng nhìn Cậu

"Không có chỗ ngồi sao?".Cậu đang đọc sách ngẩng lên ánh mắt lạnh lùng nhìn Thu Nga(ý Cậu là chỗ Cậu sao không ngồi)

"Nhưng..Tớ muốn ngồi cùng Cậu"

"Tránh ra".Chưa để Cậu kịp trả lời Cô từ đâu lao tới ấn Thu Nga ra một bên rồi ngồi vào chỗ của Minh

"Cậu...".Hành động của Cô làm Thu Nga hoảng hốt mãi mới định hình lại được làm nói không lên lời

"Sao?".Cô hất mặt nhìn Thu Nga ánh mắt đầy kiêu khích *định dành chỗ của An Nhi này sao không có cửa đâu*

"Cô sắp lên rồi!".Giọng Cậu lạnh lùng lên tiếng khiến Thu Nga cũng phải hiểu ý mà âm ức đi về chỗ

"Cậu nhìn Tôi làm gì?Cậu là đi nhìn người khác hay là đi để học".Cậu đang lấy sách ra để chuẩn bị cho tiết học thì thấy ánh mắt Cô cứ nhìn lên người Cậu khiến Cậu chau mày

"Tôi...Cậu không nhìn Tôi sao biết Tôi nhìn Cậu".Cô giật mình nhìn Cậu thản nhiên

"....."- Cậu chau mày nhìn Cô cái lý do gì mà vớ vẩn thế

"Lớp Trưởng..Cậu có bạn gái chưa".Thấy Cậu không nói lại chăm chú vào sách nên Cô lấy can đảm mà hỏi

"Tôi có bạn trai".Cậu không nhìn Cô mặt thản nhiên

"Lớp Trưởng..Cậu...*không lẽ Cậu ta là thụ sao?*.Nghe Cậu nói vậy mặt Cô cắt không ra máu

"Cậu lại nghĩ gì đây?Tôi chỉ chơi với con trai dĩ nhiên là có bạn trai!Tôi không có hứng thú với con gái!".Cậu thấy Cô cứ mơ hồ chắc sẽ nghĩ Cậu là... nên nhìn Cô vẫn khuôn mặt lạnh lùng nói

"Vậy...Cậu chưa có người yêu sao?".Khuôn mặt Cô nhẹ nhõm đi vài phần

"Ừ!".Cậu nói lạnh lùng của Cậu nhưng chẳng hiểu sao làm Cô cứ cảm thấy vui vui

- - - - -

Trong giờ học cả lớp sôi nổi trả lời câu hỏi của bài Cô cũng vậy nhưng thỉnh thoảng vẫn tranh thủ liếc mắt sang nhìn Cậu rồi lại mỉm cười.Mỗi lần nhìn sang Cậu Cô lại có cảm giác thích Cậu hơn một chút mặc cho Cậu chẳng để ý gì đến Cô

"Tôi không phải tượng thần hay mấy cực phẩm gì đó nên Cậu đừng có nhìn Tôi ánh mắt như vậy?".Nhận ra ánh mắt quen thuộc nhìn mình Cậu buồn không muốn nói vì Cô thỉnh thoảng lại nhìn Cậu khiến Cậu không tập trung được bây giờ còn nhìn Cậu say đắm khiến Cậu phải lên tiếng

"Tôi thấy Cậu đẹp trai mà".Cô vẫn không quan tâm đến lời nói của Cậu vẫn nhìn Cậu cười

"Cậu còn nhìn Tôi Tôi sẽ nói Cô chuyển chỗ Cậu đó"

"Vậy Tôi sẽ mang Cậu theo khi Tôi chuyển chỗ mới"

"Cậu..."

- - - - -

"An Nhi đi canteen cùng chúng Tớ không?".Hết giờ Phương Anh ngoảnh xuống nhìn Cô cười

"Bảo Lâm đi chung đi".Bảo Long cũng nhìn xuống Cậu

"Không rảnh"

"Phương Anh Cậu với Bảo Long đi đi nhé Tớ nhớ còn vài bài tập chưa làm".Thấy Cậu nói không đi nên Cô cũng lấy cớ để từ chối không đi canteen vì có lý do khác

"VẬY...CHÚNG TỚ MUA ĐỒ ĂN LÊN CHO CẬU NHÉ"

"ĐƯỢC...CẢM ON HAI CẬU"

"BẢO LÂM CHÚNG TA NÓI CHUYỆN RIÊNG ĐƯỢC KHÔNG?"

"KHÔNG RÀNH"

"TÔI ĐỢI CẬU TRÊN SÂN THƯỢNG NẾU CẬU KHÔNG LÊN TÔI SẼ KHÔNG QUAY VỀ LỚP HỌC ĐÂU"

"TÙY CẬU"

MẶC CẬU NÓI NHƯ NÀO CÔ VẪN ĐI LÊN SÂN THƯỢNG ĐỢI CẬU... CẢ ĐÊM HÔM QUA SUY NGHĨ VÀ CẢ BUỔI HỌC HÔM NAY CUỐI CÙNG CÔ CŨNG ĐƯA RA ĐƯỢC ĐÁP ÁN CHO BẢN THÂN "HÓA RA CÔ THÍCH BẢO LÂM THẬT RỒI KHÔNG PHẢI THÍCH MÀ LÀ CÀNG NGÀY CÀNG THÍCH NHIỀU HƠN".Còn CẬU NGHE CÔ NÓI VẬY CŨNG CHẴNG PHẢN ỨNG HAY QUAN TÂM GÌ ĐẾN LỜI NÓI CỦA CÔ

"ỦA AN NHI ĐÂU RỒI BẢO LÂM?".Hai người kia từ canteen đi lên nhưng không thấy CÔ ĐÂU NÊN NHÌN CẬU

"CẬU ẤY ĐI ĐÂU RỒI!TÔI KHÔNG BIẾT".CẬU BIẾT CHỨ NHƯNG CŨNG CHẴNG HIỂU SAO LẠI NÓI KHÔNG BIẾT

"CHẮC CẬU ẤY CÓ VIỆC GÌ QUAN TRỌNG NÊN ĐI THÔI".BẢO LONG NHÌN PHƯƠNG ANH

"Ừ"

- - - - -

"LỚP TRƯỞNG AN NHI ĐI ĐÂU RỒI EM?".LÀ TIẾT CÔ GIÁO CHỦ NHIỆM NHÌN QUANH LỚP THẤY CHỖ CÔ TRỐNG MÀ KHÔNG THẤY CÔ ĐÂU NÊN NHÌN CẬU

"ĐẠ...BẠN ẤY NÓI CÓ VIỆC NÊN CHẮC VÀO MUỘN Ạ".CẬU BÂY GIỜ MỚI NHÌN SANG CHỖ CÔ

"ĐƯỢC RỒI...VẬY CHÚNG TA HỌC BÀI THÔI"

"THƯA CÔ!Cho Em ra ngoài có việc ạ".CẬU KHÔNG THỂ CHĂM CHÚ VÀO VIỆC HỌC GIỜ MỚI NGHĨ ĐẾN LỜI NÓI CỦA CÔ,nÊN ĐÁNH XIN RA NGOÀI

"VẬY... EM ĐI ĐI"

"VẮNG".CẬU NÓI XONG THÌ RA NGOÀI,mặc cho cả lớp lẫn CÔ GIÁO NGẠC NHIÊN THỰC RA CẬU CHƯA TỪNG XIN RA NGOÀI TRONG GIỜ HỌC CHO DÙ CÓ CHUYỆN GÌ QUAN TRỌNG ĐI NỮA

- - - - -

"BẢO LÂM...CẬU KHÔNG LÊN THẬT SAO?".CÔ CHỐC CHỐC LẠI NHÌN RA CỬA XEM CẬU CÓ LÊN KHÔNG NHƯNG CHẴNG THẤY BÓNG DÁNG CẬU ĐÂU

"TÌM TÔI CÓ CHUYỆN GÌ?".CẬU ĐI LÊN TỚI CỬA VỪA ĐI VỪA HỎI CÔ

"TỚ CÓ CHUYỆN QUAN TRỌNG MUỐN NÓI VỚI CẬU".THẤY CẬU ĐI LÊN KHUÔN MẶT CÔ THAY ĐỔI HẸN VUI VẺ NHÌN CẬU.CÔ LẤY CAN ĐÁM MÀ NÓI RA NHỮNG GÌ TRÁI TIM MẠCH BẢO NGƯỜI TA CÓ CÂU"Cao thủ không bằng tranh thủ" MÀ

"NÓI"

"TỚ...TỚ..."

(follow chuyện and để cử cho Senn để có động lực viết hay hơn nhes♥)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... CẬU THẬT LẠNH LÙNG* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Bữa Tiệc Nhỏ

"TỚ...TỚ..."

"CÓ CHUYỆN GÌ?".CẬU CHAU MÀY KHÓ HIỂU KHI THẤY CÔ CỨ CÚI MẶT XUỐNG ÁP ỨNG KHÓ NÓI

"Tớ Thích Cậu...Tớ cũng không biết thích Cậu từ khi nào có thể là lần đầu gặp mặt...đến bây giờ Tớ càng ngày càng thích Cậu nhiều hơn Bảo Lâm à".Cô lấy can đảm nhắm mắt lại mà nói để không muốn nhìn thấy cái không gian khiến Cô ngại ngùng khó chịu như này

"Thích Tòì?".Cậu chỉ tay vào người Minh nhìn Cô mặt cũng chẳng thay đổi mấy so lúc ban đầu vì đây cũng chẳng phải lần đầu Cậu được tỏ tình

"Ừm"

"Vậy lần trước là ai đứng giữa đường hét lớn Lê Hoàng Bảo Lâm Cậu sẽ bị nghiệp quật vì sự lạnh lùng này rồi sẽ chẳng ai thích Cậu đâu...bây giờ Cậu tự vả vào mặt mình sao?"

"Tòì...Đó là ngoài ý muốn thôi mà...Cậu có cần phải nhớ lâu như vậy không?"(mới hôm qua thôi mà An Nhi)

"Xin Lỗi...Tòì không có hứng thú với chuyện yêu đương!Đừng thích Tòì làm gì cho mệt!Về lớp đi Cô giáo đang hỏi đó!Tòì về lớp trước đây!".Cậu nói rồi ngoảnh mặt đi về lớp không để ý đến cảm xúc của Cô

"Tòì sẽ không bỏ cuộc đâu Bảo Lâm".Cô nhìn theo bóng dáng Cậu trầm lặng nói khuôn mặt có chút buồn nhưng lấy lại tinh thần rồi đi về lớp

"Thưa Cô...cho Em vào lớp ạ"

"An Nhi Em đi đâu vậy?"

"Dạ...Em có chút việc bận nên vào muộn...Em xin lỗi vì chưa xin phép Cô mà đã vào lớp muộn ạ"

"Không sao đâu thôi Em vào lớp đi "

"Vâng".Sau khi Cậu vào lớp một lúc thì Cô cũng đi về lớp xin phép Cô rồi lấy lại tinh thần mà quan tâm vào việc học.Về đến chỗ Cô lướt nhìn sang Cậu nhưng Cậu cũng chẳng quan tâm gì đến Cô cả

- - - - -

"Cậu vừa đi đâu vậy An Nhi".Kết thúc mấy tiết học Phương Anh cùng Cô đi ra cổng trường thấy Cô khuôn mặt không vui nên nhìn Cô

"Tớ...Tớ nói cho Cậu một bí mật Cậu đừng nói cho ai nhé"

"Được Tớ hứa"

"Thực ra...Hôm nay lúc vào lớp muộn Tớ ở trên sân thượng đợi Bảo Lâm...Tớ đã nói Tớ Thích Cậu ấy".Cô đắn đo suy nghĩ rồi nhìn Phương Anh cười

"Cái gì?...nhưng Cậu mới quen Bảo Lâm thôi mà?"Phương Anh tròn mắt nhìn Cô

"Thực ra lần Tớ đến nhập học vô tình đụng trúng Bảo Lâm rồi thích Bảo Lâm từ đó"

"Rồi...Bảo Lâm trả lời Cậu sao?"

"Bảo Lâm nói:Tòì không có hứng thú với chuyện yêu đương!Đừng thích Tòì làm gì!"

"Lần trước Thu Nga cũng tỏ tình với Bảo Lâm Cậu ấy cũng từ chối như vậy"

"Hazz...Yên tâm Tớ sẽ không bỏ cuộc đâu!Tớ sẽ bám lấy Bảo Lâm cho đến khi Bảo Lâm động lòng thì thôi".Cô nhìn Ngọc khuôn mặt đầy khẳng định

"Tớ sẽ ủng hộ Cậu!Thôi chúng ta đi về thôi"

"Được"

"Cậu đợi ai sao?".Cô và Phương Anh đi tới cổng thì bỗng dưng Cô dừng lại khiến Phương Anh khó hiểu

"Phương Anh hôm nay Cậu xinh gái vậy giờ Tớ mới nhận ra à nha!Cậu...Cậu về trước được không?Tớ muốn đợi Bảo Lâm".Cô nheo má Phương Anh

"Thôi Cậu bớt khen thừa lại đi!Được rồi vậy Tớ về trước đây"

"Bye bye!Mai gặp lại nhé"

"An Nhi Cậu còn chưa về sao?".Bảo Long cùng Cậu bây giờ mới đi về thấy Cô nên Bảo Long đi gần lại

"Tớ...Tớ muốn đợi Bảo Lâm dù sao nhà chúng Tớ cũng gần nhau".Cô ngại ngùng cúi thấp mặt xuống

"Ồ...vậy Tớ về trước không cản trở hai Cậu nữa nhé"

"Cậu không về chung sao?"

"Tớ nhớ ra còn có việc gì đó Cậu về cùng Bảo Lâm đi "

"Vậy Tớ về trước nhé". Cô vui vẻ vẫy tay chào Bảo Long rồi đi nhanh gần với Cậu

"Sao Cậu đi nhanh vậy?". Cô cũng đâu phải vận động viên chạy đâu mà có thể chạy đuổi theo kịp người đi nhanh như Cậu chứ

"Đo Chân dài"

Lại thêm tính tự luyến sao? "Cậu với Bảo Long chơi thân lắm sao?". Đi chung khá lâu nhưng chả ai mở lời gì nên Cô lên tiếng hỏi đại vài câu

"Ừ"

"Vậy sao Cậu lạnh lùng với Bảo Long vậy?"

"Tính cách Tôi thế"

"Mai chúng ta đi học cùng được chứ?"

"Không muốn"

"Cậu không thể bỏ những từ lạnh lùng đó đi nói chuyện vui vẻ hơn được sao?"

"Tôi phát hiện ngoài hay ngắm Tôi với hay đụng trúng lưng Tôi Cậu còn là người thích quan tâm đến chuyện người khác nữa"

"Tôi chỉ thích quan tâm đến chuyện của Cậu thôi Bảo Lâm"

"Tùy Cậu! Về đi tới nhà rồi kìa"

"Mai chúng ta đi học chung nhé! Bye bye"

"Khôn(không)...". Cô biết Cậu sẽ từ chối nên nói xong chạy vụt đi mất khiến Cậu không để nói lại được

"Dạ...Cô Chú mới về sao ạ?"- Cô mở cửa đi vào thì thấy Cô Chú cùng Chị Như đang ngồi ở phòng khách nên đi tới lễ phép chào hỏi

"Cô Chú mới về...À An Nhi tối nay chúng ta sẽ tổ chức cho Con một buổi tiệc nhé". Là Mẹ Chị Như đang ngồi uống trà đứng dậy đi lại nhìn Cô vui vẻ

"Dạ...không cần đâu Cô ". Cô nghe vậy thì xua tay lia lịa vì Cô không muốn làm phiền đến mọi người

"Sao không cần chứ chỉ là bữa tiệc nhỏ coi như để chào đón Con thôi mà chỉ có vài hàng xóm gần nhà chúng ta thôi". Bố Chị Như nghe Cô nói vậy nhìn Cô cười

"Dạ...Lại làm phiền mọi người rồi". Cô cũng không muốn họ buồn nên gật đầu đồng ý

"Phiền gì chứ! Cô Chú coi Con như Con ruột mà, Con lên phòng chuẩn bị cho tối nay đi nhé"

"Dạ...Nhưng hàng xóm nhà mình có nhiều người không ạ". Cô định đi lên phòng nhưng nghĩ ra điều gì đó nên dừng lại nhìn Cô Lệ(Mẹ Chị Như tên là Lệ nhé). Một phần nữa là Cô không thích đến chỗ đông người

"Không nhiều đâu chỉ có gia đình nhà Bảo Lâm đối diện nhà ta với gia đình nhà Thu Nga gần nhà chúng ta thôi. Nghe nói Con học cùng lớp với hai đứa đó sao?"(Vì Chị Như đã kể cho Bố Mẹ nghe Cô học cùng lớp với Bảo Lâm và Thu Nga nên Mẹ Chị Nga biết)

"Vâng...Nhưng Cháu với Thu Nga không thích nhau nhờ ảnh hưởng đến Cô Chú thì sao?"

"Ghét nhau sao? Sao lại như vậy?". Bố Chị Như lên tiếng khó hiểu

"Tại nhỏ đó chê An Nhi mặc đồ quê mùa còn gây sự với An Nhi nữa". Chị Như nhìn Bố Chị nói, Chị cũng chẳng ưa nổi cái con nhỏ đó

"Không sao đâu Con cứ lên chuẩn bị cho tối nay đi! Còn mọi chuyện để Cô Chú lo". Cô Lệ nhìn Cô cười như đã có kế hoạch gì đó

"Vâng...Vậy Cô Chú ngồi uống trà! Cháu xin phép lên phòng ạ". Cô cười nhìn Cô Chú rồi lên phòng

"Con lên với An Nhi nhé Bố Mẹ ngồi nói chuyện đi". Chị Như nhớ ra điều gì đó rồi xin phép đi lên phòng Cô. Bố Mẹ Chị gật đầu

"Em thấy hay là chúng ta nói An Nhi là Con của chúng ta mới đi du học về được không Anh? Em không muốn ai khinh thường Con bé cả!". Thấy Chị Như với Cô đi lên phòng rồi nên Cô Lệ quay lại nhìn Chồng Minh nói khuôn mặt đầy kiên quyết

"Được thôi...Tùy Em Anh nghe Em mà!".Bố Chị Như vui vẻ gật đầu(mọi người hiểu gia đình mà Chồng sợ Vợ thì như thế nào rồi chứ)

- - - - -

"Sao rồi con tim đã dung động thật rồi chứ?".Thấy Cô đi lên phòng nằm ử rử trên giường Chị Như vui vẻ đi lại

"Em..Em tỏ tình với Bảo Lâm rồi Chị".Cô nghe tiếng Chị thì ngồi dậy nhìn Chị thẳng thắn nói vì Cô biết với Chị chẳng có gì cần giấu cả

"Sao cơ?Em..Em tỏ tình rồi?".Chị nhìn Cô như không tin vào những gì mình nghe thấy

"Vâng!Người ta nói cao thủ không bằng tranh thủ mà Chị!"

"Rồi...Bảo Lâm nói sao"

"Bảo Lâm từ chối Em rồi!Bảo Lâm nói không có hứng thú với chuyện yêu đương còn nói Em đừng thích Bảo Lâm làm gì!".Cô nhìn Chị Như nói khuôn mặt vẫn ổn không có chút thay đổi mặc dù bị từ chối nhưng Cô lại thấy như vậy rất tốt chứ cứ tỏ tình cái đồng ý ngay thì nhàm chán chết

"Em..Em có buồn không?"

"Có một chút nhưng Em sẽ không bỏ cuộc đâu Chị"

"Chị sẽ ủng hộ Em!Thôi Em nghỉ ngơi rồi chuẩn bị cho tối nay đi nhé!Chị về phòng đây!"

"Vâng".Nói xong Cô nằm dài ra giường vì mệt mỏi nên say vào giấc ngủ

- - - - -

"Bảo Lâm...Tối nay gia đình chúng ta sẽ sang bên nhà Cô Lệ để dự tiệc nhé!".Cậu đang ở trong phòng đọc sách thì có người đi vào nói giọng nhẹ nhàng ấm áp

"Nhưng...Hay Bố Mẹ sang nhé!Con...Con còn phải học nữa".Cậu nhìn lại Mẹ,Cậu cũng không quen với chỗ đông người

"Không được!Con phải đi vì còn có nhiều người khác nữa!".Giọng Mẹ Cậu cương quyết

"Vâng".Mặc dù Cậu chẳng muốn nhưng cũng gật đầu đồng ý vì không muốn làm Mẹ buồn

- - - - -

7h tối

"An Nhi...Con chuẩn bị đi khi nào Chị Như lên gọi thì Con xuống nhé".Cô lệ đi lên gõ cửa vọng vào

"Vâng ạ"

"Chào Anh Chị!Mời Anh Chị vào nhà ngồi uống trà"- Bố Mẹ Chị Như cùng nhau đi ra cửa đón tiếp khách là Bố Mẹ Bảo Lâm đến

"Chào Anh Chị!Chào Cô ạ"- Bố Mẹ Bảo Lâm nhìn Cô Lệ cười,Bảo Lâm cũng lễ phép chào hỏi

"Chào Anh Chị!Chào Bố Mẹ Bảo Lâm mọi người đến lâu chưa?"- Hai gia đình đang nói chuyện vui vẻ,gia đình Thu Nga đi tới vui vẻ chào hỏi mọi người

"Chào Cô!Bảo Lâm Cậu cũng đến sao?"- Thu Nga lễ phép chào hỏi rồi nhìn sang Bảo Lâm cười

"Ừm".Cậu nãy giờ im lặng đứng dung lên tiếng

"Thôi mọi người đi vào nhà đi"- Bảo Lâm lên tiếng phá tan bầu khí vui vẻ Mẹ Bảo Lâm chỉ biết nhìn Bố Mẹ Thu Nga cười trừ.Thấy vậy Bố Chị Như lên tiếng mọi người nghe vậy cũng vui vẻ gật đầu

"con đừng có mà phá đi bầu không khí vui vẻ này ở nhà Cô Lệ nhớ chưa?".Bảo Lâm đang định đi vào cùng thì bị Mẹ kéo lại đe dọa

"Vâng".Cậu gật đầu rồi cùng Mẹ đi vào

"Chào Cô Chú!Mời Cô Chú uống trà ạ!".Thấy mọi người đi vào Chị Như lễ phép chào hỏi rồi đứng sang gần phía Bố Mẹ

"Chị Lệ hôm nay nhà Chị có chuyện gì vui sao mà sang trọng vậy?"- mọi người đi vào phòng khách ngồi Mẹ Bảo Lâm lên tiếng

"Cũng không có gì chỉ là muốn giới thiệu với mọi người một thành viên mới trong nhà thôi"-Bố Chị Như vui vẻ

"Lệ Như...Con lên gọi Em xuống đây"- Mẹ Chị Như ngoảnh mặt về phía Chị Như vui vẻ nói

"Vâng"

"Em của Như sao?Chị Lệ...Chị còn có Con sao?"- Nghe Cô Lệ nói vậy mọi người ngạc nhiên nhìn nhau,Mẹ Thu Nga ngạc nhiên lên tiếng

"À...Ừm..."- Cô Lệ gật đầu xem ra chưa muốn nói rõ mọi chuyện vì Cô chưa xuống thì phải

"An Nhi...Em chuẩn bị xong chưa".Chị Như gõ cửa rồi đi vào phòng Cô

"Rồi Chị ạ...Nhưng Em thấy bộ đồ cứ sao sao ý"- Cô thấy Chị Như đi vào thì đi gần lại về hơi buồn vì Cô chưa quen cách mặc đồ trên đây cho lắm

"Không có sao đâu Em!Đẹp lắm!Thôi chúng ta đi xuống đi mọi người đang đợi rồi".Chị Như đi lại xoa đầu Cô

"Vâng"

"Con bé xuống rồi kìa".Cô Lệ vui vẻ nói rồi nhìn về phía cầu thang Cô cùng Chị Như đang đi xuống

"Đó không phải là...An Nhi sao?".Thu Nga nhìn theo mọi người thì cũng người không phải con nhỏ Thu Nga chê quê mùa sao lại ở nhà sang trọng như vậy?.Cũng đúng gia đình nhà Chị Như cũng giàu có chẳng kém gì gia đình Bảo Lâm và gia đình Thu Nga cả.Hôm nay Cô ăn mặc khác hẳn chiếc váy trắng trẻ ở phần vai ngắn ngang ngực đầu gối đi đôi giày cao gót trắng cùng màu với chiếc váy phần tóc dài ngang ngực vai được làm sóng nhẹ nhàng môi tô chút son khiến Cô như một người khác nhìn sang chảnh hơn so với trước mà ở quê Cô chưa ăn mặc như này nên cũng có chút không quen

"Dạ...Cháu Chào Cô Chú!"- Cô cùng Chị Như đi gần về phía mọi người đang uống trà vui vẻ lễ phép nhìn sang Thu Nga khuôn mặt không ưa cho lắm nhưng nhìn sang Cậu lại vui vẻ lạ thường

"Giới thiệu với mọi người đây là An Nhi Con của chúng tôi Nó mới ở Mỹ chuyển về đây"- Cô Lệ với Bố Chị Lệ đi lại chỗ Cô vui vẻ nói cười nhìn mọi người

'Ồ'.Cô ngạc nhiên khi Cô Lệ giới thiệu Cô với mọi như vậy nên nhìn Chị Như khó hiểu.Chị Như nhìn Cô lắc đầu không muốn Cô chen vào cuộc nói chuyện của mọi người vì Chị biết tính Cô hay thật thà sẽ nói ra sự thật

"Anh Chị có hai đứa sao?Sao từ nhỏ Tôi chỉ thấy mỗi Lệ Như ở trong nhà này vậy".Mẹ Thu Nga lên tiếng có phần nghi hoặc

"Là vì An Nhi sinh ra đã ở bên Mỹ để học bây giờ cũng lớn rồi nên Nó muốn về đây để học tập nên chúng tôi quyết định cho Nó về đây".Cô Lệ vui vẻ

"Sinh gái giống Mẹ ghê".Mẹ Bảo Lâm nhìn Cô cười

"Cảm ơn Cô ạ".Cô nghe vậy vui vẻ lễ phép

"Thôi mời mọi người vào trong ngồi vừa ăn vừa nói chuyện".Bố Chị Như vui vẻ lên tiếng

"Vâng"

- - - - -

"An Nhi Cháu về đây đã đi học chưa?".Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện Bố Bảo Lâm vui vẻ lên tiếng

"Dạ Cháu về đi nhập học rồi ạ!"

"Vậy Cháu có học chung với Thu Nga nhà Cô không?"

"Cháu học cùng Thu Nga với cả Bảo Lâm nữa ạ".Cô vui vẻ cười rồi nhìn sang Bảo Lâm

"Cậu rõ là con của gia đình có điều kiện sao hôm đi nhập học lại ăn mặc quê mùa như vậy?".Thu Nga bắt đầu giờ giọng lên tiếng không tin Cô là con gái nhà giàu có

"Thu Nga".Bố Thu Nga nghe Thu Nga nói chuyện như vậy thì tức giận nên lườm nhỏ đó

"Quê mùa sao?".Mẹ Thu Nga lên tiếng có chút vui mừng thấy từ kia Cô xuất hiện cách nói chuyện có vẻ Mẹ Thu Nga cũng chẳng thích Cô cho lắm

"À...Tớ là ăn mặc giản dị chứ không phải quê mùa,và lại là đến trường để đi học chứ đâu đến trường để trình diễn thời trang đâu mà phải ăn mặc sang chảnh chứ".Cô cười cười nhìn Thu Nga dành cho nhỏ cái nhìn không cảm tình

"Cậu....".Thu Nga cứng họng không nói lại được

"Nào nào thôi có gì nói sau mọi người ăn đi đồ ăn nguội hết rồi ".Bố Chị Như lên tiếng, khó xử vì bầu không khí ngột ngạt này

"Chúng tôi mới mọi người một ly".Mẹ Chị Như cầm ly rượu vang thơm gát gây lên vui vẻ.Mọi người cũng cầm ly rượu vang lên vui vẻ riêng chỉ có Chị Như Cô và Hai người kia là uống nước hoa quả.Sau đó mọi người vui vẻ nói chuyện chủ đề khác Cô thỉnh thoảng lại nhìn sang Cậu cười,Cậu đôi khi bắt gặp ánh mắt Cô thì chau mày nhìn Cô

"Mọi người bàn chuyện về làm ăn vậy Cháu xin phép ra ngoài một chút ạ".Bảo Lâm thấy mọi người đang nói chuyện mà cái chuyện đó Cậu chẳng hiểu gì nên đứng dậy xin phép mọi người

"Nhớ quay lại sớm đó".Bố Cậu lên tiếng

"Vâng"

"An Nhi hình như Chị để đồ ở ghế đá ngoài sân Em ra lấy giúp Chị nhé".Chị Như thấy Cậu đi ra thì vui vẻ nhìn sang Cô

"Vâng...Vậy mọi người nói chuyện đi ạ!Cháu xin phép!".Cô nhìn Chị Như gật đầu rồi xin phép đứng dậy

"Đi nhanh rồi quay lại nhé Con".Mẹ Chị Như vui vẻ nhìn Cô

"Vâng"

"Chị không có quên đồ đâu...Em ra đó với Bảo Lâm đi".Cô đi ngang qua chỗ Chị Như thì bị Chị Như kéo tay lại nói nhỏ vào tai.Cô nghe vậy hiểu ý nên gật đầu vui vẻ rồi đi ra

"Bảo Lâm...!A".Cô đi ra sân thấy Cậu đang đi nên gọi nhưng Cậu chẳng có ý định ngoảnh lại Cô vội chạy theo nhưng không ngờ Cô chưa mang giày cao gót quen nên bị trượt chân ngã

"Có sao không?Đã không mang giày cao được thì đừng có mang thích thể hiện sao?.Cậu thấy vậy thì đi lại khuôn mặt vẫn lạnh lùng không thay đổi chút nào

"Cậu...Cậu tưởng Tôi muốn sao Tôi chỉ là không muốn Cô Chú mất mặt thôi".Cô bực mình Cậu không quan tâm Cô thì thôi còn mắng Cô thêm

"Đứng dậy được không?"

"Hay Cậu bế Tôi sang ghế đá ngồi đi"

"Cậu mơ sao".Miệng thì nói không nhưng rồi Cậu cùng bế Cô ra chỗ ghế đá ngồi.Cô thì giật mình Cô chỉ là nói vui thôi mà không ngờ Cậu lại bế Cô thật khiến Cô cứ dơ người trái tim cứ đập loạn xạ lên

"Ngồi yên đó"

"A".Cô giật mình mới đặt mông ngồi xuống ghế đá Cậu đã nhìn chân Cô rồi cạch một cái

"Cậu xem còn đau không"

"Hình như không đau nữa Cảm ơn Cậu nha"

"Không có gì"

"Cậu định đi đâu sao?".Thấy Cậu đứng dậy đi ra gần ngoài cổng nên Cô cũng gọi vọng theo

"Đi hóng gió".Dù gì giờ Cậu về nhà cũng nhàm chán nên đi hóng gió chút cũng được

"Tôi đi cùng Cậu"

"Tùy Cậu!"

k

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Cậu không cần mặt mũi nữa sao?

"Tùy Cậu"

"Cậu có hay đi hóng gió không Bảo Lâm?". Cô đi nhanh đến để đi cùng Cậu

"Cũng thỉnh thoảng khi rảnh rỗi"

"Ồ...mà sao Cậu biết chữa trật chân vậy?"

"Ông nội Tôi thường chữa bệnh liên quan đến chân tay nên Tôi cũng biết một chút. Với lại Mẹ Tôi làm bác sĩ nên Tôi cũng học hỏi được nhiều"

"Vậy lớn lên Cậu sẽ làm bác sĩ như Mẹ Cậu sao?"

"Ừ"

"Vậy bác sĩ Bảo Lâm Cậu có thể khám cho Tôi xem Tôi bị sao khi ở gần Cậu trái tim lại đập loạn xạ lên như vậy"

"Cậu bị bệnh tim sao? Có cần Tôi nói Mẹ Tôi chữa giúp không?"

"Cậu...". Cô cạn lời Cô là đang nói đến vì Cậu tim Cô đập loạn xạ lên sao Cậu không hiểu chứ

"Cậu muốn ngồi chỗ nào?". Đi tới gần bờ hồ Cậu nhìn Cô

"Hay chúng ta ra đề bờ hồ ngồi đi". Cô nhìn Cậu cười Cô cũng quen ngồi ở đây chứ ít khi ngồi ghé đá

"Ừ"

"Cậu lúc nào cũng chỉ biết Ừ thôi sao?"

"Sao Cậu lúc nào cũng hỏi Tôi nhiều thế?"

"Ồ đây đẹp thật không khí trong lành mát mẻ cũng giống như ở quê Tôi". Cô với Cậu ngồi ở đây, Cô nhìn lên bầu trời rồi lại nhìn xung quanh hít thở không khí rồi nhìn Cậu cười

"Ồ quê? Không phải Cậu là Con của Cô Lệ ở Mỹ mới về sao?". Cậu nghe Cô nói vậy thì khó hiểu

"Tớ... Thật ra Cô Lệ Chú Phong(Bố Chị Như tên Phong) chỉ là muốn tốt cho Tôi không muốn ai chê bai khinh thường Tôi ví dụ như Thu Nga nên nói với mọi người như vậy. Nhưng Cậu không được nói cho ai biết chuyện này đâu đó". Cô vừa nói vừa cười nhưng trong lòng có chút không vui, khi nghe Cô Lệ nói như vậy Cô cũng hiểu ý nên cũng không muốn chen ngang vào

"Vậy sao Cậu nói với Tôi làm gì?"

"Bởi vì Cậu là người đặc biệt với Tôi"

"Tôi không thích nghe mấy lời ngon tinh"

"Có phải Thu Nga cũng thích Cậu đúng không?"

"Tôi không quan tâm chuyện đó"

"Vậy Tôi Thích Cậu thì sao?"

"Tùy Cậu". Cậu ở ngoài miệng thì lạnh nhạt với Cô nhưng ở trong lòng trái tim không hiểu vì sao lại vì những lời nói của Cô mà xao xuyến

"Cũng muộn rồi hay chúng ta về đi". Cô ngắm sao một lúc nên sợ muộn rồi nên nhìn Cậu đứng dậy

"Ừ! Chân còn đau không?". Thấy Cô đứng dậy tay xách đôi giày còn đi khắp khiêng nên nhìn Cô

"Đau lắm luôn ý! Hay Cậu cõng Tôi đi". Cô nghe Cậu hỏi vậy thì giả vờ đau nũng nịu với Cậu

"Hay Tôi cho Cậu vào một cái bao rồi đá lăn Cậu về nhà cho nhanh nha"

"Khô". Nghe Cậu nói vậy mà Cô tụt hứng

- - - - -

"Bảo Lâm!"

"Sao?"

"Tớ...Tớ thực sự Thích Cậu nhiều lắm!Cậu không thể giành chút thời gian quan tâm tới chuyện yêu đương sao?".Cô để Cậu đi cách xa mình vài bước chân rồi gọi Cậu ngoảnh lại nói

"Tôi không muốn".Cậu đứng đưng như không mà nói

"Tớ biết mà vậy Tớ sẽ bám lấy Cậu cả đời khi nào Cậu muốn yêu đương thì thôi".Cô cũng như biết Cậu sẽ nói vậy nên nghe Cậu nói vậy cũng không buồn mà còn chạy lại nắm áo Cậu cười

"Cậu...Cậu còn không buông".Cậu có phần giật mình vì cái tính thay đổi nhanh chóng của Cậu cũng nhận ra gần đến nhà rồi nên nhìn Cô lạnh lùng

"Mai chúng ta đi học chung nhé".Cô bỏ tay ra nhìn Cậu cười

"Tôi không muốn Cậu cũng đi chung đó thôi"

"Nhưng là Tớ theo Cậu mà!Hay mai Cậu đợi Tớ nhé"

"Không muốn".Cậu nói xong thì hai người lâm vào im lặng mà đi về đang định đi vào nhà thì thấy gia đình Chị Như,gia đình Bảo Lâm và gia đình Thu Nga đang đi ra cổng

"An Nhi sao Con lại về muộn vậy?".Cô Lệ thấy An Nhi về muộn thì lo lắng

"Dạ...Con ra ngoài lấy đồ cho Chị Như rồi thấy Bảo Lâm đi hóng gió nên Con cũng muốn đi cùng nên quên chưa xin phép Bố Mẹ ạ"

"Không sao lần sau không được như vậy nữa!Cảm ơn Cháu nhé Bảo Lâm đã đưa An Nhi nhà Chú đi cùng "

"Không có gì đâu Chú!Coi như Cháu dẫn An Nhi đi để thăm quan thôi ạ"

"An Nhi sao cháu không mang giày mà lại cầm tay thế?".Mẹ Thu Nga lên tiếng có vẻ lại không thích Cô giống Thu Nga rồi đúng là Mẹ Con có khác nên soi Cô từng tý

"Dạ...vừa nãy Cháu gặp cướp nên chạy đuổi theo người ta nên bị trật chân nên Cháu mới phải cầm giày mang về vì dùng một lần phải bỏ đi vì hỏng chứ Cô".Cô nói giọng cũng không lễ phép vì Cô ghét mấy người hay soi chuyện người khác và lại họ không thích mình mình cũng không phải lễ phép để họ được nước làm tới.Mẹ Thu Nga nghe vậy cũng hòng chỉ biết câm nín

"Vậy Cháu có sao không?".Mẹ Bảo Lâm khuôn mặt lo lắng nhìn Cô

"Dạ tên cướp thì bị sao chứ Cháu không sao?May nhờ Bảo Lâm giúp nên chân cháu khỏi rồi ạ"

"Cậu là Con nhà có điều kiện mà cũng quan tâm mấy người ăn cướp sao?".Là Thu Nga nói nhìn Cô đầy nghi hoặc

"Đâu phải gia đình có điều kiện là không quan tâm đến mấy người ăn cướp được chứ...Tớ chỉ là khó chịu khi mấy người như vậy đi cướp đồ của người nghèo thôi!Bố Cậu không thích giúp đỡ người khác sao Thu Nga?".Cô nhìn Thu Nga ánh mắt không thiện cảm

"Thôi cũng muộn rồi...gia đình chúng tôi xin phép về trước?".Bố Thu Nga thấy hai mẹ con cứ làm khó Cô thì tức giận vì dù gì cũng chỉ mới quen biết thôi mà

"Vậy gia đình Tôi cũng xin phép về ạ".Mẹ Bảo Lâm lên tiếng

"Vậy hẹn mọi người vào dịp khác nhé!".Chú Phong lên tiếng

"Cô chú về ạ".Cô và Chị Như cúi đầu lễ phép

"Bảo Lâm mai Cậu nhớ phải đợi Tớ đó".Cô thấy mọi người cũng về nhà hết đang thấy Cậu đi vào nên đi lại nói rồi đi về nhà

- - - - -

"Bảo Lâm qua đây".Bố Mẹ Bảo Lâm vào nhà một lúc thấy Cậu đi vào thì gọi qua Sofa ngồi

"Sao vậy ạ?"

"Con với An Nhi con Cô Lệ có quan hệ gì?".Mẹ Cậu nhìn Cậu đầy nghi ngờ

"Con với An Nhi là bạn cùng lớp ngồi cùng bàn vậy thôi"

"Thật sao?".Bố Cậu nhìn Cậu cũng không tin lời Cậu cho lắm

"Vâng ạ"

"Vậy sao lúc ăn uống An Nhi thỉnh thoảng lại nhìn Con cười,đến Thu Nga gần nhà biết Con lâu như vậy Con còn không cho đi cùng một đoạn vậy mà còn đưa An Nhi đi hóng gió".Cho dù Cô thỉnh thoảng liếc nhìn Cậu nhưng cũng không thể bỏ sót lọt vào tầm mắt của người mẹ hay quan tâm đến mình vì dụ như Cậu

"Là An Nhi muốn đi chứ Con đâu muốn...với lại đây là vô tình nhìn chứ có gì đâu".Cậu vẫn thản nhiên cố tỏ ra không có gì quan trọng

"Là vô tình hay cố tình".Mẹ Cậu nhìn Cậu nghi ngờ

"Con...con phải chuẩn bị cho ngày mai đi học rồi!Bố Mẹ nghỉ ngơi sớm đi ạ!".Cậu nói rồi đi nhanh về phòng chứ ngồi đây Mẹ Cậu sẽ nói rõ mọi chuyện cho xem

"Em thấy Con bé rất tốt"

"Anh cũng thấy vậy!"

- - - - -

"An Nhi"

"Dạ".Cô đi vào thấy Cô Chú đang ngồi khuôn mặt đầy nghiêm túc nên có phần lo sợ

"Cô...Chú có phải Con gây phiền phức đến hai người không ạ?Nếu vậy Con hứa không có lần sau đâu ạ?".Cô cúi gầm mặt xuống vì lo sợ khi Cô Chú cứ nhìn Minh có vẻ không vui

"Con có buồn khi Cô nói với mọi người là Con ở Mỹ mới về không?".Bố Chị Như đứng dậy đi gần lại chỗ Cô

"Dạ có một chút vì Con không thích giấu người khác là Con ở quê lên nhưng Cô Chú vì muốn tốt cho Con nên Con thấy không buồn gì cả"

"An Nhi vừa nãy là Con đi giày cao nên bị trật chân chứ không phải đuổi theo cướp đúng không?".Cô Lệ nhìn Cô cười

"Sao...sao Cô biết ạ?"

"Con ở quê không quen đi giày cao nên nó sẽ bị đau chân"

"Vâng..Có phải Mẹ Thu Nga không thích Con đúng không Cô?"

"Không cần quan tâm đến họ Con chỉ cần quan tâm đến cuộc sống của Minh đừng lo người khác nghĩ gì là được rồi"

"Vâng"

"Cũng muộn rồi Như Con với Em lên phòng ngủ đi".Chú Phong đi lại ngồi gần Cô Lệ cười

"Vâng Bố Mẹ Ngủ Ngon"

"Vâng Cô Chú Ngủ Ngon"

"Em với Bảo Lâm như nào rồi?Có phát triển tình cảm gì không?".Chị Như cùng Cô đi về phòng Chị kéo Cô vào phòng Cô nói chuyện

"Không có gì mới Chị ạ vẫn lạnh lùng".Cô thờ dãi nhìn Chị

"Không có việc gì khó chỉ sợ lòng không bền!Em phải cố gắng lên nhé!"

"À...lúc Em bị ngã trật chân Bảo Lâm đã bế Em ra chỗ ghế đá ngồi rồi chữa trật chân cho Em".Cô nghĩ ra gì đó nhìn Chị cười

"Bé Em sao?Không ngờ Bảo Lâm lại bắt đầu thay đổi rồi thì phải?".Chị Như vừa nói vừa lắc đầu

"Thay đổi những gì hả Chị?"

"Nhưng điều Bảo Lâm làm với Em...Bảo Lâm chưa từng làm với người khác như vậy"

"Vậy sao?Vậy Em có động lực để theo đuổi Cậu ấy rồi hí hí"

"Được rồi ngủ sớm đi!Em ngủ ngon!"

"Vâng ạ!Chị Ngủ Ngon"

Sau khi sắp xếp lại bài vở cũng muộn nhưng Cô chẳng ngủ được nên ra ngoài lan can ngắm sang phòng Cậu.Không ngờ muộn rồi mà Cậu vẫn còn đang

đọc sách đúng là "Đồ một sách mà"

"Bảo Lâm...Bảo Lâm".Cô khua tay lia lịa về phía Cậu

"Cậu rảnh lắm sao?".Cậu nghe Cô gọi muốn chú tâm vào đọc sách cũng không được nên đành đi ra lan can chau mày nhìn Cô

"Tớ...Tớ chỉ muốn ngắm Cậu thôi mà"

"Cậu hết việc làm rồi sao?"

"Đúng..Giờ Tớ chỉ còn mỗi việc là Cậu ở bên Tớ thôi"

"Cậu không cần mặt mũi sao?Con gái mà cứ tỏ tình với con trai vậy?"

"Không cần!Mặt mũi này rồi cũng là của Cậu thôi"

"Cậu...Tùy Cậu Tôi bận đi ngủ"

"Vây Cậu ngủ ngon!Wo Ai Ni...Bảo Lâm".Cô thấy Cậu đang sắp đóng cửa nên nói rồi tay làm hình trái tim về phía Cậu.Cậu thì nhìn thấy nhưng không nói lại gì, kéo rèm lại tự nhiên trong lòng lại vui vẻ rồi môi cũng nở nụ cười

- - - - -

"Yeah...nay Cậu đợi Tớ thật sao?".Cô đang đi ra cổng nghĩ chắc Bảo Lâm không đợi Minh đâu nên nhìn sang cổng nhà Cậu thấy Cậu nên vui vẻ đi lại

"Tôi vừa mới ra".Cậu nhìn ra chỗ khác nói,Cậu cũng chẳng biết tại sao Cậu lại đợi Cô như vậy chứ?

"Ồ".Cô thì vẫn tin là Cậu đợi mình nên vui vẻ

"Còn không đi học?"

"Sao lần nào Cậu cũng đọc sách vậy?".Thấy Cậu đi đường nhưng vẫn chú tâm vào đọc sách nên Cô tò mò

"Tôi quen rồi".Cũng đúng Cậu là một sách mà vả lại đường đi học Cậu cũng đi quen nên cũng không cần quan tâm đến đường đi có ai hay là như nào

"Cậu là một sách sao?"

"Tùy Cậu nghĩ"

"Hôm nay Cậu đợi Tớ đúng không?"

"Không"

"Bảo Lâm...Cậu đã thích Ai chưa?"

"Cậu..."

"Tớ sao?".Cô nghe Cậu nói vậy thì vui vẻ nắm lấy áo Cậu cười

"Cậu...Cậu không thể im lặng sao?".Cậu cũng không biết tại sao Cậu đang muốn nói điều gì đó với Cô thì lại dừng lại khiến Cô hiểu lầm chứ

"Được...Cậu Thích Tớ mà Cậu nói gì Tớ cũng nghe hết"

"Cậu...Da mặt Cậu đâu rồi".Cậu không thích ai hiểu lầm mình nhưng cũng hiểu tại sao Cậu lại vui khi Cô hiểu lầm ý Minh chứ?

"Tặng Cậu hết rồi".Cô chuyển lên nắm khuỷu tay Cậu nghiêng người nhìn Cậu cười

"Tôi không lấy"

"Kệ Cậu...Đồ Tớ tặng đi không có ý lấy lại"

"Cậu..."

(*Dạo này cũng vào năm học rồi Senn phải đi học cả ngày nên không ra chương nhiều được!Nhưng Senn sẽ cố gắng mọi người nhớ ủng hộ truyện cho Senn nha <3

Nhớ đề cử and follow Truyện cho Senn nha*)

Chương 6: Khiêu Chiến!

"Bảo Lâm Cậu thấy chúng ta có duyên không?"

"Không?"

"Có chứ!"

"Như nào?"

"Lần đầu Tớ đến trường không gặp ai khác lại gặp Cậu còn đúng trúng Cậu mà Tớ đúng trúng bao nhiêu người có vậy đâu. Còn nữa Cậu với Tớ học chung ngồi chung lại còn gần nhà nữa Tớ còn là người làm mấy việc mà người khác không dám làm với Cậu? Có phải chúng ta rất có duyên không?". Cô đi lại nắm tay áo Cậu cười

"Đó chỉ là vô tình thôi! Cậu hiểu không?". Cậu chau mày nhìn Cô sao lúc nào Cô cũng lấy lý do vớ vẩn ra nói với Cậu chứ

"Không?"

"Tôi có gì để Cậu thích sao?"

"Có chứ! Nhiều là đằng khác"

"Vậy Cậu thích tôi ở điểm nào để Tôi sửa?"

"Tớ thích Cậu ở điểm Cậu không thích Tớ.... Vậy Cậu sửa đi". Cô nhìn Cậu ánh mắt đắc ý

"Cậu...". Cậu nghe vậy thì cứng họng

"Cậu có sửa không?"

"Đi học đi muộn rồi". Cậu nghe Cô hỏi thì bối rối nên đi nhanh trước Cô

"Cậu có sửa không?". Cô thấy Cậu như vậy thì đi nhanh lại gần Cậu

"Không!"

"Không sao rồi Cậu sẽ sửa điểm đó sớm thôi"

"Cậu..."

Hai người vừa đi vừa nói một người thì "ừ, ừ" cho xong còn người kia thì nói chuyện trên trời dưới nước với Cậu. Đi đến trường Cô cũng chẳng có ý định đi tách cậu ra như mọi khi mà cứ đi sát lại Cậu. Cậu thấy vậy thì lờm Cô nhưng Cô cũng kệ

- - - - -

"Chào Phương Anh". Cô đi vào lớp vui vẻ nhìn Phương Anh cười

"Chào Cậu!". Phương Anh đang đọc sách nhìn Cô vui vẻ

"Vừa rồi Cậu không có liêm sỉ sao? Cứ đi gần Tôi để người ta lờm là sao?". Cô đi về chỗ Cậu nhìn Cô khó chịu

"Liêm sỉ là gì có ăn được không? Có bằng Tớ Thích Cậu không?". Cô nhìn Cậu đắc ý

"Cậu...". Cậu cạn lời với Cô rồi lại tiếp tục đọc sách mặc Cô làm gì thì làm

"An Nhi! Ra ngoài nói chuyện đi". Thu Nga đi xuống khoanh tay trước ngực trừng mắt về khó chịu nhìn Cô

"Nếu Tôi không ra thì sao?". Cô cũng khoanh tay trước ngực tỏ thái độ với Thu Nga

"Cậu không có sự lựa chọn khác?". Thu Nga lờm Cô

"Được thôi!Ra thì ra Tôi đây chẳng có gì sợ Cô cả".Cô đứng dậy đi ra ngoài

- - - - -

"Có chuyện gì mà Cậu phải lôi Tôi lên tận sân thượng mà nói chuyện?".Cô nhìn Thu Nga khó chịu

"Nếu Tôi nói Tôi muốn ản Cô ngã từ đây xuống thì sao?".Thu Nga ánh mắt khiêu khích nhìn Cô

"Tôi có ngã xuống làm ma Tôi cũng không tha cho Cô ngày nào cũng bám theo Cô cho Cô sợ đến trăm cảm luôn".Cô càng tiến gần lại Thu Nga khiến Thu Nga càng lùi về sau đến khi sát tường

"Cậu.....".Thu Nga hoảng sợ vì bị Cô ép đến đường cùng khi đó chỉ cần gây sự một chút có thể Thu Nga sẽ là người ngã xuống

"Cậu xem...giờ ai mới là người ản ai xuống?Nói đi có chuyện gì?".Cô sát gần mặt Thu Nga đe dọa khiến mặt Thu Nga tái nhợt lại nên Cô lùi ra một chút nhìn Thu Nga đặc ý

"Cậu hãy tránh xa Bảo Lâm ra Tôi cảnh cáo Cậu lần cuối".Thu Nga chỉnh lại quần áo lấy lại phong thái nhìn Cô

"Tôi không tránh Cậu làm gì được Tôi?".Cô trừng mắt nhìn Thu Nga

"Vậy chúng ta cạnh tranh công bằng đi".Thu Nga nhìn Cô đặc ý

"Cạnh tranh?Được thôi cái gì Tôi cũng đấu với Cậu được?".Cô nhìn Thu Nga tỏ rõ thái độ khiêu chiến

"Được!Vậy Cậu thua chắc rồi".Thu Nga nhìn Cô vui vẻ nói về gì chứ hiểu Bảo Lâm thì Thu Nga hiểu rõ hơn Cô

"Vậy sao?Cậu muốn đấu như nào?".Cô hất mặt nhìn Thu Nga

"Trong lớp,ở canteen,đi học về!Chúng ta sẽ đi cùng nhau nếu Cậu ấy quan tâm ai nhiều hơn thì người đó thắng"

"Được!Nếu Cậu thua Cậu tránh xa Bảo Lâm ra nếu Tôi thua thì Tôi sẽ nghe theo ý Cậu"

"Xin lỗi trong từ điển của Tôi không có chữ THUA"

"Vậy Cậu chờ xem".Cô đi lại vỗ vai Thu Nga rồi đi về lớp.Thu Nga nhìn theo Cô tỏ vẻ khá vui vẻ nhếch môi cười có vẻ nghĩ mình thắng chắc rồi

- - - - -

"Cậu đi đâu vậy?".Phuong Anh thấy Cô về lớp thì lo lắng

"Không có gì nói vài chuyện linh tinh thôi".Cô nhìn Phuong Anh cười rồi đi về chỗ

Tôi sẽ không tránh xa Cậu đâu!Tôi sẽ không thua Cô đâu Thu Nga.Cô cứ nhìn Cậu suy nghĩ,Cậu chau mày nhìn Cô Cô chỉ cười rồi ngoảnh đi khiến Cậu khó hiểu mọi khi Cô còn nhây với Cậu vài câu kia mà

- - - - -

"Hôm nay chúng ta sẽ làm bài tập về viết phương trình hóa học!Cả lớp lấy vở ra chép bài nào!".Tiếng Cô giáo trung tuổi nhìn cả lớp Cô giáo tên Phuong giọng nói dịu dàng nhìn cả lớp

"Vâng ạ!".Cả lớp cùng nhau nói một số bạn thì ưỡ oải vì không thích học Hóa một số bạn thì vui vẻ

*1: $Mg + O_2 \rightarrow$

2: $CaO + CO_2 \rightarrow$

3: $Zn + HCl \rightarrow$

4: $Cu + Cl_2 \rightarrow$

5: $KMnO_4 + HCl \rightarrow$ *

"Các em chép đề rồi làm rồi bạn nào biết thì đứng tại chỗ nói Cô sẽ cho điểm!".Cô giáo cười nhìn cả lớp còn cả lớp thì cứ mơ mơ màng màng (Có ai thích học Hóa như Sem không ^ _ ^)

Thu Nga Cậu thua Tôi chắc rồi.Cô nhìn lên mấy phương trình Cô giáo cho rồi nhìn Thu Nga nhếch môi cười môn gì chứ Cô best Hóa rồi

15 phút sau

"Bạn nào làm câu 1 nào?"

"Em ạ". Thu Nga nghe Cô giáo nói thì vội dơ tay

"Được vậy phương trình hoàn chỉnh là gì Thu Nga?"

" $\text{Mg} + \text{O}_2 \rightarrow 2\text{MgO}$ ạ"

"Đúng rồi em ngồi xuống đi!"

"Vậy câu 2..."

"Em". Cô cũng nhanh dơ tay

"An Nhi em nói đi"

" $\text{CaO} + \text{CO}_2 \rightarrow \text{CaCO}_3$ ạ!"

"Đúng rồi! bạn nào câu 3 nào?"

"Em...! $\text{Zn} + 2\text{HCl} \rightarrow \text{ZnCl}_2 + \text{H}_2$ "

"Em...! $\text{Cu} + \text{Cl}_2 \rightarrow \text{CuCl}_2$ "

Hai người Cô cứ đấu đi đấu lại khiến Cô giáo cũng ngỡ ngàng không kịp phản xạ Cậu thì nhìn Cô khó hiểu cả lớp cũng nhìn hai người Cô, người ngồi xuống người đứng lên làm cả lớp nhìn nhau không hiểu chuyện gì? Mãi đến câu cuối cùng Thu Nga bất ngờ không biết làm câu này như thế nào

"Câu 5 ai làm được nào? Thu Nga?". Cô giáo thấy 2 người Cô im lặng rồi thì mới lên tiếng

"Em..Em.."

"Em làm được ạ". Cô thấy Thu Nga như vậy thì đắc ý Cô thắng chắc rồi

"Ồ". Cả lớp ồ lên vì ngạc nhiên câu 5 Cô giáo còn chưa cả dạy mà

"Vậy An Nhi em nói đi"

" $2\text{KMnO}_4 + 16\text{HCl} \rightarrow 2\text{MnCl}_2 + 2\text{KCl} + 5\text{Cl}_2 + 8\text{H}_2\text{O}$ ạ". Cô nhìn Cô giáo cười

"Cô còn chưa dạy mà sao em biết vậy?". Cô giáo nhìn Cô thắc mắc

"Dạ...Em thích học nhất là môn Hóa nên Hóa lớp 10 em đã học trước rồi ạ". Cô nhìn Cô giáo rồi nhìn cả lớp cười không quên hất mặt về phía Thu Nga khiến Thu Nga tức anh ách

"Vậy cũng tốt! Được rồi Cô cho Thu Nga: 8 điểm... Còn An Nhi: 9,5 điểm! Các em nhớ học hỏi theo hai bạn để tiến bộ thêm nhé"

"Vâng ạ!"

"Được rồi còn thời gian Cô cho cả lớp nghỉ"

Nghe Cô giáo nói vậy cả lớp cất sách vở mặt vui vẻ quay qua bên này bên kia mà nói chuyện vì đa số các bạn đều không thích học hóa

- - - - -

Giờ ra chơi

"Bảo Lâm chúng ta đi canteen được chứ?". Hết giờ Thu Nga vội đi xuống chỗ Cậu để đấu với Cô

"Không muốn! Canteen đông người!". Cậu thản nhiên vừa đọc sách vừa nói. Cô thì nghe vậy là lười trêu Thu Nga vì vui vẻ

"Bảo Lâm...Đi canteen đi". Cô chớp chớp mắt nhìn Cậu vẻ cầu xin

".....". Cậu thấy Cô với Thu Nga cứ lạ lạ hôm nay cứ tranh nhau từng tý nên nhìn Cô khó hiểu

"Cậu không nói là đồng ý! Đi thôi!". Chưa để Cậu nói hết gì Cô đã kéo tay Cậu đi trước bỏ Thu Nga ở phía sau ầm ức

"Cậu...".Cậu bắt ngờ vì hành động của Cô Cậu còn chưa đồng ý kia mà

"hí hí"

Vào đến canteen không nay không hiểu sao canteen ít người hơn mọi khi nên Cô với Cậu cũng chẳng phải đợi lâu.Cậu bảo mua chai nước rồi lên mà Cô cứ kéo Cậu vào bàn ngồi ăn đồ ăn vặt rồi lên lớp sau.Cứ tưởng Cô với Cậu có không gian riêng ai ngờ Thu Nga cũng đi xuống ngồi bàn với Cô

"Tớ ngồi đây được chứ?".Thu Nga tỏ vẻ dè dặt nhìn Cậu

"Không cho ngồi thì Cậu cũng đặt đít ngồi rồi đẩy thôi".Cô nhìn Thu Nga vẻ khó ưa

"Cậu...".Thu Nga nghe Cô nói chuyện kiểu thế thì khó chịu nhưng có Bảo Lâm nên cố tỏ ra dè dặt

"Bảo Lâm...cái này ngon Cậu ăn đi".Cô đưa cho Cậu gói bimbinh Cô vừa bóc xong

"Cái này ngon hơn Cậu ăn đi".Thu Nga cũng không vừa đưa cho Cậu bịch bánh tráng

"Nước này tốt cho sức khỏe Cậu uống đi"

"Nước này ngon hợp với khẩu vị của Cậu"

"Cái này ngon..."

"Cái này ngon hơn..."

"Bảo Lâm Cậu ăn đi..."

"Bảo Lâm đồ của Tớ ngon hơn..."

Hai người cứ trừng mắt qua nhau nhưng tay thì cứ đưa hết đồ này đồ kia cho Cậu mà không để ý đến sắc mặt Cậu đã tối sầm lại

"Đủ Rồi!".Cậu thấy vậy bực mình đập nhẹ xuống bàn khiến Cô và Thu Nga giật mình câm nín

"Các Cậu ở đây mà cãi qua cãi lại đi Tôi không rảnh nghe hai người cãi nhau".Cậu nói xong để cả đồng đồ của hai người lại mà đứng dậy đi về lớp

"Cô đã thua Tôi hai điểm rồi đó".Cô thấy Cậu đi xa có chút bực mình nhưng vẫn nhìn Thu Nga đắc ý

"Từ giờ đến ra về Cậu xem ai mới là người thua cuộc".Thu Nga cũng đứng dậy theo Cậu đi về lớp

"Cậu chờ xem!"

- - - - -

"Bảo Lâm?".Cô đi về lớp thấy mặt Cậu vẫn chẳng diễn ra tí nào nên có chút buồn

"Sao?"

"Cậu giận Tớ sao?"

"Không?"

"Ờm".Cô nghe Cậu nói vậy thì cũng không muốn làm phiền Cậu nên gật đầu rồi quay ra làm bài tập

"Bảo Lâm Cậu giúp Tớ làm bài này đi".Cô chỉ tay vào bài toán nhìn Cậu cười

"Không phải Cậu là học sinh giỏi cái bài này mà không làm được à?"

"IQ Tớ cao nhưng từ khi gặp Cậu IQ nó giảm dần rồi trong đầu Tớ chỉ có Cậu thôi!"

"Cậu bớt sến súa lại!Không còn mặt mũi sao?"

"Không?Bảo Lâm Cậu có biết bơi không?"

"Cậu hỏi thừa à!Con trai sao lại không biết bơi?".Cậu nhìn Cô có chút bực mình có chút khó hiểu không biết Cô có bị sao không

"Tớ bị chìm đắm trong đôi mắt của Cậu rồi...Cậu cứu Tớ ra đi".Cô nhìn Cậu vui vẻ

"Cậu..."

"Cậu không giận Tớ chứ?"

"Không giận". Cậu nhìn Cô cương quyết, Cậu làm sao mà giận một người tính tình vui vẻ có chút ngốc nghếch như Cô chứ chỉ là Cậu không hiểu sao Cô với Thu Nga cứ cạnh tranh nhau như vậy thôi

- - - - -

Giờ ra về mọi khi Cậu và Cô cùng về nhưng hôm nay lại thêm cả Thu Nga xen vào Cô không muốn nhưng cũng phải cố gắng mà chấp nhận

"Bảo Lâm...hôm nay Cậu có đi đánh rổ không?". Thu Nga chạy lại gần Cậu hơn Cô vài bước

"Không?". Cậu lạnh nhạt không nhìn Thu Nga nói

"Bảo Lâm...Nay Cậu rảnh không chúng ta cùng học nhóm đi!". Cô cũng không vừa đi lại bên Cậu

"Học nhóm? Nhưng nay Tòì bận rồi!". Cậu nhìn Cô khó hiểu Cậu cũng chẳng quen học nhóm bao giờ

"Vậy Cậu bận gì?". Cô nhìn Cậu

"Vài chuyện riêng"

"Bảo Lâm vậy khi nào Cậu rảnh?". Thu Nga thấy Cô và Cậu nói chuyện vui vẻ không quan tâm tới Thu Nga nên bực mình lên tiếng

"Tòì chưa biết"

"Bảo Lâm Cậu...."

"Bảo Lâm hay là...."

"Bảo Lâm Cậu dạy Tớ chơi bóng rổ đi"

"Tớ cũng muốn học..."

Hai người mỗi người một bên cứ nói qua nói lại khiến Cậu nhìn sang nhìn lại mà đau mắt. Hai người hỏi cũng phải để Cậu trả lời chứ?

"Đủ Rồi! Hai người bị làm sao thế hả?". Cậu lườm hai người các Cô

".....". Hai người Cô nghe vậy thì không nói gì nhưng ánh mắt vẫn lườm nhau

"Hai người cứ ở đây cãi nhau đi! Tòì đi về! Đừng có đi theo Tòì nữa! Hai Cậu hôm nay ảnh hưởng đến rất nhiều thời gian của Tòì rồi đó!". Cậu lườm hai người Cô rồi bỏ đi

Bảo Lâm giận rồi sao?. Cô nhìn theo bóng dáng Cậu lo lắng

(Vì phải đi học cả nầy nên không đăng truyện như đã nói được sorry mọi người! Đừng bỏ truyện của Senn nhes ^_^)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Bảo Lâm giận rồi!

Bảo Lâm giận rồi sao?. Cô nhìn theo bóng dáng Cậu lo lắng

"Nhìn cái gì?". Cô đang lo lắng vì Cậu mà còn bắt gặp được cái ánh mắt khó chịu về phía mình

"Tại Cậu Bảo Lâm giận rồi!". Thu Nga bực mình nhìn Cô

"Nực cười là ai tự muốn khiêu chiến với Tòì? Giờ còn đổ lỗi cho Tòì? Tòì khuyên Cậu một câu trân thành TRÁNH XA BẢO LÂM RA". Cô đi lại dùng một ngón tay ấn Thu Nga lùi ra sau nhấn mạnh từng câu rồi bỏ đi

Cô cố chạy theo Cậu nhưng không dám đi cùng Cậu nên chỉ đi phía sau Cậu. Cậu cũng cảm nhận được có người đi theo nên đôi lúc ngoảnh lại nhìn Cô ánh mắt có chút bực bội Cô thấy vậy thì cúi gầm mặt xuống không dám nhìn Cậu

"Bảo Lâm...Cậu giận tớ sao?".Thấy Cậu sắp bước vào sân nhà nên Cô đi lại gọi to

"Không".Cậu nói rồi bỏ vào nhà

- - - - -

"Mới chuyển lên mà đã thích con nhà người ta rồi à?".Là giọng của một bạn nữ giọng nói trong trẻo có chút trêu chọc

"Ồ...?".Cô ngoảnh lại thì ngạc nhiên cứ chỉ tay về phía bạn nữ vừa nói

"Ồ quả mơ không hạt!".Lần này là giọng của một bạn nam nhìn Cô cười

"Minh?Ly?Sao chúng Mây lại ở đây?".Cô khuôn mặt vẫn bốt ngờ nhìn hai người kia hóa ra là bạn thân của Cô ở dưới quê lên chơi

"Lên thăm Mây!".Minh đi lại cốc đầu Cô

"Đánh đầu là ngu Mây không biết à?".Cô vừa xoa đầu vừa nhìn Minh bao năm rồi không bỏ được tính đánh Cô

".....".Minh không nói gì nhún vai nhìn Cô cười

"Dù sao sắp 2-9 mà ở dưới trường được nghỉ dài nên bọn Tao lên thăm Mây vài ngày thôi!".Ly đi lại khoác tay Cô

"Ồ...không nói sớm Tao sẽ về sớm đón chúng mày rồi".Cô cười cười nhìn Ly/ Minh

"Về sớm thì bọn Tao đâu được xem cái cảnh Mây bị con nhà người ta bơ như thế!".Ly há mắt nhìn Cô,Minh cũng nhìn Ly gật đầu

"Đâu...đâu có đâu!Thôi về nhà đi!".Cô bị nói trúng tim đen nên vội chuyển chủ đề rồi kéo Ly đi về nhà Chị Như

- - - - -

"Chào Cô Chú Cháu là Ly/Minh ạ!Bọn cháu ở đây có gì không phải mong Cô Chú bỏ qua ạ!".Vào nhà cả Ly và Minh cùng nhau lễ phép cúi chào(Vì gia đình Ly/Minh đều có quan hệ thân với nhà Cô Lệ nên họ cũng sẽ ở nhờ nhà Cô Lệ mấy ngày)

"Cứ coi đâu như nhà mình nhé!Dù sao gia đình chúng ta cũng có quan hệ thân thiết!".Cô Lệ nhìn hai người họ cười vui vẻ

"Vâng ạ"

"Được rồi...Chúng cháu vào nhà ngồi nói chuyện đi".Chú Phong nhìn hai người họ cười.Ly/Minh gật đầu rồi cầm đồ đi vào nhà

"Dạo này bố mẹ cháu sao rồi Minh?".Vào sofa ngồi Cô Lệ nhìn Minh(vì Cô Lệ với Bố Minh ngày trước cũng là bạn thân)

"Bố Mẹ vẫn vậy ạ!Bố cháu vẫn làm cán bộ ở xã,còn mẹ thì làm giáo viên ở trường cấp 1 ạ!"

"Còn Bố Mẹ cháu dạo này làm ăn tốt không Ly?".Cô Lệ cười nhìn Minh rồi nhìn sang Ly

"Bố Mẹ cháu vẫn chăn nuôi lợn gà ổn định ạ".Ly lễ phép nhìn Cô Lệ(Mẹ Ly cũng là bạn thân của Cô Lệ)

"Vậy là được rồi!".Cô Lệ gật đầu vui vẻ

"Được rồi...Em để hai đứa nghỉ ngơi đi!".Chú Phong nhìn Cô Lệ

"An Nhi Cháu đưa Ly/Minh lên phòng nghỉ ngơi đi".Cô Lệ lườm chú Phong rồi nhìn sang An Nhi cười

"Cháu...Ngủ cùng với An Nhi được không ạ?".Ly ấp úng lên tiếng

"Được chứ!".Cô Lệ nhìn Ly cười

"Vậy cháu ngủ cùng phòng với An Nhi và Ly được không ạ?".Minh cũng nhanh nhẩu nhìn Cô Lệ

"KHÔNG ĐƯỢC!".Chưa để Cô Lệ nói gì cả An Nhi và Lý cũng lên tiếng trùng mắt nhìn Minh

"Hùmmmmmm".Minh nghe vậy thì mặt tối sầm lại lườm hai người Cô

"Được rồi!Minh cháu ở cạnh phòng của An Nhi là được mà!".Cô Lệ nhìn chú Phong cười trừ

"Vâng"

"Vậy cháu dẫn hai người họ lên phòng ạ"

"Được rồi đi đi"

"Vâng"

- - - - -

"Mình Mây phòng này".Đi lên tầng hai Cô chỉ phòng bên tay phải của Cô

"Miễn cưỡng thôi".Mình nhún vai nhìn nhìn Cô

"Còn phòng bên tay trái là phòng của Chị Như con Cô Lệ!Nhớ chưa không được đi linh tinh đâu đấy!Phòng tao ở giữa!.Cô chỉ tay về phía phòng chị Như rồi trừng mắt đe dọa Minh rồi cùng Ly đi về phòng mình

"Phòng được đây!".Ly đi vào phòng gật đầu vui vẻ nhìn Cô

"Dĩ nhiên!Nhìn sang bên nhà đối diện đi".Cô há mắt nhìn Ly rồi chuyển ánh mắt sang phòng Cậu

"Oa trai đẹp kìa".Ly nhìn theo ánh mắt Cô thì thấy một người con trai đang chăm chú đọc sách

"Không được xao xuyến Bảo Lâm của Tao?".Cô nghe vậy thì lườm Ly

"Ồ...chưa chi đã nhận là người của mình rồi à?Cái người bơ Mây đấy sao?"Ly nhìn Cô cũng hiểu ý nên trêu chọc Cô

"Hừmmmm...".Cô nghe vậy thì đen mặt nhìn Ly

"Hử".Minh từ đâu đi vào phòng Cô

"Không biết gõ cửa à".Cô lườm Minh

"Tao còn cùng hai người chúng Mây cời chuông tắm mưa rồi vào phòng còn cần gõ cửa sao?".Minh nhìn Cô với Ly trêu đùa

"Mây thấy nói chuyện liên quan không?".Ly nhìn Minh chuyện qua lâu rồi còn nhắc lại

"Đang ngắm ai đấy?".Minh đi lại gần hai người Cô đang đứng ngoài lan can

"Ai hỏi làm gì?".Cô lườm Minh thằng này rất chi là nháy và vô duyên

"Hê lô chào Cậu đang đọc sách nhà bên kia nhé!".Minh nhìn theo ánh mắt Cô thấy người con trai quen mặt nên muốn đùa tý

"cái thằng này".Cô nghe vậy thì giật mình bịt mồm Minh lại.Minh thấy vậy thì được đà nháy với Cô

"Phiền mấy người các Cậu nói chuyện gì thì nhỏ tiếng một chút!".Cậu thấy vậy Cô thân mật với người con trai khác không hiểu sao lại khó chịu?đi ra nhìn mấy người Cô cau có

"Bảo...Bảo Lâm..Tớ không có ý đâu".Cô thấy Cậu như vậy thì bỏ tay ở mồm Minh ra áp úng nhìn Cậu

"Chào Cậu!".Minh lại được nước dơ tay chào Cậu lần nữa

"này còn không cầm miệng thì đừng bước vào phòng tao nữa!".Cô bực mình lườm Minh

"Chào Cậu!Không có gì Tôi vào đây!".Cậu thấy Cô như vậy càng khó chịu

"Hay là Cậu rảnh thì cùng bọn mình đi chơi đi dù sao Cậu cũng là bạn của An Nhi mà!".Ly thấy vậy thì lên tiếng giải vây cho Cô

"Bảo Lâm không phải bạn của Tao?".Cô nhìn Ly,Ly cũng khó hiểu nhìn Cô,Cậu cũng nhìn Cô khó hiểu

"Bảo Lâm là người yêu của Tao!".Cô cười cười nhìn Cậu.Cậu thì chau mày lườm Cô nên Cô nín luôn cả cái nụ cười

"Ồ".Cả Ly/Minh ồ lớn trêu chọc Cô

"Bảo Lâm...Cậu còn giận Tớ sao?".Thấy Cậu chẳng phản ứng gì khi nghe Cô nói vậy mà chuẩn bị đi vào nên gọi Cậu

"Không".Cậu vẫn lạnh lùng nói,Cậu không giận chỉ là Cậu thấy khó chịu có chuyện gì sao Cô không nói với Cậu mà cứ phải đôi co với Thu Nga từng tý chứ?

"Vậy...chiều nay Cậu rảnh không?Cùng bọn Tớ đi chơi đi"

"Chiều nay Tôi đi đánh bóng rổ rồi"(lúc Thu Nga hỏi Cậu chỉ lấy cái cớ là không muốn đi đánh bóng rổ thôi)

"VẬY Tôi cũng chơi được chứ! Tôi cũng biết chơi bóng rổ!". Minh thấy người có cùng sở thích thì vui vẻ

"câm miệng". Cô lườm Minh sao cứ phá đám Cô chứ

"Nếu Cậu muốn thì 4h chiều nay gặp nhau ngoài sân bóng". Cậu gật đầu rồi đi vào phòng mình đóng cửa lại

"Mày muốn chết à?". Cô bực mình lườm Minh

"Tao đang giúp Mày còn gì?". Minh vẫn nháy với Cô

"Về Phòng". Thấy thái độ không biết hối lỗi của Minh cô dơ tay ra cửa

"Rồi rồi! Tao chỉ đùa thôi mà". Minh thấy vậy thì ngồi xuống giường nhìn Cô sợ hãi

"Thằng Minh làm vậy cũng tốt sẽ giúp mà". Ly nhìn Cô cười trừ

"Tốt chỗ nào? Nó là đang hại Tao thì có!"

"Chiều nay đi đánh bóng rổ chẳng phải mày sẽ có thời gian để giải hòa với Bảo Lâm sao?"

"Nhưng nếu Bảo Lâm không nói chuyện với Tao thì sao?"

"Không thử sao biết! Và lại Mày có thấy sắc mặt của Bảo Lâm vừa nãy không hình như Cậu ấy ghen rồi!"

"Ghen sao? không có chuyện đó đâu". Cô nghe Ly nói vậy thì lắc đầu lia lịa đến quan tâm Cô một chút còn không có chứ nói gì đến việc Cậu ghen vì Cô chứ!

"Thôi bỏ chuyện đó sang một bên đi! Giờ mấy người chúng ta tâm sự đi". Ly nhìn Cô cười

"Được". Cô vui vẻ cùng Minh gật đầu rồi cả ba cùng ngồi trên giường tám chuyện đến khi ăn bữa trưa xong rồi ai có phòng người đó về nghỉ ngơi chỉ có Chị Như là đang bận đi học nên không có ở nhà

- - - - -

"Hey...Bảo Lâm". Đúng 4h chiều Cô và hai người họ ra công đứng đợi Cậu, thấy Cậu đi ra Cô vui vẻ vẫy tay

"Sao mọi người không ra trước đi". Cậu nhìn mọi người khuôn mặt lạnh lùng

"Tớ muốn đợi Cậu cùng đi"

Cậu nghe Cô nói vậy thì không nói gì bỏ đi trước đám Cô đi sau

"Cậu ta bao giờ cũng lạnh lùng như vậy sao?". Ly giật tay áo Cô

"Tao cũng không biết hứng lên là lại thế". Cô bó tay nhún vai nhìn Ly

"VẬY mà Mày cũng thích cậu ta được sao?". Minh há mắt nhìn Cô

"Kệ Tao! Mày mà còn làm ra mấy chuyện vớ vẩn thì cẩn thận". Cô đưa chỉ một ngón tay về phía Minh đe dọa

"Hai Mày cứ từ từ đi nha Tao đi lên cùng Bảo Lâm đây". Cô gãi đầu trừ rồi chạy lại đi cùng Bảo Lâm

"Bảo Lâm". Cô đi gần Cậu

"Sao?"

"Cậu thật sự không giận Tớ sao?"

"Không!". Cậu nói của Cậu cũng đủ làm hai người rơi vào cảnh cả hai im lặng chẳng nói với nhau câu nào khuôn mặt Cô thì có chút buồn

"Tới nơi rồi". Cậu quay lại nhìn Minh

"Được vậy chúng ta thử chơi xem ai thắng đi được không?". Minh đi vào sân bóng rồi nhìn Cậu cười nham hiểm

"Dĩ nhiên là Bảo Lâm thắng rồi!". Cô nhìn Minh ánh mắt có chút bực mình

"Được!Thì như nào?"

"Nếu Tôi thua Tôi sẽ bao các Cậu đi ăn còn nếu Cậu thua thì ngược lại ok không?"

"Được bắt đầu đi".Bảo Lâm gạt đầu rồi quăng cho Minh quả bóng

"Thằng Minh làm vậy là có ý gì?".Cô với Ly đứng ngoài xem Cô nghĩ đến câu nói của Minh thì không hiểu ý

"Nó muốn giúp Mây có thời gian với Bảo Lâm hơn đó".Ly xoa đầu Cô chẳng nhẹ nhàng tý nào

"Lỡ Bảo Lâm thắng nhưng Bảo Lâm không đi thì sao?Bảo Lâm không thích tụ họp ăn uống gì đâu!"

"Mây quên là thằng Minh đi thi đánh bóng rổ đạt giải nhất ở thành phố à?"

"Ồ ha...".Cô nghe vậy thì vui vẻ lắc lắc cái tay của Ly Cô hiểu ý của Ly mà Minh sẽ không thua Cậu đâu

Hai người ở trong thì hăng say đánh bóng thỉnh thoảng Minh lại nhìn Cậu nở nụ cười chẳng mấy tốt đẹp gì cả

"Cậu nhìn Tôi làm gì?".Bảo Lâm khó chịu

"Không ngờ một người lạnh lùng như vậy lại lọt vào ánh mắt An Nhi bạn thân Tôi"

"Ý Cậu là sao?"

"Không có gì!Lo thắng Tôi đi Cậu đang thua Tôi 5 điểm rồi đó"

"Chờ xem"

Nói xong hai người vừa đánh vừa liếc nhìn nhau không mấy thân thiện ở ngoài thì Cô nura mong Cậu thắng nura lại mong Minh thắng thỉnh thoảng lại hét vài câu"Bảo Lâm Cố Lên" nhưng cuối cùng người thắng vẫn là....

"Cậu thua Tôi rồi đó"

"Miễn cưỡng thôi!Tôi nay 8h đợi nhau ở ngoài cổng".Bảo Lâm lạnh lùng gạt đầu rồi cầm quả bóng đi về

"Thấy chưa Tao đã nói là thằng Minh sẽ giúp Mây mà".Thấy Cậu đi xa rồi thì Ly đi lại vỗ vai Minh nhìn Cô cười

"Tốt lắm bạn Tao".Cô cũng giả vờ lại vỗ vai Minh giả vờ dưng dưng nước mắt,không ngờ đến phút cuối Cậu lại thua Minh một điểm nên Minh là người thắng Cậu

"Mây phải thấy hạnh diện vì có một đứa bạn vừa đẹp trai vừa chơi thể thao giỏi như Tao".Minh được khen thì bắt đầu tự luyện

"Tao đi trước đây!".Cô chả quan tâm đến lời nói của Minh mà chạy đi mất

"Hhhaaaaa đi về bớt tự luyện đi".Ly thấy vậy thì cười vào mặt Minh rồi đi về

"Hùmmmmmm"

- - - - -

"Bảo Lâm hôm nay Cậu đánh bóng giỏi lắm đó".Cô đi gần Cậu hai tay chỉ nút like về phía Cậu cười

"Giỏi vẫn thua bạn Cậu đấy thôi"

"Hề hề...Nó á thỉnh thoảng lại đánh giỏi chứ mọi khi nó không thắng ai đâu".Cô gãi đầu nhìn Cậu lấy đại lý do nào đó để nói với Cậu *Xin lỗi Minh nha Tao không muốn nói xấu Mây đâu hic*

"Ừ"

"Cậu giận Tớ sao?"

"Tôi đã nói không giận rồi mà sao Cậu hỏi nhiều vậy?"

"Tớ...Tớ...."

Cậu thấy Cô như vậy cũng chẳng muốn nói gì mà bỏ đi vào nhà

"Tớ làm tất cả mọi chuyện là vì không muốn tránh xa Cậu thôi Bảo Lâm!"

(*Nhớ đề cử and follow truyện cho Senn nhes ^ _ ^ *)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Bảo Lâm ghen sao?

"Ồ...".Cô và Ly/Minh đang đợi Cậu ngoài cửa thì thấy Cậu đi ra nên Cô và Lý ồ lớn nhìn sang Cậu rồi nhìn sang Minh

Hôm nay Cậu ăn mặc khác hẳn mọi lần ở trường thì đồng phục mọi khi đi đánh bóng rổ thì đồ thể thao ít khi thấy Cậu mặc đồ nhẹ nhàng nhưng đẹp như lần này áo phông trắng quần âu đen đi với giày vans với vóc dáng cao của Cậu cũng làm người khác chết mê chết mệt

"Cậu mặc đồ giống Tôi sao?".Minh cũng nhìn Cậu

"Đồ giống Cậu?Quần áo này là bản giới hạn hay là khi Cậu mua người bán háng nói chỉ có một bộ?".Cậu nhìn Minh lạnh lùng

"Tôi nói vậy đùa vậy thôi"

"Cậu hôm nay đẹp trai hơn mọi khi à nha".Cô đi lại khoác tay Cậu

"Cậu có thể dè dặt lại một chút không?"

"Không!"

"Khụ khụ...Minh mày thấy chúng ta ở đây có hợp không?".Ly ho tiếng rồi nhìn Minh

"Không hợp!"

"Vậy hai mày có thể về".Cô nghe vậy thì chỉ tay về cổng nhà

"Không có chuyện đó đâu!".Cả Ly/Minh cùng nói

"Đi nhanh chẳng muộn rồi!".Cậu lên tiếng rồi đi trước

"Sao mắt Mày kém thế đi nhìn trúng vào cái người lạnh lùng như này".Minh đi lại vỗ vai Cô thờ dãi

"Kệ Tao"

- - - - -

"Các Cậu muốn ăn ở đâu?"- Đi tới trước một con đường xung quanh đều là quán ăn nên Cậu dừng lại

"Tớ...Tớ thích ăn ở bên kia".Cô nhìn xung quanh rồi chỉ tay sang bên kia đường

"Quán vỉa hè sao?".Cậu cũng nhìn theo Cô

"Đúng!"

"Bọn Tôi không quen ăn mấy nơi như vậy!Ngồi ở vỉa hè là thoải mái nhất!".Minh nhìn Cậu cười

"Được thôi!"

"Bảo Lâm Cậu muốn ăn gì?".Cả đám ngồi vào một bàn nhỏ rồi Cô nhìn Cậu vui vẻ

"Gì cũng được!"

"Chúng Mày ăn gì?".Cô nhìn sang Ly/Minh

"Như cũ đi!".Ly cười nhìn Cô

"Oke!Cô ơi cho cháu một đĩa thịt xiên nướng,chân gà,ốc với lấy cho cháu 4 chai sting nữa ạ!"

"Được!Các cháu đợi một lát nhé!"

"Vẫn nhớ ha!".Ly/Minh nhìn Cô cười

"Dĩ nhiên!"

"Các Cậu thường đi ăn như vậy sao?".Cậu thấy Cô gọi mấy món như vậy thì có chút ngạc nhiên

"Ừm!Dưới quê bọn Tôi đâu có nhiều đồ ăn ngon lại như trên đây nên chỉ có vài món như vậy là được rồi!".Ly nhìn Cậu

"Của các Cháu đây!"

"Vâng ạ!"

"Sao Cậu không ăn?Bảo Lâm!".Cô với Ly/Minh thì cứ ăn nhưng thấy Cậu chẳng động đây gì nên Cô đưa cho Cậu một xiên thịt nướng

"Tôi..."

"Bộ Cậu chưa bao giờ ăn mấy thứ này sao?"

"Chưa!".Cũng đúng gia đình Cậu có điều kiện như vậy mà phải ăn mấy món đất tiền chứ sao ăn mấy đồ như vậy chứ

"Hazz...Vậy thì Cậu phải thưởng thức đi ngon hơn nhiều so với mấy đồ ăn đất tiền mà Cậu ăn đó!".Minh thờ dãi đưa cho Cậu cái chân gà

"Cậu ăn thử đi!Ngon không?"

"Cũng được!"

"Dạo này ăn cay thế à?".Thấy Cô ăn cay nhiều hơn trước nên Minh nhìn Cô

"Vẫn vậy mà!"

"Ăn ít thôi đến lúc ốm vì ăn đồ cay nhiều Tao không có lên thăm đâu".Minh đưa cho Cô chai nước

"Ai cần Mây"

"Đợi coi!".Minh giặt lại chai nước từ tay Cô

"Hai chúng Mây gặp nhau là cãi nhau không mệt à!".Ly hết chịu nổi cái tính trẻ con của Cô với Minh

"Nó ý là con trai nên muốn bắt nạt Tao".Cô nhìn Ly giả vờ dưng dưng nước mắt

"Bớt lại đi!Nghịch quật đấy!".Minh nghe vậy thì xoa đầu Cô không thương tiếc

"Muốn chết hả?"

"an nhì".Cô đang định đánh lại Minh nhưng nghe Ly gọi hất mặt về phía Cậu,khuôn mặt Cậu có chút tối sầm lại

"Cậu sao vậy Bảo Lâm!".Cô rời ánh mắt khỏi Minh nhìn sang Cậu có chút lo lắng

"Không sao?"

"Vậy...đồ ăn ngon không?"

"Cũng được!"

"Vậy hay là ăn xong chúng ta cùng đi dạo được không?"

"Tôi còn phải về học nữa!Không rảnh!"

"Vậy..."

"Cậu ăn xong chưa?Chưa thì ăn đi Tôi thanh toán trước rồi Tôi phải về!".Nói vậy xong Cậu đứng dậy đi sang trả tiền coi như xong lời hứa rồi đi về kệ đám Cô ở lại

"Tao...đi trước đây!".Cô nghe vậy có cảm giác bất an nên đi theo Cậu

"Hazzzz...Đứng là..."Minh nhìn theo Cô lắc đầu ngày trước dưới quê Cô được nhiều Cậu bạn đẹp trai học giỏi ầm ập tỏ tình cũng không thích vậy mà giờ lại thích một người tính tình thất thường như vậy...

- - - - -

"Bảo Lâm Cậu làm sao vậy hả?Từ sáng đến giờ Cậu có chuyện gì không vui sao?Sao cứ thay đổi sắc mặt tính tình khác thường như vậy với Tớ chứ? Cậu giận Tớ sao?".Cô đi lại trước mặt Cậu

"Đúng!Tôi giận Cậu!Tại sao cứ phải mang Tôi ra để cho Cậu với Thu Nga tranh nhau như vậy?Có chuyện gì sao không nói ra cho Tôi biết!Còn nữa Cậu có Ly/Minh rồi thì Cậu không quan tâm nói chuyện với Tôi như trước mà chỉ quan tâm tới Minh như vậy?Cậu cũng không quan tâm Tôi ăn có ngon hay không?(có hỏi mà Bảo Lâm^_^)...vậy mà còn nói thích Tôi sao?".Cậu nhìn Cô chăm chăm khuôn mặt có chút ôn hơn trước bởi vì những gì giấu trong lòng đều được nói ra hết

Thình thịch...thình thịch..."Bảo...Lâm..Cậu ghen sao?".Cô nghe Cậu nói vậy thì trái tim đập loạn xạ lên nhìn Cậu ấp úng

"Tôi...không có".Cậu quanh mặt đi chỗ khác,Cậu cũng chẳng biết bản thân tại sao lại nói những lời như vậy nhưng Cậu cảm nhận được hình như Cậu ghen khi thấy Cô thân thiết với người khác rồi

"Thật sao?"

"Cậu không phải hỏi Tôi sao lại thay đổi tính tình với Cậu như vậy sao?Tôi là đang giải thích thôi!"

"Cậu hết giận Tớ chưa?"

"Cậu muốn Tôi giận Cậu sao?"

"Không có"

"Về thôi muộn rồi"

Cậu cũng không biết bản thân tại sao chỉ cần nói chuyện với cái con người trẻ con như Cô lại thấy vui vẻ.Cô cứ giữ vạt áo Cậu vừa đi vừa hỏi mấy Cậu vớ vẩn nhưng lại làm Cậu vui

"Về đi".Về tới cửa Cậu hất mặt về phía Cô bảo Cô đi vào nhà đi

"Hay chúng ta đi hóng gió chút nữa đi!"

"Không được!Muộn rồi"

"Cậu lo cho Tớ sao?"

"Không có!"

"Vậy...mai Cậu đợi Tớ rồi đi học nha!"

"Tôi không chắc chắn!".Nói xong Cậu đi vào nhà

"E...hèm".Ly/Minh vừa về thì đã thấy hết mọi chuyện nên lên tiếng

"Về bao giờ đấy?".Cô giật mình nhìn lại

"Về từ khi Mây đang nói chuyện vui về với Cậu ta Ly nhì"

"Dưới kia Mây được bao nhiêu người theo đuổi không thích bây giờ lại thích người ta mà lại Cậu ta lại lạnh lùng như vậy sao?Gu mày lạ nhì!.Ly đi lại nghịch tóc Cô trêu chọc

"Kệ Tao!Vào nhà Tao kể cho nghe một chuyện!"

- - - - -

"Có chuyện gì thế?".Ly/Minh đi vào ngồi trên giường Cô

"Bảo Lâm hết giận Tao rồi"

"Hết thì hết thôi có gì to tác à?".Minh vừa cầm quyển truyện đọc vừa thản nhiên nói

"Im Miệng!".Cô ném vào mặt Minh cái gối

"À...còn nữa hình như Bảo Lâm ghen rồi kìa".Cô quay sang nắm tay Ly đứng đưa

"Như nào?".Ly nhìn Cô hồi hộp

"Bảo Lâm nói:Từ khi Ly/Minh lên Cậu không còn quan tâm Tôi nữa chỉ quan tâm tới Minh cũng không nói chuyện nhiều với Tôi như trước!Vậy mà Cậu nói Cậu thích Tôi sao?...như vậy có phải ghen không?"

"Không".Minh vô duyên lên tiếng

"Có lẽ vậy...Mây nhớ lúc ở trong phòng Mây với thằng Minh cứ nhảy với nhau lại còn lúc đi ăn nữa mặt Cậu ta tối sầm lại!Chắc ghen rồi đó!".Ly nhìn Cô cười

"Thật sao?"

"Giả vờ đó".Minh lại vô duyên lên tiếng

"Một là Cầm Miệng hai là rút về phòng cho Tao!".Cô lườm Minh

"Mây thích Cậu ta vậy Cậu ta đối với Mây như nào?Có lạnh lùng không?".Minh thấy vậy thì vội chuyển chủ đề khác

"Bảo Lâm sao?Cậu ấy cũng âm áp lắm nhưng chỉ vì không hay thích giao tiếp nên có chút lạnh lùng với người khác Tao lúc đầu cũng bị Cậu bơ nhưng Tao vẫn bám theo Cậu nên Tao quen tính cách của Cậu ấy như vậy rồi!Chúng mày mới gặp nên mới thấy Cậu ấy lạnh lùng như thần rồi mới biết hết được con người Cậu ấy!"

"Bám theo Cậu ta?Mặt dày thế!Liêm sĩ của Mây đâu rồi?"

"Liêm sĩ là gì?Ăn được không?"

"Thôi cho Tao xin!".Cô cứ lườm Minh nên Ly mệt mỏi lên tiếng sao lần nào Cô cũng phải giải vây cho Cô với Minh như vậy chứ?

"Muộn rồi đi ngủ đi!".Cô nhìn sang Ly cười

"Hay là..."

"VỀ PHÒNG!".Thấy Minh có ý định muốn ngủ cùng Cô với Ly để nói chuyện vì cả ba thường nằm chung tâm tư nhưng chưa nói hết đã bị Cô và Ly đuổi về phòng

Cậu thi giờ mới học xong nhìn sang phòng Cô điện đã tắt nhưng vẫn cứ đứng ngoài lan can nhìn sang phòng Cô.Trái tim không hiểu sao đập nhanh hơn thường đến bản thân Cậu cũng không xác nhận chính xác được...Cậu thích An Nhi rồi sao?

(*Nhớ đề cử and follow truyện cho Senn nhes ^ _ ^*)

Bạn đang đọc truyện *Lốp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Hai người cùng đi dạo

"Chúng Mây định đi học cùng Tao sao?".Cô vừa xách cặp đi ra cổng thì Ly/Minh cũng đi theo

"Đi để xem trường học Mây như thế nào?".Minh đi lại đặt tay lên vai Cô cười

"Bảo Lâm ra kìa".Ly nhìn sang Cô

"Bảo Lâm!...bỏ tay xuống!".Cô dơ tay chào Cậu rồi quay sang lườm Minh

"Chào Cậu Tôi với Ly đi cùng được chứ?"

"Tùy mấy Cậu"

"Vậy đi thôi!".Cô cười kéo tay Ly đi

- - - - -

"An Nhi".Phuong Anh đang định đi vào trường thì thấy Cô nên vẫy tay chào

"Chào Phuong Anh?"

"Đây là....?".Phuong Anh chỉ tay về phía Ly/Minh

"À...Ly/Minh là bạn thân của Tớ chúng nó muốn đến xem trường như nào nên Tớ cho chúng nó đi cùng"

"Chào Cậu"

"Chào Cậu!".Ly cười nhìn Phuong Anh

"Chào bạn xinh gái!".Minh cười cười định bắt tay với Phuong Anh nhưng Phuong Anh có chút ngại nên lùi về phía sau Cô

"Đừng có làm bạn Tao sợ"

"Chào thôi mà làm gì mà nhìn Tao ghê thế!"

"Các Cậu còn không vào lớp sao?".Cậu lạnh lùng nhìn đám Cô

"Bảo Lâm!".Cô định cùng Cậu đi vào trường thì Thu Nga ở đâu đi tới ản Cô ra một bên

"Ồ...xin lỗi!".Thu Nga giả vờ như không biết gì nhưng khuôn mặt đắc ý nhìn Cô

"Xin Lỗi cái con khi khô!Không biết nhìn đường sao?".Cô định lên tiếng nhưng Ly đã nói trước rồi

"Chúng ta quen nhau sao?".Thu Nga nhìn Ly khó hiểu

"Ai đây?".Ly/Minh đi lại nhìn Cô

"Con này chúng Mây tốt nhất không nên đụng vào,nó là đối thủ của Tao nó cũng thích Bảo Lâm.Có gì nói chúng Mây ở bên Mỹ về thăm Tao nha..Còn mọi chuyện về Tao sẽ kể cho nghe".Cô nói nhỏ với Ly/Minh

"Hóa ra là thành địch của An Nhi nhà Tội sao?".Ly nghe Cô nói vậy thì quay lại nhìn Thu Nga nhếch môi cười

"Cậu...Cậu là ai?"

"Ai liên quan tới Cô sao?"

"Là bạn Tội!".Cô hást mặt nhìn Thu Nga tỏ rõ thái độ

"Bạn Cậu sao?Đúng là toàn mấy người không biết nói chuyện với người khác mà!"

"Vậy Cậu biết cách nói chuyện sao?Đồ ẻo lả!".Ly cũng không vừa lên tiếng

"Cậu...?"

"Thôi...Chúng Mây sao nỡ nói với bạn gái xinh đẹp như vậy...!Về học lại cách ứng xử với người khác đi đồ con gái mất nết!".Minh lên tiếng như vừa dấm vừa xoa cho Thu Nga vậy,Ly với Cô nghe vậy thì nhìn nhau không ngờ chúng ta lại có đứa bạn nói chuyện hay như vậy!

"Các Cậu đủ chưa?".Cậu nghe hai bên nói đi nói lại thì bực bội lên tiếng khuôn mặt khó coi

"Là Cậu ta ý đông ức hiếp yếu!".Thu Nga mặt tỏ vẻ ảm ức nhìn Cậu

"Nực cười!".Cô nghe vậy thì nhếch môi cười nhìn sang Ly/Minh cũng cảm xúc như Cô

"Là ai gây sự trước thì Cậu là rõ nhất!".Cậu nhìn Thu Nga ánh mắt đầy lạnh lùng

"Đáng đời!".Ly nhìn sang chỗ khác nói

"Còn Cậu không vào lớp sao muộn rồi!".Cậu nhìn sang khuôn mặt Cô đang vui vẻ nên lườm Cô một cái

"Ừm...vào chứ!Vậy chúng Mây về đi nha chẳng trường Tao không cho học sinh lạ vào trường đâu!Tao vào đây!".Cô vẫy tay tạm biệt Ly/Minh rồi cùng Cậu và Phuong Anh đi vào

"Nhìn gì?không muốn vào học sao?Hay thích cà khịa à?".Ly hást mặt nhìn Thu Nga.Thu Nga bực bội mà đi vào

"Về hay là ra kia uống nước nói chuyện đọi An Nhi về!".Minh nhìn Ly

"Ồ lại chứ!Đi!"

- - - - -

"Vừa nãy Cậu là đang giúp Tớ sao?".Về chỗ ngồi Cô ngồi gần lại chỗ Cậu cười

"Cậu thấy vậy sao?"

"Ừm"

"Bớt ảo tưởng đi!"

"Bảo Lâm..."

"Sao?"

"Cậu bị cận thị sao?"

"Không!"

"Nếu không cận...tại sao Cậu lại không nhìn ra Tớ thích Cậu nhiều chứ?"

"Cậu có thể bớt bớt lại không?".Cậu nghe Cô nói như vậy tim lại đập nhanh một nhịp nhưng khuôn mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng với Cô

"Không!hí hí!"

"Hai người.....".Bảo Long nghe hết mọi chuyện thì quay xuống nhìn Cô lại nhìn Cậu

"Sao?".Cậu nhìn Bảo Long lạnh lùng

"An Nhi?"

"Hả?"

"Cậu thích Bảo Lâm sao?"

"Rõ vậy sao?".Cô nghe Bảo Long nói vậy thì cười vui vẻ

"Ừm!"

"Lo học bài đi!".Cậu lườm Bảo Long nên Bảo Long quay về chỗ

"Cậu không thể dè dặt lại sao?Sao ai Cậu cũng muốn công khai chuyện Cậu thích Tôi vậy?"

"Vì dù sao Cậu cũng thích lại Tớ thôi!"

- - - - -

"Hú...nay về sớm thế à?".Ly/Minh vẫn đang ngồi uống nước nói chuyện thì thấy Cô và Cậu ra nên vội đi lại

"Ừm...nay học có 2 tiết à!Mà chúng Mây ở đây làm gì?".Cô gật đầu rồi lại nhìn Ly/Minh khó hiểu

"Đợi Mây rồi về cho đông để người ta nói ý đông ức hiếp yếu nữa chứ!".Ly vừa nghịch tóc Cô vừa nói vọng to vì Thu Nga cũng đang đi về phía Cô

"Thôi kệ người ta đi".Cô nghe vậy thì vuốt tóc Ly cười

"Bạn Cậu đều thích đi cà khía người khác như vậy sao?An Nhi?".Thu Nga đi ra tỏ rõ thái độ với Cô

"Nực cười!Cà khía với loại người như Cậu Tôi không muốn khẩu nghiệp không được!Đồ ẻo lả!".Ly hất mặt tỏ thái độ lại với Thu Nga

"Về thôi!".Cô ngoi lơ Thu Nga rồi khoác tay Ly/Minh đi lên chỗ Cậu rồi về

- - - - -

"Con nhỏ đó là ai?".Ly/Minh đi về lên phòng Cô nhìn Cô ánh mắt tra khảo

"Con Thu Nga đấy sao?Nhỏ đó hôm tao đi nhập học nó chê Tao quê mùa rồi cùng thích Bảo Lâm với Tao còn nói muốn cạnh tranh với Tao nhưng tiếc

Nó thua nhưng vẫn cứ quần lầy Bảo Lâm.Cô Chú muốn tốt cho Tao nên...nói Tao mới sống ở Mỹ quay về đây để học!Nên Tao mới nói với chúng Mây như thế!"

"Sao không kể sớm?Nói sớm Tao đã chuẩn bị một trận rồi!"

"Tao còn tưởng Mây sợ bị bạn bè cười chê là có bạn ở quê nữa chứ!".Minh nhìn Cô cười trù

"Mây ngáo à!Tao là người thế sao?Tao cũng đâu muốn nói dối nhưng vì Cô Chú muốn tốt cho Tao nên đành để như vậy!"

"Vậy Bảo Lâm có biết Mây ở quê không?"

"Biết chứ!Tao kể cho Cậu ấy mọi chuyện mà!Với Tao cũng bảo đừng kể cho ai rồi!"

Rầm...

"Cái gì kia?".Ly giật mình đang nói chuyện với Cô tự dưng ngoài cửa bay vào một tờ giấy bị nhấn lại hình quả bóng

"Chỉ là Tờ giấy thôi mà!Đề Tao ra xem cho!".Cô đi ra nhặt Tờ giấy tiện nhìn sang cửa sổ bên cạnh nhưng không thấy Cậu nên cũng có chút thắc mắc về tờ giấy

"Aaaaaa!Bảo Lâm viết giấy gửi cho Tao này!".Cô mở Tờ giấy ra xem thì hết lớn vì vui mừng rồi dơ tờ giấy cho Ly/Minh nhìn

"Nếu Cậu rảnh tối nay 8h...Tôi đưa Cậu đi dạo...(chỉ...chỉ mình Cậu thôi)Bảo Lâm!....Ghé à nha!".Minh lấy tờ giấy đọc rồi nhìn Cô

"Chỉ mình Cậu thôi nha!Ghé nhì!Minh vậy tối nay Tao với Mây có...".Ly cũng nhìn Cô cười trêu trọc

"Không được!Cậu ấy rủ mỗi Tao thôi...chúng mày không được đi!".Cô lườm Ly/Minh ánh mắt đe dọa

"Không cho đi thì thôi!"

"Về phòng đi!".Cô hất mặt nhìn Minh ra lệnh

"Tại sao?"

"Tao thích!"

"Hừmmmm"

"Ly...Mây thấy tối nay Tao nên mặt gì?".Đội Minh đi ra khỏi phòng đi lại khoác tay Ly cười

"Mặc gì mà chẳng được!Miễn Mây thấy thoải mái là được!"

"Nhưng...Mây thấy Bảo Lâm thích con gái cá tính hay dịu dàng!"

"Chịu"

"Hừmmmm!"

- - - - -

"Không được đi theo Tao!".8h tối Cô đi ra ngoài cổng đợi Cậu thì Ly/Minh cũng đi ra cùng Cô dùng ánh mắt mà đe dọa.Hôm nay đi chơi Cô cũng mặc chẳng khác mấy so bình thường quần Jean dáng boy rách vài chỗ vào trễ vai trắng phối với đôi giày nike trắng nhẹ nhàng

"Cho cũng chẳng thèm đi!".Minh liếc mắt nhìn Cô

"Oke!Bảo Lâm ra rồi Tao đi đây!"

"Cậu ăn mặc kiểu gì thế hả?".Cậu nhìn Cô khó chịu

"Kiểu gì là kiểu gì chứ?".Cô cũng khó hiểu nhìn Cậu

"Tôi không thích con gái ăn mặc hở hang đâu".Cậu không nhìn Cô hóa ra Cậu không thích nhìn con gái mặc áo trễ vai hay kiểu bánh bèo quá gì cả

"Vậy sao Thu Nga mặc vậy thì Cậu thích?".Cô cũng hiểu ý Cậu

"Tôi thích hồi nào?Tôi tránh Cậu ta còn không được!"

"Ồ...vậy lần sau Tớ sẽ chú ý hơn!"

"Đi thôi!"

"Được!". Cô nhìn Cậu cười rồi đi lên nắm vạt áo Cậu, Cô muốn nắm tay Cậu nhưng Cậu lại cho tay vào túi quần mất rồi..

"Chúng ta..." Ly nhìn Minh ánh mắt đầy mờ ám

"Đi theo chứ!". Minh đi lại khoác vai Ly đợi họ đi một đoạn rồi đi theo (vừa nãy nói không đi giờ tự vả vào mặt mình sao Minh ^_^)

"Bảo Lâm..."

"Sao?"

"Tại sao Cậu lại muốn đưa Tò đi dạo phố vậy?"

"Cậu đoán xem!"

"Cậu thích Tớ rồi sao?". Cô nói đi lại nhìn Cậu đầy hồi hộp

".... Cậu nằm mơ sao?". Cậu suy nghĩ vài giây mới trả lời Cô bản thân Cậu cũng không hiểu nổi mình như nào... nhưng trái tim Cậu đã khẳng định đầy chắc chắn... Cậu thích Cô rồi!

"Tớ biết mà... Cậu sẽ không thích Tớ đâu!". Cô nghe Cậu nói thì mặt ừ rủ đi lại một bên

"Đi thôi! Cậu không muốn đi nữa sao?"

"Đi chứ!". Mặc dù buồn nhưng cũng chỉ để trong lòng Cô vẫn cố nhìn Cậu cười rồi lại nắm vạt áo Cậu đi. Cậu thấy Cô buồn có chút đau lòng nhưng không biết phải làm sao...

- - - - -

"Cậu thích Tò đến vậy sao?". Cậu đi được một đoạn xa thấy Cô chẳng nói gì nên lấy đại lý do mà hỏi Cô

"Thích chứ! Thích nhiều lắm...!". Cô vẫn nắm vạt áo Cậu mà nói khuôn mặt cũng bớt buồn đi

"Cậu không sợ yêu vào rồi có ngày chia tay thì sao?"

"Sao không đi?". Cậu nói nhưng chẳng thấy Cô đáp lại nhìn lại thì Cô đứng một chỗ không nói gì nên nhìn Cô

"Cậu thích ai rồi đúng không? Vậy nên hôm nay Cậu rủ Tớ đi chơi muốn Tớ tránh xa Cậu ra sao?". Cô nhìn Cậu nước mắt sắp chảy ra

"Cậu suy nghĩ linh tinh gì thế? Chỉ là... Tò sắp phải đi xa 2-3 ngày nên muốn rủ Cậu đi chơi thôi!". Cậu quá mệt mỏi với cái đầu óc suy nghĩ linh tinh của Cô

"Không phải Cậu có người yêu sao?". Cô nghe vậy thì chạy lại chỗ Cậu cười

"Không!"

"Vậy Cậu đi đâu vậy?"

"Tò về ngoại có việc!"

"Ồ... vậy Cậu nhớ phải có quà cho Tớ nhé!"

"Tò không chắc chắn! Đi thôi phí nhiều thời gian vào mấy chuyện linh tinh lắm rồi!". Cậu nói rồi bỏ đi trước, Cô cũng đi theo nhưng không nắm vạt áo Cậu nữa lấy hết can đảm mà nắm lấy tay Cậu. Cậu giật mình nhìn Cô Cậu còn chưa bao giờ để người con gái tự nhiên nắm tay Cậu như Cô... Cô thấy vậy thì cứ kè vẫn cứ nắm lấy tay Cậu!

"Mấy thấy mọi chuyện như nào rồi? Sao An Nhi lại vui vẻ mà nắm tay Cậu ta như vậy chứ?". Ly/Minh đứng ở một gốc cây mà quan sát rồi giật tay áo Minh

"Không lẽ Cậu ta tỏ tình với An Nhi sao?"

"Lẽ nào...?"

"Đi theo là biết! Đi!"

- - - - -

"Cậu muốn ăn gì không?".Cậu đưa Cô tới quầy bán kem

"Cậu muốn ăn gì?".Cô nhìn Cậu hỏi ngược lại

"Tôi không hay thích ăn đồ ăn vặt"

"Vậy Cậu hỏi Tớ muốn ăn gì không để làm gì?"

"Thì Tôi thấy Cậu hay ăn đồ ăn vặt thì Tôi hỏi thôi!Mà Cậu làm sao mà cứ hỏi nói ngược lại Tôi nhiều thế hả?"

"Tớ muốn ăn kem!"

"Tôi không ăn mà!"

"Cậu phải ăn!"

"Không có lần sau đâu!".Cậu buộc phải cầm lấy kem mà Cô mua vì Cô mua cho Cậu nữa mặc dù Cậu chẳng thích ăn mấy đồ như này bao giờ cả

"Ừm!"

- - - - -

"Bảo Lâm...!"

"Sao?"

"Cậu...đã thích ai bao giờ chưa?".Cô với Cậu ngồi ở bờ hồ dòng người đi lại tấp nập đèn phờ sáng lấp lánh cả đường đi cứ mãi nhìn ngắm bầu trời mãi Cô mới quay sang nhìn Cậu

"Chưa!"

"Cậu hỏi ngược lại Tớ đi!"

"Cậu rảnh à!"

"Cậu là mối tình đầu của Tớ đó Bảo Lâm!"

"Vậy sao?"

"Ừm!Tớ mong một ngày Cậu sẽ thích lại Tớ...!"

"Về thôi muộn rồi!"

"Mới gần 9h mà!".Cô nhìn đồng hồ đeo trên tay rồi nhìn sang Cậu

"Còn chưa muốn về sao?"

"Hừmmmm!Được rồi về thì về!".Cô bực bội đi trước,Cô muốn ở lại chút nữa rồi về cũng không được bởi ánh mắt Cậu nhìn Cô quá đáng sợ

- - - - -

"Bảo Lâm...!"

"Lần sau Cậu có thể gọi Tôi nhẹ nhàng hoặc gọi cách khác không?Sao lần nào cũng "Bảo Lâm" như thế!"

"Sao lần nào Tớ nói đầy thật lòng với Cậu thì Cậu lại lảng tránh như vậy chứ?"

"Có sao?"

"Có nhiều lần là đằng khác!Cậu không thích Tớ đến vậy sao?"

"...".Cậu không biết phải trả lời Cô như nào,nếu như mọi khi trước Cô hỏi Cậu như vậy Cậu chắc chắn sẽ nói "Ừm!" nhưng bây giờ Cậu không biết phải nói như nào...

"Sao Cậu không trả lời!".Cô thấy Cậu im im nên đi lại trước mặt Cậu

"Cậu muốn Tôi trả lời như nào?"

"Cậu...!Tớ ghét Cậu!Tớ thích Cậu nhiều như vậy mà đến một câu trả lời Cậu cũng không nói với Tớ!".Cô nước mắt sắp chảy ra vì thái độ của Cậu.Nói xong Cô chạy đi về trước bỏ lại Cậu ở sau khuôn mặt có chút buồn

"Tôi xin lỗi...Tôi không biết phải làm sao nói rõ với Cậu cả...Tôi cũng có lý do riêng của mình..."

(*Có ai muốn biết lý do Bảo Lâm không trả lời câu hỏi của An Nhi là vì sao không?^_^

Nhớ theo dõi truyện của Semn để biết được lý do nhes ^_^!*)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Từ bỏ.....

"Có chuyện gì xảy ra thế!".Ly ngạc nhiên khi chứng kiến mọi chuyện rồi nhìn Minh khó hiểu

"Tao cũng không biết nữa!"

"Về thôi!Nhanh!".Ly nói rồi kéo tay Minh đi tâm trạng có chút bất an lo cho Cô

Về tới nhà Ly/Minh chạy thẳng lên phòng Cô,vào phòng thì thấy Cô đang trùm chăn kín mít rồi nên lo lắng đi lại

"Có chuyện gì sao đang đi chơi lại về nằm khóc lóc thế này!".Minh đi lại kéo chăn của Cô ra khuôn mặt tỏ ra không biết chuyện gì

"Chúng mày đi đâu về đây!".Cô mặt đỏ ửng nhìn Ly/Minh

"Bọn tao...Tao ở bên phòng thẳng Minh đọc mấy quyển sách thôi!Thấy Mây về nên bọn tao qua đây!".Ly không dám nhìn thẳng mặt Cô nói

"Ừm!".Cô chỉ gạt đầu nhẹ nhàng cũng chẳng muốn hỏi thêm gì tâm trạng Cô đang không được tốt

"Mây sao lại về sớm thế?Cậu ta rủ Mây đi chơi có ý gì sao?.Ly nhìn Cô đầy thắc mắc nhưng Ly biết mọi chuyện chỉ là không hiểu lý do vì sao lại như vậy

"Bảo Lâm nói Bảo Lâm phải về ngoại vài ngày nên muốn đưa Tao ra ngoài chơi..."

"Vậy cũng tốt mà...Có lẽ Cậu ta quan tâm Mây rồi đây!".Minh lấy khăn giấy lau vài giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt Cô

"Tốt cái gì chứ?Cậu ta làm vậy là muốn Tao tránh xa Cậu ta ra thì có"

"Tại sao?".Ly nhìn Cô thắc mắc

"Cậu ta thích người khác rồi thì phải!Tao đã tỏ tình rất nhiều lần với Cậu ấy như vậy mà Cậu ta một chút động lòng cũng không có!Vậy không phải là vì Cậu ta thích người khác rồi sao?"

"Mây có nghĩ quá vấn đề lên không?Nhờ mọi chuyện không phải như vậy thì sao?"

"Chẳng có lẽ như gì cả!"

"Vậy mà muốn làm như nào?".Minh thấy thái độ của Cô như vậy thì cũng có chút khó hiểu

"Tao...Tao muốn từ bỏ!".Cô nhìn Ly/Minh đầy quả quyết

"Chỉ có vậy mà đã yếu lòng rồi sao?"

"Cậu ấy không có tình cảm với Tao thì Tao cố gắng cũng vô ích thôi!"

"Nghĩ kĩ chưa?".Ly đi lại nắm tay Cô

"Rồi!".Cô gạt đầu nhẹ nhàng vừa mệt mỏi vừa có chút buồn

"Nhưng...mai bọn Tao phải về quê rồi!".Minh nhìn Cô lưỡng lự sợ Cô ở lại một mình sẽ buồn

"Không sao Tao ổn mà!Về lo học hành đi rảnh thì lên thăm Tao là được rồi!".Cô cười nhìn Ly/Minh

"Hay bọn Tao ở lại với Mây mấy ngày nữa còn việc học Tao xin nghỉ vài hôm là được rồi!".Ly nhìn Cô thấy tâm trạng Cô không tốt nên có chút lo lắng

"Ở lại làm gì?Tao yếu đuối đến vậy à?Không phải lo cho Tao!"

"Nhưng...."

"Muộn rồi đi ngủ đi mai còn chuẩn bị đồ đạc mà về nữa!"

"Vậy chúng Mây ngủ đi Tao về phòng đây!"

"Minh...hay mà ngủ ở đây thế đi coi như nằm tâm sự nói chuyện chứ biết bao giờ chúng mày mới lên thăm Tao lần nữa!"

Minh cười đi lại chỗ Cô cả ba người nằm kể hết chuyện này đến chuyện kia kể lại những những ngày tháng mới thân nhau...đơn giản chỉ muốn Cô bớt buồn đi

Còn Cậu...về tới nhà thì đi luôn lên phòng đi ra lan can đứng nhìn sang phòng Cô điện phòng đã tắt từ bao giờ rồi.Nhìn một lúc Cậu thở dài mệt mỏi mà đi vào

- - - - -

"Có cần bọn Tao ở lại không?".Ly/Minh đứng ở trong phòng Cô nhìn khuôn mặt Cô có chút lo lắng cho Cô

"Không cần đâu!Đi xuống nhà đi Cô Chú đang đợi ở dưới nhà kia!".Cô cười rồi đi xuống nhà cùng Ly/Minh

"Đi đường cẩn thận!Nhớ hỏi thăm bố mẹ dùm Cô nhé!".Cô Lệ nhìn Ly/Minh cười

"Vâng ạ!"

"Được rồi!Vậy có cần Cô Chú đưa ra bến xe không?".Chú Phong nhìn Ly/Minh

"Dạ không cần đâu ạ!"

"Về đó nhớ nói với Bố Mẹ Tao là Tao trên đây sống rất tốt nha!Tao sẽ sớm về thăm gia đình!"

"Được rồi!Mây nhớ phải về sớm đó!"

"Oke!Cần Tao tiễn chúng Mây ra bến xe không?"

"Không cần đâu!Mây chuẩn bị đồ để đi học đi!"

"Vậy Tao tiễn chúng Mây ra cổng!"

"Ừm"

"Thưa Cô Chú chúng cháu đi ạ!Thời gian qua Cảm Ôn Cô Chú đã cho bọn cháu ở đây ạ!"

"Sao lại khách sáo như thế chứ!Đi đường cẩn thận nhé!"

"Vâng!Tụi cháu xin phép"

"Đi đường cẩn thận nha!".Cô tiễn Ly/Minh ra tới cổng rồi ôm Ly

"Được rồi có chuyện gì nhớ báo cho bọn Tao biết nha!"

"Nếu không bằng lòng thì có thể quên nhưng chuyện hôm qua nói đi!Bọn Tao sẽ coi như chưa nghe Mây nói gì!".Minh đi lại xoa đầu Cô ầm ập

"Có gì không bằng lòng chứ!An Nhi này nói được làm được!".Cô vỗ ngực mình đầy tự tin

"Rồi rồi!Vậy bọn Tao đi đây!"

"Đi đường cẩn thận!Bye bye!"

Tạm biệt xong Cô mệt mỏi đi vào nhà,bản thân Cô cũng nhận ra mình đang dối lòng nhưng cũng không biết phải làm sao cả

"Kia không phải là bạn của nhỏ An Nhi sao?".Thu Nga đang chuẩn bị đi chạy bộ thấy Ly/Minh đang xách đồ đi đâu đó thì tò mò đi theo

"Ra bến xe sao?Không phải nhỏ An Nhi ở Mỹ về!Sao bạn Cậu ta lại ra bến xe...không lẽ...là bạn ở quê sao?"

"Tôi sẽ không bỏ qua chuyện này đâu!".Thu Nga nhìn theo Ly/Minh đang đi lên bến xe thì nghĩ đến Cô nhếch môi cười đầy nham hiểm

- - - - -

Cô mệt mỏi đi lên phòng thường ngày sẽ ra lan can đứng nhìn sang phòng Cậu nhưng hôm nay Cô không làm vậy nữa Cô muốn từ bỏ thói quen đó đi...nhưng vô tình nhìn sang thấy Cậu đang nhìn sang phòng Cô.Hai người cứ đứng nhìn nhau một hồi Cô suy nghĩ điều gì đó rồi đi ra kèm rềm lại để che đi hình dáng của Cậu...

"Sao Cậu đi học muộn thế hả?".Mọi khi 7h Cô sẽ đi học nhưng hôm nay 7:15 Cô mới đi học vì sao ư...vì Cô không muốn đi học cùng Cậu nhưng Cô cũng chẳng nhớ ra hôm nay Cậu về quê ngoại

"Tôi đi học giờ nào liên quan tới Cậu sao?"

"Thái độ của Cậu là sao?"

"Không liên quan tới Cậu!".Nói rồi Cô bỏ đi,tâm trạng nửa vui nửa buồn Cô phải làm sao?Cô tiếp tục được cái thái độ này với Cậu được bao lâu chứ?.Cậu nhìn theo bóng dáng Cô vừa thắc mắc vừa khó hiểu không biết có chuyện gì xảy ra

"A...không biết nhìn đường sao?".Cô đang đi thì một người con trai từ trong đầu ngõ phi ra không để ý nên đụng trúng Cô

"Xin lỗi...Tôi không cố ý!Mà cũng do Cậu không để ý đến có người đang đi ra hay không đó thôi!".Cậu bạn đó nhìn Cô thản nhiên như không có chuyện gì

"Logic"

"Cậu nói gì cơ?"

"Tôi nói Cậu bị bệnh à?Đụng trúng người khác mà còn nói như mình vô tội!Đúng là sáng ra chưa gì đã gặp xui xẻo mà!"

"Cậu..."

"Cậu mọ cái gì?Tôi không rảnh nói chuyện với Cậu!Đồ xui xẻo!".Cô bực mình nắg người con trai đó nhìn đồng hồ muộn học rồi nên vội vàng đi tới trường

"Tôi thích Cậu rồi đấy!".Người con trai nhìn theo bóng dáng Cô cười đầy nham hiểm

- - - - -

"Thưa Cô...cho Em vào lớp ạ!".Cô chạy như chạy thi đến trường phi thẳng về hướng lớp học khi cả lớp đang chuẩn bị học bài

"An Nhi...quần áo Em bị sao thế kia!".Cô giáo nhìn ra Cô,quần áo Cô là vì vừa bị người con trai kia đụng trúng chưa chỉnh lại quần áo có chút bụi mà Cô cứ như vậy chạy đến trường nên có chút không gọn gàng

"Dạ...Em bị người ta đụng trúng...nên mới đi muộn ạ!"

"Được rồi!Rút kinh nghiệm lần sau phải đi học sớm rõ chưa?"

"Vâng"

"Em vào lớp đi!"

"Vâng ạ!".Cô chỉnh lại quần áo gọn gàng rồi đi vào lớp

Về tới bàn Cô mệt mỏi lấy sách ra học bài cảm giác thiếu Cậu nên tâm trạng còn tệ hơn...không chú tâm vào việc học được

"An Nhi Cậu bị người ta đụng trúng có bị sao không?".Giờ ra chơi Phương Anh nhìn xuống vẻ mặt lo lắng

"Tớ không sao?"

"Ai đụng trúng Cậu thế An Nhi?".Bảo Long cũng quay xuống nhìn Cô

"Là một tên bệnh hoạn thôi!".Cô thờ dãi nhìn Bảo Long càng nhắc tới người con trai đó Cô càng bực mình

"An Nhi Tôi có chuyện muốn nói với Cậu?".Thu Nga đi xuống khoanh tay trước ngực nhìn Cô

"Sao?Lại muốn đấu với Tôi nữa sao?Xin lỗi Tôi không có hứng thú!".Cô mệt mỏi nhưng khuôn mặt vẫn tỏ thái độ với Thu Nga

"Cậu....!Hai người bạn của Cậu ở là người ở đâu?"

"Liên quan tới Cậu sao?"

"Là người ở quê?Hay là ở Mỹ về thăm Cậu?"

"Cậu nói gì Tôi không hiểu!Tôi không muốn tốn thời gian với Cậu!".Cô suy nghĩ một lúc mới trả lời Thu Nga tâm trạng có chút bất an không lẽ Thu Nga biết được điều gì đó rồi sao?Cô nhìn Thu Nga rồi úp mặt xuống bàn mệt mỏi.Thu Nga thấy vậy thì bực bội quay về chỗ nhưng cũng đang suy nghĩ đến việc gì đó

"Em Chào Thầy!Em muốn hỏi chút về Trần Ngọc An Nhi lớp 10A1 ạ.....!"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lộ thân phận

"Em muốn hỏi về việc gì?".Thầy hiệu trưởng nhìn Thu Nga khó hiểu

"Em muốn biết bạn An Nhi sinh ra ở đâu?"

"Tại sao Em muốn biết thông tin về bạn đấy chứ?"

"Em..."

"Đó là bảo mật của trường!Thầy không thể tự tiện cho học sinh xem được!"

"Nhưng...nó rất quan trọng với Em!"

"Thầy không cần biết nó quan trọng như nào!Em về lớp đi!".Thầy hiệu trưởng nhìn Thu Nga nghiêm khắc

"Vâng!Em xin phép!".Thu Nga có chút bực mình nhưng cũng chẳng làm gì được lễ phép cúi chào rồi về lớp

"Tôi sẽ không bỏ quan chuyện này dễ dàng vậy đâu An Nhi!"

"Hôm nay thiếu Bảo Lâm nên Cậu mệt mỏi như vậy sao?".Phương Anh thấy Cô cứ ưỡ oải ra bàn nên lo lắng

"Thiếu Cậu ta thì sao chứ?Tớ chỉ hơi mệt thôi!".Cô nhìn Phương Anh cười trừ nhưng sự thật thiếu Cậu có cảm thấy rất khó chịu

"Cô giáo vào rồi...Cậu đừng nằm nữa"

"Ừm!"

"Cả lớp hôm nay chúng ta có thêm một thành viên mới!".Cô giáo chủ nhiệm đi vào mặt tươi cười

"Nam hay Nữ vậy Cô?".Một bạn nữ lên tiếng

"Lần trước là Nữ thì lần này phải là Nam chứ!".Bảo Long nhìn Cô giáo đầy hồi hộp

"Là Nam nhé!Vào đi Em"

"Tên bệnh hoạn!".Cô thấy người con trai đi vào thì giật mình nhớ ra điều gì đó

"Nhỏ hời sáng kia sao?".Người con trai đó đi vào thì cũng bất ngờ vì gặp lại người lúc sáng

"Em giới thiệu mình với các bạn đi!".Thấy người con trai cứ nhìn xuống chỗ Cô mọi người trong lớp cũng nhìn theo nên Cô giáo khó xử lên tiếng

"Chào mọi người!Tớ tên Nhật Duy sau này mong được mọi người chiếu cố hơn!"

"Chào Nhật Duy!".Nhỏ bên cạnh Thu Nga lên tiếng ánh mắt như trúng tiếng sét ái tình

"Chào Cậu!"

"Nhật Duy Cậu biết chơi game chứ?".Bảo Long thấy có bạn nam chuyển vào lớp thì nhanh nhẩu mà hỏi

"Tớ biết chơi một chút!"

"Nào Bảo Long...".Cô giáo nghe vậy thì nhìn về phía Bảo Long khiến Bảo Long có chút sợ hãi nên im lặng

"Em ngồi đâu vậy Cô?"

"À...Em ngồi bàn thứ 4 dãy ngoài được chứ?"

"Em muốn ngồi bàn thứ 4 dãy trong được không Cô?Chỗ đấy cũng còn trống!"(bàn thứ 4 dãy trong là bàn Cô)

"Chuyện đó...chỗ đó là của lớp trưởng rồi!Cô cũng thông báo với cả lớp Bảo Lâm sẽ xin nghỉ 2 ngày vì nhà bạn ấy có việc đi xa".Cô giáo nhìn Nhật Duy khó xử rồi nhìn cả lớp

"Có chỗ ngồi là được rồi!Còn muốn ngồi chỗ này chỗ kia tưởng học sinh mới thì muốn gì được đó sao?".Cô khó chịu lên tiếng nhìn Nhật Duy ánh mắt đầy bức bối

"Được rồi An Nhi!Em về chỗ đi. Chúng ta bắt đầu vào tiết học!"

"Chào An Nhi!".Nhật Duy nghe Cô giáo nói vậy thì đi về chỗ đi gần lại chỗ Cô cười muốn bắt tay với Cô

"Vâng!Không dám!".Cô hảy tay Nhật Duy ra rồi lấy sách vở ra học bài

"Hai người có quen nhau sao?".Phuong Anh quay xuống nói nhỏ với Cô

"Cậu ta là đồ bệnh hoạn sáng nay đụng trúng Tớ làm Tớ muộn học đó"

"Hả?".Phuong Anh nghe vậy thì bất ngờ

"Có gì ra chơi Tớ kể cho!"

"Được"

- - - - -

"Chào Cậu!Chuyện hồi sáng cho Tôi xin lỗi được chứ!".Cô định nói chuyện với Phuong Anh thì Nhật Huy đã đi sang đứng ngay bàn Cô

"Tôi không dám nhận lời xin lỗi của Cậu!Không biết sáng nay ai là người nói lỗi là ở Tôi chứ?Giờ lại xin lỗi Tôi?"

"Lúc đấy là ngoài ý muốn thôi...giờ Tôi thật lòng xin lỗi Cậu mà!"

"Cảm ơn Tôi không cần!Đừng có mà giả tạo như vậy!Tôi không quen!"

"Vậy Tôi mới Cậu đi canteen coi như là lời xin lỗi được chứ?"

"Phuong Anh Cậu thấy như nào?".Cô ngó lơ Nhật Duy nhìn sang Phuong Anh

"Tớ thấy Cậu ấy thành tâm như vậy Cậu bỏ qua đi"

"Được!Vây đi canteen Tôi không khách sáo đâu!".Cô nghe Phuong Anh nói vậy thì gật đầu nhìn sang Nhật Huy cười đầy nham hiểm

"Được thôi!"

"Vậy chúng ta đi!"

"Các Cậu muốn ăn gì?".Nhật Huy nhìn Cô với Phuong Anh

"Cháu muốn 5 ly trà sữa,3 chai sting,4 gói bim bim à còn 5 bịch trắng trộn,3 bịch xoài dầm với cả..."

"An Nhi...".Phuong Anh nghe Cô gọi nhiều như vậy thì giật giật tay áo Cô

"Sao vậy?"

"Cậu gọi nhiều như vậy có ăn hết không?"

"Dĩ nhiên là không rồi!"

"VẬY...vẬY sAo CẬU gOI nHIỀU vẬY chứ?"

"Chúng ta chia cho các bạn trong lớp nữa được mà đúng không Nhật Duy". Cô nhìn sang khuôn mặt đang đen tịt lại mà nhếch môi cười

"Không sao các CẬU ăn gì cứ lấy đi! Mình không quan tâm đâu!". Nhật Duy nhìn Cô gãi đầu cười

"Thấy chưa Tớ đã bảo Nhật Duy rất tốt rồi mà...có mấy đồ ăn này sao làm CẬU ấy bùng tiền được chứ?"

"Tớ thấy vậy là đủ rồi!"

"Được! CẬU ấy trả tiền Ạ! Tôi lên lớp trước đây!". Cô nhìn sang người bán hàng cười rồi nhìn sang CẬU khuôn mặt kiêu trên đùa rồi cùng Phương Anh đi về lớp

"Cháu trả tiền Ạ...! Đợi Tôi với An Nhi!". Nhật Huy trả tiền nhanh rồi chạy theo Cô

"CẬU có thấy làm vậy hơi quá đáng với Nhật Huy không An Nhi?"

"Có sao? Tớ phải cho CẬU ta bài học cho CẬU ta nhớ người nào nên đụng vào người nào không?"

"Lần sau CẬU đừng làm vậy nữa nha"

"Ừm! Tớ hứa"

"Về lớp thôi!"

"An Nhi CẬU tha lỗi cho Tôi chưa!"

"Miễn cưỡng thôi!". Cô chia đồ ăn cho các bạn nữ trong lớp rồi về bàn ngồi Nhật Duy thấy vậy nên đi lại tiếp chuyện với Cô nhưng rất tiếc bị Cô ngó lơ

"VẬY ra về chúng ta về chung đi dù sao chúng ta cũng tiện đường!"

"Chúng ta thân nhau lắm sao?"

"Trước lạ sau quen mà!"

"Tôi không thích!"

- - - - -

"An Nhi Tôi trở CẬU về!"

"Cảm ơn! Tôi không cần!". Đến cổng trường Cô chào tạm biệt Phương Anh rồi ngó lơ Nhật Duy mà đi về

"Nhà CẬU ở đâu vậy! Sau này chúng ta đi học chúng được chứ?"

"Không muốn Tôi có bạn đi chung rồi!"

"VẬY càng đông càng vui mà!"

"CẬU không thấy vô duyên sao? Đã nói không thích rồi mà!"

"Nhưng Tôi thích thế!"

"Đúng là đồ bệnh hoạn!"

"Này An Nhi...Nhật Huy Tôi tuyên bố Tôi thích CẬU rồi đấy!"

"Kệ CẬU! Tôi đâu thích CẬU!"

"Mới đó mà đã vui vẻ về chung với người khác rồi sao?"

"Bảo Lâm!". Cô đang bực mình vì Nhật Duy thì nghe giọng nói quen thuộc vừa mơ hồ vừa tò mò mà nhìn lại Cô vừa vui vẻ vừa có chút khó hiểu nhìn CẬU

"Hóa ra lạnh lùng với Tôi như vậy là vì có người khác rồi?"

"CẬU về hỏi nào vậy? Không phải nói ngày mai mới về sao?". Cô không trả lời câu hỏi của CẬU mà hỏi câu khác chẳng liên quan tới nhau mấy

"Tôi...Ở nhà ngoại mọi việc đều có bố mẹ Tôi rồi với lại Tôi cũng không quen ai nên về đây!".Cậu không nhìn Cô mà nói,nhưng thật ra Cậu về đây là vì Cô!

"Ồ...!"

"Ai vậy An Nhi?".Nhật Huy thấy Cô thái độ khác hẳn thì lên tiếng

"Không liên quan tới Cậu!Đây là lớp trưởng lớp chúng ta!"

"Cậu là học sinh mới chuyển đến lớp Tôi sao?"

"Đúng".Nhật Huy nghe vậy thì nhìn Cậu ánh mắt như muốn khiêu chiến

"Vậy Cậu nói chuyện với Cậu ta đi Tôi về đây!".Cậu lên tiếng rồi bỏ đi trước

"An Nhi Tôi đưa Cậu về!"

"Không cần!Nhà Tôi gần nhà Bảo Lâm Tôi về cùng Cậu ấy!".Cô nghe Bảo Lâm nói vậy thì có cảm giác không lành nên vội đi theo Cậu

"Này!"

"Sao?"

"Cậu cũng nhận ra rồi là Tôi đang giận Cậu vậy mà bây giờ đổi lại là Cậu giận Tôi sao?Cậu giận người khác không cần lý do sao?".Cô bực mình đi lại trước mặt Cậu

"Tôi nói Tôi giận Cậu sao?"

"Cậu không thể thay đổi thái độ vui vẻ với Tôi sao?"

"Tôi có quá cho Cậu này!Có lấy không?".Cậu nhìn sang chỗ khác rồi lấy quà ra trước mặt Cô

"Không lấy!".Cô nhìn đi chỗ khác về giận dỗi Cô đã nói muốn từ bỏ rồi mà tại sao lại động lòng với Cậu chứ

"Thật sao?"

"Thật!"

"Được thôi đây là một đôi!Cậu không lấy Tôi cho một bạn nữ trong lớp hay là cho Thu Nga Cậu thấy sao?".Cậu khuôn mặt như muốn trêu chọc Cô nói rồi bỏ đi trước

"Này...Lê Hoàng Bảo Lâm...!".Cô bực mình gọi tên Cậu

"Sao?"

"Cậu dám trêu Tôi sao?"

"Có sao?"

"Cậu..."

"Được rồi!Tặng Cậu này!Cho dù Cậu không lấy Tôi cũng không tặng cho người khác đâu!".Cậu thấy Cô như vậy thì có chút đau lòng nên đi lại đưa cho Cô

"Coi như Tôi miễn cưỡng cầm quà cho Cậu thôi đây!".Cô nghe vậy thì vẫn tỏ vẻ không thích nhưng trong lòng đi vui vẻ

"Người vừa nãy là ai thế?"

"Cái tên Nhật Duy đó sao?Cậu ta lúc sáng đụng trúng Tôi sau đó Tôi với Cậu ta cãi nhau một trận nhưng không ngờ Cậu ta lại là học sinh mới của lớp mình"

"Rồi Cậu có bị sao không?"

"Tôi không sao?Chỉ là thấy Cậu ta rất phiền thôi!"

"Mà Cậu đang quan tâm Tôi sao?"

"Cậu nghĩ sao cũng được!".Cậu nói rồi đi trước tâm trạng có chút vui

"Xi...Cậu không trân trọng Tớ đi Nhật Huy Cậu ta vừa tỏ tình với Tớ đấy!"

"Không phải Tôi nghe Cậu từ chối rồi sao?"

"Đúng!Giờ từ chối nhưng biết đâu Cậu lạnh lùng với Tớ quá Tớ sẽ thích Cậu ta đó!"

"Vậy sao?"

"Ừm"

"Về nhanh thôi!Tôi mệt rồi!".Cậu nghe Cô nói vậy tâm trạng có chút khó chịu nên muốn nhanh về để bình tâm trở lại chứ nghe Cô nói thêm chắc Cậu phát điên mất

"Ồ..."

- - - - -

"Mẹ!Con muốn Mẹ giúp Con một chuyện!".Tối sau khi ăn uống xong Thu Nga đi đến phòng mẹ mình

"Con có việc gì sao?".Mẹ Thu Nga đang làm đẹp nghe vậy có chút khó hiểu

"Con muốn mẹ gọi điện cho hiệu trưởng trường con hỏi xem con nhỏ An Nhi con gái Cô Lệ là ở đâu chuyển đến trường mình"

"Tại sao Con quan tâm tới con nhỏ đó làm gì?"

"Con nghĩ con nhỏ đó là con nhà quê chứ không phải ở Mỹ về!Mẹ cứ gọi hỏi giúp Con xem có đúng như Con nghĩ không?"

"Được thôi!Dù sao Mẹ cũng không ưa gì gia đình nhà kia cho lắm!"

"Vâng!Vậy Mẹ gọi đi ạ!"

.....

"Alo!Ai vậy?".Chuông reo một hồi đầu dây bên kia mới nhấc máy

"Là thầy hiệu trưởng trường X đúng không?".Giọng Mẹ Thu Nga đầy quyền lực

"Vâng!Tim Tôi có chuyện gì vậy?".Thầy hiệu trưởng giọng có chút bối rối

"Tôi là Mẹ Thu Nga cũng là người đầu tư vào trường của Ông...Tôi muốn hỏi Ông một số chuyện được chứ?"

"Vâng!Có chuyện gì Bà cứ hỏi?"

"Tôi muốn hỏi Em Trần Ngọc An Nhi là người ở đâu chuyển đến trường này vậy?"

"Sao Bà lại muốn biết chuyện này?"

"Tôi có chuyện liên quan tới Con bé Tôi chỉ muốn biết rõ thông tin của Con bé thôi"

"Chuyện này...."

"Không Được Sao?"

"Dạ...An Nhi em ấy là người ở...."

Liệu Thầy Hiệu Trưởng có nói ra thân phận thật sự của Cô không?

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

"Đạ...An Nhi Em ấy là người ở quê được nhận xuất học bổng nên được đến trường này".Thầy hiệu trưởng có chút khó xử nhưng cũng phải trả lời,vì một số lý do ngoài ý muốn

"Ở dưới quê sao?".Mẹ Thu Nga nghe vậy thì nhìn sang Thu Nga không chớp mắt

"Vâng"

"Được rồi có gì Tôi sẽ hỏi thêm sau.Giờ Tôi có việc bận rồi"

"Vâng!Chào Bà"

"Là ở quê sao Mẹ?".Thấy Mẹ tắt điện thoại Thu Nga nhìn Mẹ mình bất ngờ

"Không ngờ là nhà họ lại bịa chuyện này như vậy để che giấu thân phận của một đứa nhà quê"

"Con sẽ không để nhỏ đó giấu cái thân phận đó mãi đâu".Thu Nga nhìn sang Mẹ nhếch môi cười đầy nham hiểm có lẽ lại nghĩ ra kế hoạch gì đó

- - - - -

"Bảo Lâm".Cô đi ra cửa thì thấy Cậu đang đứng đọc sách nên cười đi lại gần Cậu

"Không phải hôm qua Cậu đi muộn sao?Hôm nay lại đi sớm vậy?"

"Hôm qua là chuyện của hôm qua rồi!Chúng ta đi thôi"

"Ừ!"

"Bố Mẹ Cậu về chưa?"

"Ngày mai họ sẽ về"

"Vậy hay là....."

"An Nhi!".Cô đang định nói chuyện gì đó với Cậu thì Nhật Duy đang đứng đợi Cô thấy Cô đi tới thì gọi to

"lại gặp đồ xui xẻo rồi!".Cô nghe vậy thì lăm bắm trong mồm khuôn mặt khó chịu

"Hóa ra Cậu đi học sớm là vì lý do này sao?".Cậu nhìn Cô khuôn mặt có chút khó chịu

"Đâu có đâu...Tớ là muốn đi học cùng Cậu mà"

"An Nhi Cậu đi học sớm để đi cùng Tôi sao".Nhật Duy nghe Cậu nói vậy thì đi lại gần chỗ Cô cười

"Cậu ảo tưởng à?Tôi nói Tôi muốn đi học cùng Bảo Lâm ai muốn đi học cùng Cậu chứ đồ ảo tưởng"

"Nhưng Cậu ta đâu thích đi học cùng Cậu đâu!Tôi đi cùng Cậu là được mà"

"Tôi Không Thích"

"Hai Cậu cứ nói chuyện đi Tôi không làm phiền".Cậu thấy khó chịu nên đi trước ngoài mặt thì như không quan tâm đến nhưng lòng Cậu thực sự khó chịu

"Cậu tránh xa Tôi ra!Tôi sẽ không bao giờ thích Cậu đâu!Bảo Lâm đợi Tớ".Cô lườm Nhật Duy ánh mắt đe dọa rồi chạy theo Cậu

"Tôi sẽ không từ bỏ Cậu đâu"

- - - - -

"Sao Cậu đi nhanh vậy?"

"Cậu không phải đang nói chuyện vui vẻ với Cậu ta sao?Sao phải chạy theo Tôi?".Cậu đi gần tới cửa lớp thì nhìn Cô

"Cậu giận sao?"

"Chuyện của Cậu liên quan Tôi sao?Vào lớp đi".Ngoài mặt thì vậy chứ trong lòng muốn nói với Cô rằng Cậu thật sự khó chịu nhưng không thể nói ra được

"Các Cậu làm gì vậy hả?".Cô và Cậu đi vào lớp thì nhìn thấy trên bảng có dòng chữ to "An Nhi Cậu Ta Là Đồ Nhà Quê" ở dưới chỗ Cô lại còn có một đồng rác,Cô thấy vậy bức bối mà đi lên đứng trước bảng

"Có gì sai sao?". Thu Nga khoanh tay trước ngực nhìn Cô

"Là Cậu làm sao?"

"Đúng đó là Tôi đó thì sao? Cậu định giờ trò gì với Tôi sao?"

"Nực cười hạng người như Cậu sao Tôi giờ trò cũng làm bản đến con người Tôi thôi"

"Biết vậy là tốt! Ai lại đi chơi lại được với người nhà quê được nhận học bổng nên mới được chuyển đến trường này chứ!"

"Cậu....."

"An Nhi à... Cậu đâu cần giấu cái thân phận đó của mình làm gì chứ?". Nhỏ đứng bên cạnh Thu Nga lên tiếng chỉ để thêm dầu vào lửa

"Cậu giả vờ như tiểu thư nhà giàu không mệt sao?". Một bạn nam trong lớp nhìn Cô hóa ra thằng đó thích Thu Nga nên mới đứng về phe Thu Nga như vậy

"Cậu là đồ đàn bà sao? Đầu tiên có ai hỏi Tôi là gia cảnh như nào không?". Cô vẫn giữ bình tĩnh nhìn cả lớp mà nói

"Cậu vẫn còn cao giọng được sao?". Thu Nga có vẻ bức tức nhìn Cô

"Vậy chẳng lẽ Tôi phải quỳ xuống xin lỗi Cậu sao?"

"Cậu...."

"Được rồi chỉ có chuyện nhỏ vậy mà cãi nhau sao?". Bảo Long đi lên trước mặt Cô nói

"Chuyện nhỏ sao? Giấu thân phận bần hàn nghèo khó mà là chuyện nhỏ sao? Đúng là đồ không biết xấu hổ!"

"Nghèo thì sao? Bộ Tôi xin tiền mấy người à? Đúng Tôi được nhận học bổng nhưng đó là do sự cố gắng của Tôi! Mấy người cố gắng được như Tôi không? Trường có tiền là có thể khinh thường người khác sao? An Nhi Tôi chưa bao giờ muốn giấu chuyện gì cả chỉ là Tôi nghĩ cho dù hoàn cảnh như nào cũng không quan trọng... nhưng không ngờ cái lớp học chỉ quan tâm tới người giàu có còn người nghèo thì khinh thường sao?". Cô nhìn cả lớp nói khuôn mặt có chút buồn. Cả lớp nghe vậy thì một số người vừa có thái độ với Cô nghe vậy cúi gằm mặt xuống không nói gì riêng Thu Nga vẫn cứ tỏ vẻ mình đúng

"Cậu là đang nói lỗi cho chúng Tôi sao?"

"Đu Ròi!". Cậu thấy không khí trong lớp như vậy thì nói lớn

"Bảo Lâm... An Nhi Cậu ta lừa dối Cậu như vậy Cậu không giận sao?"

"Liên quan tới Cậu sao? Chuyện đó Tôi biết rồi!"

"Cậu...". Thu Nga cố tính làm lớn chuyện chỉ để Cậu biết rồi giận Cô vì đã nói dối Cậu nhưng không ngờ Cậu lại biết rồi

"Hôm nay ai trực nhật dọn sạch đồng rác ở bàn kia đi cho Tôi! Nhanh về chỗ Cô giáo sắp lên rồi đó!". Cậu nhìn cả lớp chỉ tay về bàn Cậu khuôn mặt lạnh lùng giọng nói cũng lạnh lùng khiến cả lớp nghe theo

"Bảo Lâm...?". Thu Nga thấy Cậu làm như vậy thì bức tức

"Đã nói là về chỗ rồi mà! Muốn gây sự sao?". Nhật Duy ở ngoài nghe hết mọi chuyện định vào giải vây cho Cô nhưng Cậu đã nói giúp Cô rồi nên đi vào lớp thấy Thu Nga vẫn tỏ ra mình đúng nên đi lại gần Cô hất mặt nhìn Thu Nga

"Tôi sẽ không bỏ qua chuyện này đâu!"

"Tùy Cậu thôi"

"Được đó không ngờ Cậu thông minh như vậy biết cách ứng xử vấn đề nhanh vậy". Nhật Duy đưa tay nút like về phía Cô

"Xi... Cần Cậu quan tâm sao?". Cô nói rồi bỏ về chỗ vì Cậu đã về ngồi từ lúc nào rồi

"An Nhi vừa nãy xin lỗi Cậu nha... Tớ không nói gì để giúp Cậu được". Phương Anh quay xuống nhìn Cô đầy tội lỗi

"Có gì đâu... đáng lẽ Tớ mới là người xin lỗi các Cậu vì không nói cho mọi người biết sớm"

"Thôi được rồi hai người cứ người này xin lỗi người kia người kia xin lỗi người này là sao?". Bảo Long quay xuống nhìn Cô và Phương Anh

"Kệ tụi tụi". Cô và Phương Anh cùng nhau nói rồi lại nhìn nhau cười

"Cô sắp lên rồi chúng ta học bài đi"

"Ừm!"

"Vừa nãy cảm ơn Cậu nha". Cô ngồi gần lại Cậu nói rồi cười

"Không có gì"

"Bảo Lâm?"

"Sao?"

"Chiều nay Tớ đi chơi bóng rổ cùng Cậu được không?"

"Tùy Cậu"

"Vậy Cậu đợi Tớ rồi đi nha"

"Ừ"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Kẻ phá đám

"Chiều nay Tôi đi cùng Cậu được không?". Nghe lén Cô và Cậu nói chuyện Nhật Duy đi lại gần chỗ Cô

"KHÔNG ĐƯỢC!". Cô quát to lờm Nhật Duy

- - - - -

"Sao Cậu lâu thế?". Cô thấy Cậu đi ra nên đi lại chỗ Cậu khuôn mặt có chút tức giận

"Cậu đợi lâu lắm rồi sao?"

"Đúng! 15 phút rồi đấy"

"Sao không gõ cửa rồi vào nhà tôi"

"Vậy lần sau Tớ sẽ sang nhà Cậu chơi nha!". Cô nghe vậy thì đi lại cầm vạt áo Cậu cười, Cô đợi Cậu nhưng không sang nhà Cậu vì nghe nói Cậu không thích bạn bè đến nhà chơi cho lắm trừ Bảo Long ra nên Cô mới không dám sang

"Cậu thừa nước đục thả cá câu sao?". Khuôn mặt Cô đang giận dỗi vậy mà nghe Cậu nói vậy Cô vui hẳn nên Cậu nhìn Cô

"Cứ cho là vậy đi! Đi thôi!". Cô cười trừ rồi kéo Cậu đi

- - - - -

"Cậu biết chơi bóng không?". Tới sân bóng Cậu đưa quả bóng lại gần Cô

"Đã ba cái trò bóng bính dĩ nhiên là Tớ... không biết chơi rồi"

"Vậy mà lớn giọng ghê ha". Cậu nhìn Cô lắc đầu

"Cậu dạy Tớ chơi"

"Được rồi... xem này"

Cậu nói rồi đứng lại đối diện cách rổ bóng khoảng chục bước chân rồi làm động tác để đưa bóng vào rổ cho Cô xem. Rất nhanh Cậu đã đưa bóng vào rổ một cách nhẹ nhàng nhưng cũng đủ làm Cô say đắm Cô không quan tâm tới bóng có vào rổ hay chưa chỉ quan tâm tới khuôn mặt đẹp trai đang hăng say với đam mê của mình (có ai đã xem các bạn nam chơi bóng rổ thì hãy nghĩ đến cách họ chơi nhé ^_^)

"Ngắm đủ chưa?". Cậu cầm quả bóng để sang một bên khuôn mặt đã toát mồ hôi nhìn Cô

"Ai ngắm Cậu chứ? Tớ đang xem cách Cậu chơi bóng thôi". Cô trung bộ mặt giả tạo ra nhìn Cậu

"Chạy cả nước miếng ra rồi còn nói không ngắm Tôi sao?"

"Có sao? Cậu....". Cô nghe vậy tưởng đúng nên vội lau ở miệng đi nhưng chẳng thấy tay áo ướt nên nhìn Cậu ngại ngùng

"Được rồi lại đây Cậu thử chơi xem!". Cậu thấy vậy thì nhếch môi cười, Cậu cũng chẳng hiểu bản thân từ bao giờ lại thích trêu đùa Cô như vậy nữa

"Tớ cho Cậu xem kĩ thuật ném bóng của Tớ này"

"Vậy sao? Thử xem?"

Thấy Cậu như không tin Cô làm được nên Cô đi lại vị trí vừa Cậu đứng cũng làm động tác như Cậu nhưng rất tiếc bóng đi ra ngoài nó không vào rổ

"Vừa nãy Tớ...Tớ chỉ giả vờ thôi! Tớ làm thật cho Cậu xem này". Cô khó xử ngại ngùng nhìn Cậu khuôn mặt Cậu vẫn điềm đạm như không quan tâm tới nên Cô nhìn Cậu rồi lại chú ý đánh bóng vào rổ...nhưng quả bóng như không thích Cô vậy lúc ra ngoài lúc lại không tới rổ...(có ai biết đánh bóng rổ không? Sem học 12 mà mới cao m52 nên không chơi được bóng rổ ^_^ đó là cả một câu chuyện buồn□)

"Được rồi...Tôi dạy Cậu". Cậu thấy Cô mặt ừ ừ cầm quả bóng cũng nặng nề nên Cậu đi lại cầm quả bóng từ tay Cô

"Có phải Tớ làm mất thời gian chơi bóng của Cậu không?"

"Cậu biết rồi còn hỏi?"

"Hừ..."

"Được rồi Cậu chú ý vào bóng rổ đây này". Cậu đi lại đằng sau Cô đưa bóng cho Cô cầm rồi Cậu cũng đưa tay lên giữ bóng với Cô cũng vô tình tay Cậu cầm vào tay Cô khiến Cô giật mình trái tim đập nhanh hơn khuôn mặt đỏ ửng nóng rất

"Cậu làm sao đấy?". Thấy khuôn mặt Cô đỏ ửng Cậu nghiêng mặt nhìn sang Cô

"Không...không có gì?"

"Vậy chú ý vào...đầu tiên Cậu nhìn xem rổ bóng chỗ nào thứ hai Cậu phải để tư thế chuẩn bị cuối cùng Cậu lấy lực đẩy quả bóng vào rổ nhớ phải chú tâm vào việc chơi bóng nhớ chưa? 1...2...3... Được rồi đó!". Cậu chỉ bảo Cô rồi giúp Cô đưa bóng vào rổ rồi nhìn sang Cô

"Hà...à...ừ...!". Cô giật mình nhìn Cậu này giờ Cô đâu có qua tâm tới bóng bính gì chỉ nhìn vào cái tay Cậu đang giữ lấy tay Cô khiến Cô cứ mơ màng mặc dù Cô cũng nắm tay Cậu rồi nhưng lần này là Cậu chủ động trước nên Cô khiến Cô cứ nhìn chăm chăm vào bàn tay Cậu

"Nãy giờ Tôi nói Cậu hiểu chưa?"

"À...ừ...thì"

"Cậu thử chơi xem"

"Hà?". Cô nghe vậy thì giật mình Cô có nghe Cậu chỉ bảo gì đâu

"Cậu chú tâm vào được không? Lại đây Tôi dạy Cậu một lần nữa cho Cậu nhớ". Cậu nhìn Cô cũng chẳng mấy khó hiểu lúc Cậu giữ tay Cô...Cậu cũng giật mình vì Cậu chủ động giữ tay Cậu còn đứng gần Cô như vậy nữa mà đến Cậu còn cảm giác kì lạ nói gì đến Cô

"Lần này Tớ sẽ chú ý!"

"Ừm! Cậu nhớ phải..."

"Hai người làm gì vậy?". Cậu đang dạy Cô chơi bóng đột nhiên Nhật Duy đi tới nhìn thấy vậy tròn mắt nhìn hai người Cô

"Cậu tới đây làm gì?". Cô thấy vậy lờm Nhật Duy, Cô đang được Cậu dạy chơi bóng như trước vậy mà lại có người đến phá đám

"Tôi đến chơi bóng cùng hai Cậu! Không phiền chứ?"

"Phiền/Phiền". Cậu và Cô cùng nhau nói, Cậu cũng khó chịu mỗi lần Nhật Duy xuất hiện

"Nhưng Tôi đến rồi hai Cậu không thể cho Tôi góp vui cùng sao?". Nhật Duy vẫn cố gắng cười nhìn Cô mặc dù trong lòng chưa xót

"Không được"*Góp vui gì chứ? Chỉ Cần có Bảo Lâm là Tôi vui rồi không cần Cậu đâu! Đúng là đồ phá đám*. Cô khuôn mặt kiên quyết nhìn Nhật Duy

"Cậu ta dạy Cậu chơi bóng sao?Tôi dạy Cậu"

"Khỏi cần!Tôi chỉ thích Bảo Lâm dạy thôi"

"Vậy sao?Vậy lớp trưởng Tôi có thể mới Cậu chơi một trận bóng được không?".Nhật Duy hướng mắt sang chỗ Cậu ánh mắt đầy thách thức

"Bảo Lâm không rảnh chơi với Cậu đâu?"

"Nếu Cậu muốn!Tôi miễn cưỡng vậy?".Cậu nghe vậy nhếch môi rồi vút quả bóng sang chỗ Nhật Duy

"Nhật Duy Cậu rút lui còn kịp đó!Cậu không thắng nổi Bảo Lâm đâu"

"Vậy sao?"

"Phí lời!Chơi đi".Cậu khó chịu lên tiếng

"Được thôi!"

Nói xong hai người hăng say chơi bóng.Cô đứng ngoài mắt chỉ hướng về chỗ Cậu,áo thể thao ướt đẫm mồ hôi ở trên mặt mồ hôi đang chạy xuống ngực tóc thì lòa xòa ở mặt khiến Cô nhìn mà cũng đau lòng...Càng nhìn Cô càng cảm thấy khuôn mặt Cậu cũng chẳng lạnh lùng gì chỉ là do tính cách của Cậu như vậy nên khiến khuôn mặt Cậu cũng tỏ nên lạnh lùng..

Hai người cứ đánh qua đánh lại Cô ở ngoài thì hồi hộp vì hiện tại là Nhật Duy dẫn trước Cậu 3 quả...Khiến Cô lo lắng cho Cậu nhưng "30 chưa phải là tết" mặc cho Nhật Duy có dẫn trước thì Cậu cũng chẳng lo lắng mà đánh lại cuối cùng Nhật Duy thua Cậu 5 quả...

"Đáng đời!Lần sau Cậu lựa sức mà tìm người chơi".Cô đi sang lờm Nhật Duy rồi đi phía Cậu

"Thật không ngờ lớp trưởng của chúng ta lại chơi bóng giỏi như vậy?"

"Cậu quá khen rồi!"

"Bảo Lâm là trưởng nhóm bóng rổ ở trường Cậu không biết sao?Vậy mà còn muốn đấu với Bảo Lâm...nhà Tôi".Cô chen ngang vào nói rồi nhìn sang Cậu cười

"Bớt khoe lại!Ai là Bảo Lâm nhà Cậu?".Cậu nhìn Cô

"Vậy là Tôi xem thường Cậu rồi!Không ngờ Cậu giỏi như vậy?"

"Vậy làm cậu thất vọng rồi!Tôi về trước...Cậu ở hay về".Cậu nhếch môi nhìn Nhật Duy rồi nhìn sang Cô

"Về chứ?Cậu về Tớ về"

"Vậy chúng Tôi về trước"

"An Nhi..."

"Sao?".Cô cùng Cậu đi được một đoạn thì Nhật Duy gọi vọng ra

"Ngày mai Tôi đợi Cậu rồi đi học được chứ?"

"Không cần!Tôi đi cùng Bảo Lâm rồi".Cô ngoảnh lại nói chuyện với Nhật Duy nên không để ý Cậu đã đi về trước từ khi nào nên không chào tạm biệt Nhật Duy mà chạy nhanh theo Cậu

"Cậu thích Cậu ta nhiều vậy sao?"

"Sao Cậu đi nhanh vậy chứ?".Cô chạy đuổi theo Cậu dứt hơi

"Tôi còn tưởng Cậu ở lại nói chuyện với Cậu ta mà"

"Có gì để nói với Cậu ta chứ!Đúng là kẻ phá đám"

"Chào".Nhật Duy thấy Cô đi theo Cậu rồi thì khó chịu nên cũng đi theo Cô

"Lại là Cậu?"

"Tôi thì sao?Hay Cậu nhớ Tôi rồi sao?"

"Cậu nằm mơ sao?"

"Khụ...khụ...Hai người cứ nói chuyện đi Tôi bận về trước".Cậu khó chịu ho vài tiếng rồi đi trước không biết từ khi nào chỉ cần có người con trai khác gần Cô một chút hay chỉ cần Cô tiếp chuyện với họ cũng làm Cậu cảm thấy khó chịu

"Tôi đưa Cậu về nhà An Nhi!"

"Không cần!Cậu là kẻ phá đám? Sao Tôi lại xui xẻo gặp Cậu chứ?"

"Cậu thích Bảo Lâm?"

"Biết rồi còn hỏi!"

"Tôi cũng thích Cậu!"

"Nhưng Tôi thích Cậu ấy!"

"Không thể..."

"Sau này đừng nói đến chuyện này nữa!Tôi đi trước đây!".Cô không để Nhật Duy muốn nói thêm gì nên nói nhanh rồi chạy theo Cậu

"Cậu không thể tốt với Tôi chút sao An Nhi?"

- - - - -

"Sao Cậu lại bỏ Tôi lại chứ?"

"Cậu đang bận nói chuyện Tôi ở lại làm gì?"

"Hôm nay Cậu chơi bóng giờ lấm bẩn!".Cô cũng chẳng biết Cậu bị sao khuôn mặt đen lại nên thôi lạc chủ đề khác là tốt nhất

"Ừ!"

"Cậu sao vậy?"

"Không sao!"

"Tôi tớ sang nhà Cậu chơi nha"

"Không rảnh"

"Lê Hoàng Bảo Lâm...Cậu bị bệnh sao?"

"Cậu có ý gì?"

"Lúc thì tốt với Tôi lúc thì lạnh nhạt với Tôi!"

"....."

"Cho dù Cậu thích ai rồi thì cũng không được đối xử quá đáng như vậy với Tôi chứ"

"Tôi không thích ai cả!Cậu có thể bớt suy nghĩ linh tinh lại không?Từ giờ Tôi sẽ đối xử tốt với Cậu được chưa?".Khuôn mặt Cô như sắp khóc Cậu có chút đau lòng nên đi lại gần ngại ngùng mà đưa tay lên xoa đầu Cô,Cậu nghe người ta nói con gái thích con trai xoa đầu nên Cậu mới làm vậy (Có ai thích con trai xoa đầu không?chứ Senn ghét ai xoa đầu mình lắm ^_^)

"Cậu phải xoa đầu Tôi chứ!Sao lại xoa đầu kiểu vậy?"Cô nghe vậy thì thay đổi tâm trạng một cách nhanh chóng (Có ai còn nhớ kiểu xoa đầu của Chú Gun thì Bảo Lâm cũng xoa như vậy với An Nhi nhé ^_^)

"Cậu là được nước lặn tới à!"

"Cậu nói sao thì là vậy đi!Hi"

"Haz...Về thôi muộn rồi!"

"Tôi nay tớ sang nhà Cậu chơi nha"

"Miễn cưỡng mời Cậu vậy"

Chương 14: Đúng là oan gia

"Miễn cưỡng mời Cậu vậy!"

"Không phải là miễn cưỡng mà Cậu phải nói là vinh dự khi được Tớ đến nhà chơi". Cô chu cái mỏ đáng yêu của mình nhìn Cậu

"Đạo này Cậu hay được nước làm tới lắm rồi đó"

"Miễn ở cùng Cậu là được rồi"

"Còn nói nữa Tôi bỏ Cậu ở đây Tôi về trước đó". Cậu quá mệt mỏi với cái tính lầy nhầy của Cô

"Xi". Cô nghe vậy bĩu môi rồi im lặng đi về

- - - - -

"Chị thấy ăn mặc vậy được chưa ạ?". Tới đến ăn uống xong Cô chuẩn bị để sang nhà Cậu chơi vừa lúc chị Như vào phòng nên nhìn Chị

"Đẹp lắm! Mà em định đi đâu sao?". Chị Như nhìn Cô cười nhưng cũng có phần khó hiểu

"Em... em sang nhà Bảo Lâm...". Cô ấp úng nói e thẹn

"Ồ... Vậy em đi đi chẳng muộn Chị về phòng có việc". Chị Như nghe vậy thì cũng biết ý nên đi về phòng mình để Cô đi sang nhà Cậu sớm

"Vâng". Cô tạm biệt Chị Như rồi quay vào nhìn mình trong gương lần nữa rồi chuẩn bị đi... Hôm nay Cô ăn mặc nhẹ nhàng váy suông trắng dài ngang gối màu trắng có thêm vài họa tiết nhìn thanh lịch nhưng toàn là đồ hiệu... tóc ngang vai cụp lấy ít buộc một chòm nhỏ trên đầu nhìn rất cá tính

"...Dạ chào hai bác ạ". Cô định gõ cửa thì thấy Bố Mẹ Cậu về nên đi lại chào nhưng có phần khó xử

"An Nhi đến chơi sao?". Mẹ Cậu thấy Cô thì đi sang nhìn Cô cười

"Dạ... Mai ngày nghỉ nên...". Cô đang nói thì dừng lại vì không biết nói thêm như nào

"Bố Mẹ về rồi ạ". Đúng lúc đấy Cậu ra mở cửa nên Cô cũng không nói thêm

"Chào Bảo Lâm". Thấy Cậu cứ chau mày nhìn Cô nên Cô chẳng biết làm gì nên dơ tay chào cho có

"Được rồi... Vào nhà chơi đi cháu"

"Vâng"

"Sao Cậu nói Bố Mẹ Cậu mai mới về mà". Cô đi cùng mọi người vào nhà nhưng cố đi chậm để đợi Cậu vì Cậu phải đóng cửa nữa...

"Tôi cũng không biết! Lần sau đi chơi hay chỉ cần đi với Tôi tốt nhất Cậu nên mặc quần áo bình thường đừng có váy vóc Tôi không quen". Cậu đi gần lại Cô nói nhỏ (Bảo Lâm ăn tạp sao? Áo trễ vai cũng không thích đến váy cũng không hazzz....)

"Ồ...". Cô nghe vậy cũng hiểu ra lý do vì sao vừa nãy Cậu cứ chau mày nhìn Cô

"Vào nhanh đi"

"An Nhi lại đây ngồi đi cháu". Mẹ Bảo Lâm nhìn Cô trêu mếu rồi bảo Cô sang sofa ngồi cùng

"Bảo Lâm vào trong lấy nước với đồ ăn ra cho An Nhi đi con". Bố Cậu cũng ngồi ở sofa nhìn Bảo Lâm nói

"Vâng"

"Bảo Lâm có đối xử tốt với Cháu không?"

"Dạ có"*không ạ tốt đến mức nhiều lúc cháu tức lộn ruột*

"Tĩnh nó trước vẫn lạnh lùng với mọi người cháu từng quan tâm tới"

"Vâng ạ!Bảo Lâm tốt với cháu lắm ạ"(An Nhi Cậu không được dối lòng nhes ^ _ ^)

"Vây là được rồi"

"Bố Mẹ hỏi ít thôi Cậu ta sợ rồi kìa".Cậu mang nước với hoa quả ra để trên bàn rồi ngồi xuống sofa nhìn Cô

"Có đâu".Cô thấy vậy thì lờm Bảo Lâm

"Là con dọa An Nhi sợ thì đúng hơn đó"

"Đúng đó!"

"Cậu..."

ting...ting...

"Con ra mở cửa".Cậu định phản bác lại thì chuông cửa reo nên đứng dậy

"Chào Bảo Lâm".Thu Nga thấy Cậu ra mở cửa thì vui vẻ

"Chào"

"Nghe nói Mẹ cháu về rồi Cô đến tìm Mẹ cháu".Mẹ Thu Nga lên tiếng nhìn Cậu

"Vâng!Vây hai người vào nhà đi".Cậu nói rồi đứng gọn sang 1 bên để hai người họ đi vào rồi mới đi vào sau

sao ở đâu cũng gặp Cậu vậy hả.Hai Mẹ con Thu Nga đi vào thì cười vui vẻ như có âm mưu gì đó nhưng vào thấy Cô đang ở đó tâm trạng thay đổi hẳn,Thu Nga cứ nhìn Cô khó chịu dùng ánh mắt mà nói chuyện với Cô

là oan gia đó

xui xẻo mới gặp Cậu

vây chắc Tôi may mắn mới được gặp Cậu

Cậu...

sao?

"Hai đứa sao cứ nhìn nhau vậy chứ?".Mẹ Cậu thấy Cô với Thu Nga như vậy nên lên tiếng vì sắc mặt họ đang dần thay đổi như muốn lao vào đánh nhau vậy

"Dạ...không có gì ạ!Cháu chỉ là thấy An Nhi Cậu ta có cái váy đẹp nên nhìn thôi ạ".Thu Nga nhìn sang Mẹ Cậu thì sắc mặt thay đổi hẳn

"Hai người ngồi đi đừng đứng như vậy chứ".Mẹ Cậu chuyển sang nhìn Mẹ Thu Nga cười trừ

"Vâng!"

"An Nhi cũng sang chơi sao cháu?".Mẹ Thu Nga ngồi xuống sofa thì đã nhìn sang Cô như muốn gây sự

"Dạ vâng ạ" *biết rồi còn hỏi*

"Chiếc váy cháu đẹp ghê ha"

"Vâng...cũng bình thường thôi ạ" *có ý gì nói ra đi giả tạo thế*

"Váy đó là....sao Cậu lại mua được chứ?".Thu Nga để ý mới nhận ra đó là chiếc váy mà Cô định mua nhưng chưa kịp mua đã bị bán mất

"Trùng hợp thôi" *mình cậu mua được sao?đó là chị Như mua chứ Tôi đâu mua*

"Không phải cháu là người ở Quê lên sao?Sao có tiền mua được chiếc váy đồ hiệu như vậy chứ?".Mẹ Thu Nga thấy Thu Nga có phản tức giận nên lên tiếng

"..." *định vạch trần Tôi ư?biết ngay là gặp hai người là không có điều gì tốt mà*.Cô nghe vậy thì im lặng vì không biết giải thích như nào khi cả Bố Mẹ Cậu cũng nghe hết...

"Ở quê? Ai chứ?". Mẹ Cậu nhìn mọi người rồi nhìn sang Mẹ Thu Nga

"Thì cái đứa đang ngồi bên cạnh Chị đó! An Nhi là người ở quê lên nhưng không biết sao Chị Lệ lại nói đó là con gái của mình...Mấy gia đình chúng ta thân như vậy mà Chị ta còn nói dối chúng ta chứ". Mẹ Thu Nga dùng giọng điệu đầy đắc ý để nói chuyện

"Cô ăn nói cho cẩn thận chút đi! Cô chú là tốt cho cháu nên mới nói vậy thôi". Cô nghe Mẹ Thu Nga nói xấu bố mẹ Chị Như thì khó chịu

"Cô chỉ muốn cho mọi người biết sự thật thôi mà"

"Vậy cháu phải cảm ơn Cô rồi"

"Cháu...Đúng là không biết phép tắc mà"

"An Nhi?". Mẹ Cậu bất ngờ lên tiếng nhìn sang Cô khuôn mặt thất vọng

"An Nhi lên phòng Tôi có chuyện cần nhờ Cậu làm giúp". Cậu thấy Cô khó xử thì lên tiếng rồi bỏ lên phòng trước...Cô thấy vậy thì vội chạy theo Cậu

"Cảm ơn Cậu nha". Lên phòng Cậu Cô đi lại nhìn Cậu cười may có Cậu chứ không Cô sẽ không biết phải giải thích như thế nào với Bố Mẹ Cậu

"Không có gì! Tôi chỉ không muốn Cậu dẫm cả gan cãi lại người lớn thôi"

"Đó là...đó là Mẹ cậu ta quá đáng nên Tớ mới...". Cô nghe vậy thì cũng thấy mình hơi quá đáng nên im lặng không giải thích nữa

"Ngồi đi"

"Phòng Cậu đẹp thật ý"

"Giờ Cậu mới biết sao? Không phải Cậu thường nhìn lên sang phòng Tôi sao? Giờ giả bộ khen phòng Tôi đẹp!"

"Đâu có mọi khi nhìn ở xa bây giờ được nhìn gần mới thấy nó đẹp chứ bộ Cậu bớt ảo tưởng đi...Mà Cậu nói cần Tớ giúp gì à?"

"Tôi là muốn giả vờ cho Cậu thôi"

"Ồ..."

Dưới nhà.....

"An Nhi nó còn nhỏ không hiểu chuyện nên Chị đừng để bụng mấy lời nói của nó"

"Tôi cũng chỉ nói đúng sự thật thôi không ngờ An Nhi lại hỗn láo như vậy"

"Mà nay Chị sang đây có việc gì không thể?"

"À...không có gì Tôi chỉ muốn sang tâm sự với Chị chút thôi...nhưng Tôi quên rồi...Tôi xin phép về trước". Mẹ Thu Nga không biết nói như nào vốn dĩ sang là để nói sự thật cho Mẹ Cậu biết nhưng thấy mẹ Cậu vẫn thản nhiên nên lấy cớ khác

"Vậy Hai mẹ con về cẩn thận nha"

"Cháu xin phép"

"Anh thấy Em có nên lên tìm An Nhi nói chuyện không?". Để Mẹ Con Thu Nga về trước Mẹ Cậu nhìn sang chồng mình khuôn mặt nghiêm túc

"Nghe theo Em"

"Vậy Em với Anh lên phòng Bảo Lâm đi". Nói rồi hai người cùng nhau đi lên phòng Cậu

"Cậu nhẹ thôi"

"Tôi nhẹ nhàng vậy còn gì"

"Nhưng Tôi đau"

"Hai...Hai đứa nó". Mẹ Cậu định gõ cửa đi vào thì nghe thấy vậy nhìn sang Chồng mình khuôn mặt trắng bệch

"Hai đứa...". Bố Cậu thấy vậy thì mở cửa xông vào khuôn mặt cũng không kém Vợ mình

"Bố mẹ/Cô chú"

"Hai đứa làm gì vậy?"

"Là An Nhi Cậu ta tự tiện vào nhà tắm nghịch nước sau đó bị ướt tóc Con chỉ đang giúp Cậu ta sấy tóc Cậu ta không biết dùng lược hay sao để tóc rồi vào lược không gỡ ra được nên Con giúp Cậu ta thôi" (có đầu óc ai đen tối không thể□)

"....."

"Sao sắc mặt Bố Mẹ không tốt vậy?"

"Không có gì?An Nhi nhanh xuống nhà Cô Chú có chuyện muốn nói".Mẹ Cậu nói nhanh rồi kéo Chồng mình ra ngoài khuôn mặt mãi mới bình thường trở lại họ nhìn nhau lắc đầu phì cười họ còn tưởng...

"Chết Tở rồi"

"Cậu chết Tôi sẽ mua hoa trắng cho Cậu"

"Cậu..."

"Được rồi xuống thôi có gì đâu mà lo chết".Cậu đi lại xoa đầu Cô vì thấy Cô đang giận dỗi xong kéo Cô đi xuống nhà

"Dạ..."

"An Nhi lại đây ngồi đi Cháu"

"Cô chú muốn mắng cháu hay hỏi gì cháu cũng sẽ nói thật chứ đừng dối xử như vậy Cháu sợ".Khuôn mặt Cô sợ sệt vừa đi vừa run đến sofa ngồi

"Cô chú không trách cháu!Chỉ là Cháu không được cư xử nói chuyện như vậy với người lớn nhớ chưa?"

"Cháu nhớ rồi ạ...Nhưng tại Cô ấy nói xấu Cô Lệ cháu khó chịu nên mới nói vậy thôi ạ không có lần sâu đâu Cháu hứa!"

"Cháu ở quê lên sao?"

"Vâng!Cháu xin lỗi Cô chú vì đã không nói sự thật sớm hơn ạ"

"Vậy Cháu có phải là con mẹ An ở quê sao?"

"Sao Cô biết tên Mẹ cháu?"

"Mẹ cháu là bạn thân ngày trước của Cô...Không ngờ con gái lại lớn như vậy rồi Cô nhìn Cháu giống người quen nhưng nghe Chị Lệ nói là Con Chị ấy nên Cô không hỏi nhiều không ngờ Cháu giống Mẹ Cháu lắm đó"

"Hi... Mẹ cháu có người bạn xinh đẹp như Cô vậy!"

"Khụ...khụ Cháu đừng dối lòng An Nhi à".Bố Cậu đang đôhc tờ báo nhẹ giọng lên tiếng trên đũa

"Cháu nói thật ạ"

"Mẹ bây giờ Mẹ Cháu làm gì?"

"Mẹ cháu ở nhà bán đồ ăn sáng thôi ạ"

"Khi nào hẹn mẹ Cháu lên đây chơi nhé"

"Vâng"

"Bố Mẹ để Cậu ta về đi muộn rồi kìa".Cậu khó chịu không ngờ Cậu ngồi gần chỗ Cô vậy mà Cô không nhìn sang Cậu một cái mà cứ nhìn Bố Mẹ Cậu cười...

"Còn sớm mà con"

"Dạ...Thôi Cháu nhớ còn một số chuyện cần phải làm Cháu về trước ạ".Cô muốn về để nói cho Cô Chú biết sự thật nên xin phép về trước

"Vậy Bảo Lâm đưa An Nhi về đi"

"Vâng"

"Cô chú nghỉ ngơi đi ạ"

"Cậu cười gì?".Đưa ra tới cổng Cô cứ nhìn Cậu cười

"Không có gì"

"Về đi"

"Cậu không muốn nói thêm gì sao?"

"Nói gì?"

"Thôi thôi"

"Ngủ ngon".Cậu thấy Cô ủ rũ đi vào nhà nên nói nhanh rồi bỏ vào nhà ngoại trừ bố mẹ ra Cậu chưa chúc ai ngủ ngon bao giờ nên có chút ngại ngùng

"Cậu cũng ngủ ngon nha!".Cô nghe vậy khuôn mặt tươi tỉnh quay lại nói với Cậu nhưng Cậu đã bỏ vào nhà từ bao giờ rồi...

"An Nhi mới về à con"

"Vâng...Con có chuyện muốn nói với Cô chú..."

(* thực sự cho Senn xin lỗi((đã hứa sẽ ra nhiều chương hơn nhưng dạo này Senn bận mấy hôm thi Nghề phổ thông nên không có thời gian viết truyện cho mọi đọc được nhưng Senn sẽ cố gắng mọi người đừng bỏ truyện của Senn nha ^ _ ^ *)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

"Vâng...Con có chuyện muốn nói với Cô chú..."

"Có chuyện gì vậy An Nhi?".Chú Phong nhìn Cô về khó hiểu

"Chuyện...chuyện con là người ở quê nhưng được Cô Chú nói là con gái ở bên Mỹ mới về...mọi người biết sự thật rồi ạ!Con xin lỗi vì làm ảnh hưởng đến mọi người"- Cô ấp úng cúi gầm mặt xuống

"Không sao đâu chuyện gì đến sẽ đến thôi!Vội lại Cô chú biết hết mọi chuyện rồi Con không cần quan tâm tới chuyện này đâu"

"Dạ?"

"Thôi cũng muộn rồi con lên phòng ngủ sớm đi chuyện đó con không bận tâm đến nhé!"

"...Vâng!Con xin phép!Cô chú ngủ ngon ạ".Cô trong đầu khó hiểu nhưng cũng không muốn làm trái ý hai người họ nên cũng gật đầu rồi đi về phòng...

(Lúc 11 giờ trưa...)

"Chị Lệ mới đi làm về sao?"Mẹ Thu Nga đi ra ngoài đường thấy Cô Lệ đi làm về giọng điệu đầy nham hiểm đi lại

"Chị biết rồi còn hỏi sao?".Cô Lệ cười đầy giả tạo nhìn mẹ Thu Nga

"Tôi chỉ là đang quan tâm tới Chị với chuyện gia đình Chị thôi"

"Gia đình tôi?Gia đình Tôi êm ấm như vậy cần chị quan tâm sao?"

"Vậy sao?Vậy chuyện An Nhi là người ở quê nhưng gia đình Chị lại nói là ở Mỹ mới về Chị không quan tâm tới sao?"

"Chuyện đó liên quan tới nhà Chị sao?Không ngờ con người Chị cũng thích lo chuyện bao đồng ghê ha!Chị quản gia đình Chị tốt đi rồi quan tâm tới chuyện nhà người khác"

"Chị..."

"Tôi không rảnh nói chuyện với Chị phiền Chị đi cho"

- - - - -

"Chị định đi đâu sao?". Vì nay là ngày nghỉ nên Cô muốn sang phòng Chị Như nói chuyện nhưng sang thấy Chị đang chuẩn bị quần áo đẹp nên tò mò

"Chị ra ngoài chơi! Em có muốn đi chung không?"

"Em đi chung được sao?"

"Được chứ"

"Vậy Chị đợi Em về phòng thay đồ ạ"

15 phút sau...

"Chào Lệ Như!". Chị và Cô vui vẻ cùng nhau đi ra thì đã thấy một anh chàng đợi ở trước cổng

"Chào Gia Dục"

"Sao lại là Cậu?". Cô cũng chào anh nhưng nhìn sang bên cạnh lại xuất hiện 1 người nên bất ngờ

"Đúng là Tôi đây!". Nhật Duy nhìn thấy Cô thì vui vẻ trêu đùa

"Hai đứa quen nhau sao?". Chị Như nhìn sang Cô

"sao chị không nói là có người đi chung chứ?"

"càng đông càng vui mà em"

"...."

"Giới thiệu một chút An Nhi là Em gái Tó, An Nhi.. Gia Dục là bạn thân Chị... còn đây là Em trai Cậu ấy tên..."

"Nhật Duy". Cô chán nản lên tiếng khô khan để Chị giới thiệu

"Chào Em". Anh Gia Dục nhìn Cô cười tươi khuôn mặt điển trai răng khềnh còn má lúm nhũn nhủn... tóc đầu năm được tạo kiểu theo phong cách hàn quốc nhìn mà đốn tim...

"Chào Anh ạ"

"Có phải Cậu rất vui khi gặp Tôi không?"

"Nực cười! Gặp Cậu là xui xẻo thì có đúng là oan gia mà"

"Cậu chưa nghe câu oan gia rồi cũng về chung một nhà sao?"

"Vô vị"

"Chúng ta đi thôi không sẽ muộn đó". Anh Gia Dục lên tiếng đề giúp Cô với Nhật Duy bót cái nhau lại

"Vâng"

Bốn người họ cùng nhau đi đến một khu trò chơi, Cô thích chơi trò tàu lượn siêu tốc nhưng lần đó Cậu không cho Cô chơi giờ Cô liều mạng chơi một lần nhưng lại cùng Nhật Duy... hai người cùng chơi Cô cảm thấy thật thoải mái chẳng có chút cảm giác sợ hãi nào nhưng Nhật Duy...

"Cậu nhát gan vậy sao?". Khi đi xuống Cô nhìn khuôn mặt Nhật Duy mà trêu đùa

"Nhát... ai nhát chứ? Tôi chỉ là hơi mệt nên mới như vậy thôi". Nhật Duy ngại ngùng nói đáp ứng với Cô

"Rồi... rồi Tôi muốn chơi cái kia". Cô chỉ tay về trò chơi đĩa bay nhìn Nhật Duy cười

"Hả... Được... Tôi mua vé cho Cậu" *sao Cậu cứ thích chơi trò mạo hiểm chứ? Tôi sợ...*

Hai người lại cùng nhau chơi Cô thì la hét không vì sợ hãi mà là vì cảm thấy vui vẻ còn Nhật Duy thì cố gắng nhìn những nụ cười vui vẻ của Cô mặc dù rất sợ máy trò chơi như vậy...

Chị Như cùng với Anh Gia Dục thì lại chơi mấy trò chơi nhẹ nhàng đập vịt ;ngồi vòng quay ngựa... nhẹ nhàng nhưng tình cảm ai biết rằng hai người họ t h í c h nhau chứ...

"Cậu đói không Tôi mua đồ ăn cho Cậu?". Chơi mấy trò mạo hiểm xong Cô mệt là người mà tìm sang ghế đá ngồi Nhật Duy thấy vậy nhìn Cô

"Cũng được"

"Đây của Cậu này". Cậu nghe vậy thì đi lại quán gần nhất mua cho Cô mấy đồ ăn vặt với chai nước

"Cảm ơn Cậu nhé!"

"Không có gì?"

"Có muốn chơi đấm vịt không?"

"Được"

Nói rồi hai người lại cùng nhau đi chơi Nhật Duy muốn đưa Cô đi chơi mọi nơi vì chẳng biết khi nào lại mới có cơ hội cùng Cô đi chơi vui vẻ như vậy nữa...

"Không ngờ nhìn Cậu ngu ngơ mà cũng tốt ghê ha". Cô với Cậu cùng ngồi đập vịt Cô buộc miệng lên tiếng

"Ngu ngơ sao? Cậu bây giờ mới biết Tôi tốt bụng sao?"

"Bớt tự luyến"

"Chuyện lần trước đụng trúng Cậu.. Tôi xin lỗi nha!"

"Chuyện qua rồi cho qua đi nhắc lại làm gì chứ?". Cô cũng chẳng để bụng mấy chuyện như vậy

"Nhưng Chị Như của Tôi với Anh Cậu đâu rồi?". Cô với Nhật Duy chơi xong nhìn một vòng không thấy bóng dáng hai người kia đâu

"Chắc là họ đi chơi riêng rồi"

"Chúng ta đi tìm họ đi"

"Tìm làm gì chứ? Để cho họ không gian riêng đi"

"Ý Cậu là sao?"

"Bộ Cậu không biết Anh Tôi thích Chị Như sao?"

"Thật sao?"

"Đúng là đầu óc Cậu chỉ có Bảo Lâm nên không biết quan tâm tới Chị mình mà"

"Hừm...Nhưng sao Cậu biết?"

"Anh Tôi với Chị Như là bạn thân nhưng chỉ là lấy danh nghĩa vậy thôi chứ thực ra Anh Tôi thích Chị Như lâu rồi Chị Như Tôi không rõ nhưng Tôi có cảm giác Chị ấy cũng thích Anh Tôi...chỉ là không ai dám thổ lộ thôi hazz...Bộ Cậu không biết chuyện này sao?"

"Tôi...Tôi cũng không hay hỏi Chị Như mấy chuyện như vậy...hì" *mình đúng là vô tâm mà...*

"Này...Đi thôi chúng ta đi tìm họ xem sao?"

"Ừm"

Cô cùng Nhật Duy đi một vòng thì thấy Anh Gia Dục cùng Chị Như đang đứng ở khu trò chơi xe đạp nên vui vẻ đi lại

"Hi"

"Hai đứa đi đâu chơi đó". Chị Như giật mình quay lại nhìn khuôn mặt Cô đang rục rờ

"Cậu ta nói muốn chơi trò chơi mạo hiểm nên Em dẫn Cậu ta đi chơi "

"Có muốn chơi trò này chứ An Nhi?". Anh Gia Dục nhìn Cô cười

"Dạ...Em muốn ạ". Cô cũng nhìn Anh cười

"Vậy chúng ta đi thôi"

"Vâng"

"Cậu có biết lái không đó?". Nhật Duy và Cô cùng một xe hai người kia một xe. Nhật Duy nhìn Cô đầy nghi hoặc

"Khinh thường Tôi à"

"Á...". Cô chưa kịp nói xong thì đã bị hai người kia đưng cho bầm rập

"Hazz...Đề Tôi". Cậu nhìn Cô chán nản nhưng cũng vui vẻ bởi tay Cậu gần như chạm tay Cô vì hai người cùng lái

Chơi xong mọi người rủ nhau đi ăn uống rồi đi xem phim đến chiều mới về coi như để giải tỏa được áp lực học tập...

- - - - -

"Hôm nay vui không An Nhi?". Anh Gia Dục đi cùng Chị Như nhưng thấy Cô với Nhật Duy cứ như chó với mèo nghịch nhau nên lên tiếng

"Dạ vui ạ"

"Nếu vậy lần sau Anh mới Em với Như đi tiếp nhé"

"Em nghe Chị Như ạ" *Anh định lấy cớ mời Em đi chơi với Chị Như sao?*

"Nếu Em muốn"

"Em được đi cùng không?". Nhật Duy nghe vậy thì chen vào nói

"Được chứ...Nhưng hai đứa biết nhau trước sao?"

"Vâng"

"Xui xẻo nên mới quen Cậu ta" *nhưng Chị cũng vô tâm lắm đó không biết chúng em quen nhau hay chưa mà đã để Em đi chơi riêng hixxxx*

"Con bé này" *Chị biết trước nên mới để Em đi chơi cùng Nhật Duy đó chứ?* (Chị Như đọc được suy nghĩ của An Nhi sao?)

"Nếu không có Tôi Cậu cũng đi chơi mình rồi đó"

"Cậu..."

Cô thấy Nhật Duy trêu đùa thì chạy đuổi theo đánh Nhật Duy cứ chạy lòng vòng hết nơi này đến chỗ kia...nhưng không may...

"Không biết nhìn đường sao....."

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Hiểu lầm

"Không biết nhìn đường sao?". Cô đang chạy đuổi theo Nhật Duy nên va phải người khác nhưng vẫn cái giọng bực tức mà nói

"Là ai không biết nhìn đường?". Giọng nói đầy lạnh lẽo vang lên

"Bảo...Bảo Lâm?"

"Chào lớp trưởng". Trong khi Cô thì đang đứng sững sờ vì đụng trúng Cậu trái lại Nhật Duy khuôn mặt đầy đắc ý

"Ừ!"

"Bảo Lâm Cậu định đi đánh bóng sao?"

"Đúng"

"Tớ đi cùng nhé dù sao Tớ cũng đang rảnh"

"Không cần đâu"

"Nhưng..."

"Lớp trưởng nói không cần thì thôi chẳng phải hôm nay Cậu đi chơi với Tôi rất vui về sao?"

"Cậu..."

"Không có gì Tôi đi trước"

"Bảo Lâm...Tớ đi chơi bóng với Cậu được chứ?". Thu Nga đi đâu đó về chứng kiến mọi chuyện nên đi lại chỗ Cậu

"Tùy Cậu".Nói rồi Cậu bỏ đi Thu Nga nghe vậy thì quay lại trêu chọc Cô rồi đi theo Cậu

"Tình huống gì đây chứ?Bảo Lâm đồng ý cho Thu Nga đi cùng còn Cậu thì không?"

"Im Miệng!Là Cậu cố tình trêu Tôi để Tôi đuổi theo Cậu nên mới đụng trúng Bảo Lâm còn nữa Cậu cố tình nói như vậy trước mặt Bảo Lâm đúng chứ?".Cô để Cậu đi xa mới nhìn Nhật Lâm ánh mắt giận dữ

"Tùy Cậu nghĩ thôi"

"Nhật Duy khôn nạn gặp Cậu đúng là xui xẻo mà từ giờ Cậu tránh xa Tôi ra".Cô nghe vậy thì tức ói máu chửi Nhật Duy rồi bực bội đi về

"Này..."

"Chúng ta về thôi".Anh Gia Dục nhìn sang Chị Lệ cười trừ rồi cùng nhau đi về...còn Nhật Duy thì đang chạy theo Cô

"Bảo Lâm...Cậu dạy Tớ chơi bóng nhé".Thu Nga cũng Cậu đi tới sân bóng tâm trạng đầy vui vẻ

"Tôi không có tâm trạng dạy người khác"

"Vậy Tớ xem Cậu chơi bóng được chứ?"

"Không cần đâu...Cậu bận gì thì đi đi đừng quan tâm tới Tôi"

"Vậy tại sao Cậu lại đồng ý cho Tớ đi cùng chứ?".Thu Nga nghe Cậu nói chuyện như vậy thì tâm trạng thay đổi hẳn khuôn mặt ủ rũ

"Miễn cưỡng thôi!Tôi phải đi chơi bóng rồi".Cậu nói rồi đi ra sân chẳng quan tâm tới cảm xúc của Thu Nga gì cả vừa nãy Cậu chỉ bất đắc dĩ mới đồng ý cho Thu Nga đi về để chọc tức Cô thôi...

- - - - -

"Bảo...Bảo Lâm?".Cô đi ra cổng gọi Cậu thì thấy Cậu đang đứng ở ngoài cửa với Thu Nga nhưng vì lỡ mồm gọi nên đành đi lại chỗ Cậu

"Có chuyện gì?"

"Cậu rảnh không...?"

"Không!"

"Bảo Lâm không rảnh đâu...Cậu ấy bận đi chơi với Tôi rồi".Thu Nga thấy Cậu nói chuyện lạnh nhạt với Cô thì cố tình đi lại nắm tay áo Cậu đắc ý

".....".Cô nghe vậy thì cứ nhìn Cậu không chớp mắt vì không tin những gì Thu Nga nói

"Không còn chuyện gì Tôi đi trước".Cậu quay đi nhìn chỗ khác rồi cũng cùng Thu Nga đi trước

"Bảo Lâm ngu ngốc Cậu là đồ bệnh hoạn nói không thích Cậu ta mà lại đi chơi với Cậu ta bỏ Tớ đồ tệ bạc...".Cô thấy Cậu đi xa rồi thì nói giọng bực mình giọng vang nhẹ nhưng không biết Cậu có nghe thấy không...?

"Này".Nhật Duy đi gần tới chỗ Cô khi thấy Cô đang chuẩn bị đi vào nhà

"Sao?"

"Đi chơi không?Tôi dẫn Cậu đi dạo?"

"Không cần!Không có tâm trạng"

"Cậu còn giận Tôi sao?"

"Tôi không có thời gian gặp Cậu!Oke!"

"Dù sao Cậu cũng xin ra ngoài chơi bây giờ vào nhà cũng chẳng làm gì!Vậy Tôi dẫn Cậu đi dạo cho hết thời gian"

"Được rồi đi thì đi".Cô mệt mỏi gật đầu đồng ý nếu không thì không biết Nhật Duy còn nói nhiều đến khi nào nữa...

"Cậu muốn đi đâu?"

"Đi đâu cũng được!Tìm nơi nào mát mẻ giúp tâm trạng Tôi bớt buồn là được rồi"

"Vậy Tôi dẫn Cậu đi nơi Tôi thường đến khi tâm trạng không vui...Cậu là người đầu tiên Tôi dẫn đi cùng đó nha"

"Ai thêm làm người được Cậu cho tới nơi đó đầu tiên chứ"

"Rồi cứ tới đi rồi biết"

Nhật Duy cùng Cô đi dạo...Nhưng trong lúc đi Nhật Duy có nói bao nhiêu chuyện cười đi nữa cũng chẳng làm Cô nở nụ cười cho dù là giả tạo cũng không...

"Đây là nơi Cậu nói sao?".Cô đi tới nơi thì chán nản nhìn Nhật Duy

"Đúng!Nơi này không phải không khí rất trong lành sao?"

"Vậy nơi này là nơi Cậu nói Tôi là người may mắn sao?"

"À...ừ...thì..."

"Được rồi chúng ta ra ghế đá ngồi đi".Cô thấy Nhật Duy bối rối vì bị Cô trêu như vậy thì phì cười

"Cậu cười lên đẹp lắm"

"....."

"Oan gia ha!Lại gặp nhau ở đây".Không biết vì lý do gì Cậu lại đi tới nơi này mặc cho Thu Nga có đi cùng hay không...vừa đi tới nơi thì đã gặp Cô đang nhìn Nhật Duy vì cái câu nói đầy ngọt ngào đó khiến Cô có chút động lòng...Thu Nga cũng cố tình lên tiếng rồi nhìn sang Cậu

"....."

"Cậu không phải nói thích Bảo Lâm sao?Sao lại đi chơi với người con trai khác vậy?".Thu Nga thấy Cô im lặng thì nói thêm giọng điệu vui vẻ

"Thích một người!Đi chơi một người thì sao?Chúng Tôi là bạn bè không thể đi cùng nhau sao?".Nhật Duy đi gần lại chỗ Cô nhìn Thu Nga

"Ồ...Bạn bè sao?"

"Cậu rốt cục muốn nói gì?".Cô bây giờ khó chịu mới lên tiếng

"Tôi chỉ là muốn cho Bảo Lâm biết con người thật sự của Cậu thôi"

"Logic?Con người Tôi liên quan tới Cậu sao?Hay Cậu thấy Tôi thân với Bảo Lâm nên Cậu ghen?Nên bây giờ thấy Tôi đi chơi với Nhật Duy nên lấy cớ đó để Bảo Lâm giận rồi hiểu lầm Tôi?"

"Cậu..."

"Hai người các Cậu chẳng phải đang đi chơi vui vẻ sao?Đi đi không ở đây không khí ngột ngạt lắm".Nhật Duy vừa nói vừa xua đi xua lại như để phẩy đi khói bụi vậy...

"Các Cậu muốn riêng tư sao?"

"Đúng thì sao?Cậu chẳng phải cũng mong được đi riêng tư đó thôi?".Cô khoanh tay hất mặt nhìn Thu Nga chẳng phải vì Cô tức vì lời nói của Thu Nga mà là vì Cô để ý Cậu nhưng Cậu chẳng nhìn lại Cô dù một lần

"Đủ rồi!Đi thôi".Cậu lên tiếng liếc nhìn Thu Nga rồi bỏ đi trước

"Cậu có sao không?".Thấy Thu Nga với Cậu đi một đoạn tâm trạng Cô thay đổi hẳn Nhật Duy nhìn lo lắng

"Không sao...hay là đi về thôi hôm nay Tôi hơi mệt"

"Được!Tôi đưa Cậu về"

"Ừm"

"Ăn kem chứ?".Đi về nửa đường tâm trạng Cô cũng chẳng mấy thay đổi nên Nhật Duy lấy đại lý do mua kem cho Cô để có chuyện mà nói...

"Hả...à cũng được"

"....của Cậu đây!"

"Cảm ơn nhé"

"Không có gì?Cậu ăn kem rồi có cảm giác sao?"

"Cảm giác?Tôi thấy tâm trạng bớt buồn hơn rồi"

"Vậy được rồi!Cậu không nghe người ta nói sao khi ăn kem dù tâm trạng buồn đến mấy rồi cũng khiến người ta vui vẻ Cậu biết tại sao không?"

"Tại sao?"

"Vì kem nó vừa có vị ngọt vừa mát khi ăn vào cho dù đang mệt mỏi như nào đều có sự sống...vậy nên người ta mới sản xuất ra kem đó!Như Cậu tâm trạng không vui ăn kem vào sẽ khiến tâm trạng vui hơn đấy!"

"Ồ không ngờ Cậu thông minh ghê ha"

"Khen thừa"

"Bớt tự luyến"

"Rồi rồi"

"Tới nhà Tôi rồi...Tôi vào nhà đây hôm nay cảm ơn Cậu nha".Nói chuyện một lúc thì cũng về tới nhà Cô tạm biệt Nhật Duy rồi đi vào nhà tâm trạng cũng thoải mái hơn

"Cậu ngủ ngon nhé!Mai Tôi đợi Cậu đi học!"

"Được rồi...Về đi"

Sau khi chào tạm biệt Cô thì Nhật Duy cũng nhanh rồi đi về vì cũng muộn rồi...

"Sao Cậu còn đứng đó?".Cô đi lên phòng định ngồi vào bàn học nhưng chẳng có tâm trạng nên đi ra lan can đứng thì thấy Cậu vì cũng muộn rồi mà sao Cậu còn ở ngoài chẳng phải giờ này Cậu đi ngủ rồi sao

"Đây là nhà Tôi!"

"Ồ...không có gì Tở vào đây".Cô chẳng hiểu sao bản thân muốn đi ra ngoài xong nhìn thấy Cậu lại đi vào chỉ biết rằng tâm trạng chẳng tốt cộng thêm cả cái thái độ nói chuyện của Cậu nên khiến Cô chẳng muốn nói chuyện với Cậu...

"N...này...".Cậu chưa kịp hỏi Cô một số chuyện thì Cô đang đóng cửa đi vào trước...Cô muốn trốn tránh Cậu ấy sao?

- - - - -

"Sao lại đến đây?".Cô định ra đi cùng Bảo Lâm thì thấy Nhật Duy đang đi tới chỗ mình

"Không phải hôm qua nói nay đi học cùng nhau sao?"

"Nhưng Tôi chưa đồng ý"

"Nhưng đồng ý hay không thì Tôi cũng đến đi cùng Cậu rồi mà không được sao?"

"Bảo Lâm chúng ta đi học đi".Thu Nga ở trong nhà đi ra thấy Cậu đang đi học nhìn sang đối diện thấy Cô với Nhật Duy đang nói chuyện thì vui vẻ mà đi sang chỗ Cậu

"Ừm".Cậu cũng chỉ gật đầu cái rồi đi khuôn mặt khó chịu

Cậu đợi Thu Nga chứ không phải đợi Tở sao?Bảo Lâm

"Này...chúng ta đi học thôi"

"Đồ xui xẻo nhà Cậu".Cô lườm Nhật Duy rồi bực bội đi trước

"An Nhi!Hôm nay sao các Cậu...".Phuong Anh thấy Cô đi vào thì giữ lại mà hỏi

"Cậu muốn hỏi gì Phuong Anh?"

"Ý tớ là...không phải mọi khi Cậu đều đi với Bảo Lâm sao hôm nay lại đi cùng Nhật Duy để Bảo Lâm đi mình chứ?"

"Bảo Lâm đi một mình sao?Không phải Cậu ấy đi cùng Thu Nga sao?"

"Có sao?Tớ chỉ thấy mình cậu ấy đi học thôi mà..."

"Vậy Cậu ấy đi đâu rồi?"

"Bảo Lâm lên phòng Cô chủ nhiệm rồi"

"Ồ...tớ về chỗ đây"

"Ừm"

không phải Bảo Lâm đi cùng Thu Nga sao lại đi mình

"Hôm nay Tôi ngồi đây".Nhật Duy thấy Cậu đang đi vào chỗ nên Cô tình đi lại ngồi chỗ Cậu để ngồi gần Cô

"Về chỗ"

"Dù sao Cậu cũng đang giận Cậu ta vậy Tôi ngồi đây để Cậu tránh mặt Cậu ta còn gì"

"Về Chỗ"

"Lớp trưởng Tôi ngồi đây được chứ?".Nhật Duy thấy Cậu đi về chỗ thì nhìn Cậu ánh mắt đầy đắc ý

"Cậu bị điên sao?Tôi nói Cậu về chỗ".Cô bực mình nhìn Nhật Duy Cô còn đang không biết tìm cách nào nói chuyện với Cậu vậy bây giờ còn bắt Cậu chuyển chỗ sao

"Nếu Cậu ấy đồng ý!".Cậu nhìn về phía Cô Cậu muốn để Cô quyết định Cô muốn ngồi với ai

"Hả?"

"Cậu muốn ngồi với Tôi hay với Bảo Lâm?An Nhi?"

".....Nhật Duy...."

"Vậy lớp trưởng Cậu sang chỗ Tôi ngồi đi"

"Nhật Duy Cậu về chỗ của mình đi..Cô sắp lên rồi..."

"Được thôi".Nhật Duy nhìn Cô ánh mắt có chút buồn rồi cũng về chỗ của Mình.Cậu cũng chẳng muốn nói gì chỉ ngồi về chỗ rồi quan tâm vào sách vở chẳng thêm để ý Cô

"Bảo Lâm..."

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Công khai

"Bảo Lâm..."

"Có gì cứ nói chứ đừng gọi kiểu gấp ngừng như thế?".Cậu đang chăm chú vào việc đọc sách giọng nói có chút khó chịu

"Hôm nay Cậu đi học cùng ai vậy?"

"Cậu biết rồi còn hỏi"

Cậu đi mình sao?

Đúng...vì Tôi muốn Cậu khó chịu nên mới lấy cớ đi cùng Thu Nga

Tại sao?

"Này?"

"Hả?".Cô cứ nhìn Cậu mà suy nghĩ lung tung Cậu thấy vậy nên nhìn Cô chau mày

"Cậu bị làm sao đấy?Cô lên rồi kìa"

"Ừm"*suy nghĩ gì vậy An Nhi Bảo Lâm sao lại phải làm như vậy để mày khó chịu chứ?*

"An Nhi...Em lên giải bài này cho lớp đi".Cô giáo thấy Cô cứ thờ thẩn thờ thẩn nên nhìn về phía Cô

"Dạ...?Thưa Cô...Em không biết làm".Cô cứ suy nghĩ đến chuyện Phương Anh nói nên chẳng quan tâm tới việc học

"Ồ".Cả lớp nghe vậy thì ngạc nhiên bài toán đơn giản vậy sao Cô nói không biết làm chứ

"Em sao thế hả?Học hành không tập trung vào việc học chút nào vậy?Sắp đây Cô cũng nói với cả lớp sắp thi học kỳ rồi đó các Em nhớ ôn bài thật tốt rõ chưa"

"Rõ ạ"

"Em sẽ cố gắng hơn ạ"

"Được rồi ngồi xuống đi!Cô mới bận khác nào..."

"Cậu làm sao vậy?".Nhật Duy thấy vậy thì nói nhỏ về phía Cô

"Tôi không sao?"

"Bài dễ vậy mà Cậu cũng không biết làm sao?".Cậu vừa làm bài vừa nói

vì ai mà Tớ không quan tâm tới việc học chứ "Đúng đó không biết làm...hay là Cậu dạy Tớ đi".Cô nhìn Cậu đầy thản nhiên coi như chưa xảy ra chuyện gì vậy

"Cậu có ý đúng không?"

"Đúng đó"

"Bảo Lâm...An Nhi hai em có chuyện gì sao sôi nổi vậy?".Cô giáo để ý thấy vậy có chút lạ lẫm Cô chưa thấy Cậu nói chuyện nhiều với bạn bè như vậy...

"Dạ...An Nhi muốn hỏi bài Em thôi ạ"

"Hai Em chú ý vào bài học đi không được nói chuyện riêng nữa"

"Vâng".Cậu lễ phép gật đầu rồi liếc nhìn sang Cô khiến Cô cảm nín không nói thêm được Câu nào

Giờ ra chơi...

"An Nhi đi cắntin với Tôi đi".Cô đang ngồi gần lại Cậu thì Nhật Duy đi đến chỗ Cô

"Tôi bận lắm không có thời gian Cậu rủ Phương Anh hay Bảo Long gì đó đi"

"Nhưng Tôi muốn đi cùng Cậu"

"Tôi bận nhờ Bảo Lâm giảng bài cho rồi".Cô lờmNhật Duy

"Tôi nói giảng bài cho Cậu sao?".Cậu quay sang nhử mày nhìn Cô

"Đó...Cậu ta nói không muốn giảng cho Cậu rồi...hay Tôi giảng cho Cậu"

Tôi chỉ muốn Bảo Lâm dạy để giải hòa với Cậu ấy thôi "Không Cần"

"Dù sao Cậu cũng rảnh mà...Tớ mặc kệ Cậu phải dạy cho Tớ".Cô quay sang nhìn Cậu khuôn mặt như bắt buộc Cậu dạy cho mình trong khi Cô đang xin Cậu giảng bài cho kia mà

"Cậu ta không đồng ý đâu..."

"Cậu im miệng một là về chỗ hai là đi đâu thì đi...Tôi không quản Cậu đâu"

"Bảo Lâm...Cậu giảng cho Tớ đi"

"Được thôi...miễn cưỡng"

"An Nhi Cậu..."

"Cả Lớp...!".Nhật Duy thấy Cô bơ mình thì khó chịu đi lên bục giảng đứng đầy nghiêm túc giọng vang lớn khiến Cô đang nghe Cậu giảng bài cũng phải nhìn lên

"Cậu bệnh à?".Thu Nga thấy vậy thì khó chịu

"Liên quan Cậu sao?...Tôi muốn nói cho mọi người biết một chuyện đó là...Trần Ngọc An Nhi Tôi Thích Cậu!".Nhật Duy nhếch môi cười nhìn Cô rồi liếc nhìn về phía Cậu đặc ý

"Ồ".Cả lớp nghe vậy thì nhìn nhau như ai cũng có suy nghĩ Nhật Duy đường đường là một hotboy đẹp trai học cũng giỏi mà lại đi tỏ tình với người khác đáng lẽ phải được người khác tỏ tình mới đúng...

"An Nhi...người ta đã tỏ tình vậy rồi Cậu không đồng ý sao?".Thu Nga được lợi nói thêm vào

"Đúng đó An Nhi Cậu đồng ý là điều tốt đó".Một bạn nữ cũng lên tiếng ghen tỵ

"Đúng Đó".Cả lớp một số bạn cũng cùng nhau nói như muốn giúp Nhật Duy,Nhật Duy thấy vậy thì vui vẻ

"Vậy Tớ cũng nói với cả lớp và cũng nói với bạn học Ngô Nhật Duy...Tôi Có Người Mình Thích Rồi mong Cậu đừng có làm mấy trò như vậy!".Cô lấy can đảm nhìn Cậu rồi nhìn cả lớp ánh mắt dồn về phía Nhật Duy mà nói đầy khẳng định...Cô không muốn cả lớp xôn xao mãi chuyện như vậy

"Cho dù Cậu có Thích ai đi nữa Tôi cũng không từ bỏ đâu".Nhật Duy khóc trong lòng bên ngoài cố gượng cười nhìn Cô

"Được vậy Tùy Cậu nhưng Tôi nghĩ Cậu sẽ thất vọng rồi!".Cô nhún vai thản nhiên không cảm xúc với Nhật Duy rồi đi ra ngoài vì có mấy ánh mắt khó hiểu về phía Cô

"An Nhi..."

- - - - -

"Nhật Duy nói vậy Cậu không có chút cảm động sao?An Nhi".Phương Anh thấy vậy thì theo Cô,thấy Cô đi lên sân thượng nên cũng đi lên cùng Cô

"Không có!Tớ chỉ thấy Cậu ta làm vậy khiến Tớ càng khó chịu và khó xử thôi"

"....."

"Cậu...không phải Cậu thích Nhật Duy chứ?".Cô nói vậy thấy Phương Anh im lặng nên nhìn sang ánh mắt nghi ngờ

"Tớ...Không có".Phương Anh nghe vậy thì lắc đầu không phủ nhận...nhưng thật ra Phương Anh cảm nắng Nhật Duy rồi...

"Phải vậy chứ?Cậu ta có gì để Phương Anh nhà ta thích chứ!".Cô nghe vậy thì đi lại khoác vai Phương Anh cười

"Hi...Chúng ta về lớp thôi sắp vào tiết học rồi đó"

"Được...đi thôi...vừa nãy Tớ còn chưa nói gì mà đã bỏ đi trong khi Bảo Lâm đang giảng bài cho Tớ nữa đó".Cô nghe vậy mới nhớ ra thì vội vàng kéo tay Phương Anh đi nhanh

"Ui da...Cậu làm gì vậy hả?".Cô đang vội đi vào lớp thì Nhật Duy đi ra khiến Cô va phải (vì lớp học có 2 cửa ra vào nên Nhật Duy ngồi cuối đi ra ở cửa dưới ^_^)

"Chuyện vừa nãy Tôi không kìm lòng được khi thấy Cậu với Cậu ta thân thiết như vậy nên Tôi mới nói sự thật ra...Cậu không vì vậy mà tránh mặt Tôi chứ?".Nhật Duy nhìn Cô bối rối

"Xem tâm trạng...Tránh ra Tôi còn việc khác".Cô ngó lơ Nhật Duy mà đi về chỗ của mình.Nhật Duy đứng ngoài nhìn mà gượng cười chua xót cũng chẳng biết được Phương Anh đứng ngoài quan sát thấy mọi chuyện tâm trạng cũng chẳng vui về gì cả...

"Bảo Lâm...xin lỗi vừa rồi Tớ chưa nói gì đã đi ra ngoài trong khi Cậu đang giảng bài cho Tớ".Cô đi vào ngồi xuống khuôn mặt đầy tội lỗi

"Tôi không để bụng mấy chuyện đó"

"Vậy Cậu giảng lại cho Tớ đi"

"Thầy sắp lên rồi...có gì nếu Cậu rảnh thì tới 8h đến nhà Tôi giảng lại cho Cậu dù sao sắp thi học kỳ rồi"

"Được".Cô nghe vậy thì vui vẻ vậy cũng có cơ hội để Cô giải thích mọi chuyện cho Cậu hiểu

Giờ ra về....

"An Nhi Tôi với Cậu về chung đi".Nhật Duy đi ra cổng thấy Cô đang đi với Cậu thì đi lại gần

"Không thấy Tôi đang đi về cùng ai sao?"

"Không thấy".Nhật Duy coi Cậu như vô hình mà đi sang bắt chuyện với Cô

"Tôi đã nói rõ với Cậu như vậy Cậu không hiểu sao?Đừng có quan tâm Tôi nữa".Cô khó chịu mà nói vì mỗi lần về nói chuyện với Nhật Duy thì Cậu chẳng bao giờ đợi Cô về mà về trước nhưng lần này thì khác Cậu cũng đi trước nhưng đi một cách chậm chạp như để nghe hết mọi chuyện Cô với Nhật Duy nói với nhau vậy...

"Tôi cũng nói rõ Tôi sẽ không từ bỏ Cậu rồi mà"

"Phiền phức!Tùy Cậu...Tôi đi trước".Cô chán nản chẳng muốn giải thích gì nhiều mà đi nhanh tới chỗ Cô mặc dù Cô cũng thấy khó xử với Nhật Duy nhưng biết làm sao được khi Cô không có tình cảm với Nhật Duy cũng chẳng muốn Nhật Duy cảm thấy có hi vọng...

"Cậu không ở đó nói chuyện với Cậu ta sao?".Cậu thấy Cô đi với mình cứ im im chẳng nói gì nên lên tiếng

"Có chuyện gì để nói chứ?Tớ muốn nói chuyện với Cậu thôi"

"Sao cũng được".Cậu bỏ đi trước môi bỗng cong lên nụ cười vui vẻ vì những câu nói của Cô

"Lê Hoàng Bảo Lâm..."

"Họ tên Tôi để Cậu dễ dàng gọi như vậy sao".Cậu quay sang nhìn Cô vì mỗi lần Cô gọi vậy đều có lý do gì đó...

"Tớ thực sự rất thích Cậu...Cậu không thể thờ ơ với Tớ thêm một chút sao?".Cô ngập ngừng nói Cậu đâu hiểu được Cô gái hay lơ đãng theo Cậu ngày ngày cười nhưng Cậu sao biết được trong lòng Cô lúc nào cũng lo lắng liệu Cậu có đáp lại tình cảm của Cô không?Hay Cô phải từ bỏ?...Cậu đâu biết Cô vui vẻ nhưng Cô cũng biết buồn!

"Tôi...Tôi vẫn phải nói xin lỗi Cậu...nhưng Tôi...sẽ đối xử tốt với Cậu hơn được chứ?Về thôi muộn rồi đó".Cậu nghe vậy có chút chần lờn rõ ràng Cậu cũng thích Cô tại sao phải nói đi một cách khác...Cậu chỉ biết bây giờ chưa phải lúc để nói với Cô...

"Ừmmmmmm".Cô gật đầu một cách buồn bã mệt mỏi...hôm nay Cô được một người tỏ tình Cô từ chối bây giờ Cô tỏ tình với người khác bị người đó từ chối đó phải là sự trừng phạt dành cho Cô không?Cô biết phải làm sao chứ?Chọn Người Mình Yêu hay Chọn Người Yêu Mình?...

"Đi thôi"

"Được".Cô bước từng bước chân nặng nề vì mệt mỏi đi tới chỗ Cậu...Cậu thấy vậy cũng đau lòng nhưng không biết phải làm sao với Cô

"Tới nhà Cậu rồi kìa...đừng quên tối nay Tôi sẽ giảng bài cho Cậu đó".Cậu cùng Cô đi về chẳng ai nói với ai câu nào...Cậu chỉ muốn đi nhanh về đến nhà Cô đó cũng là một cách để Cô bắt chuyện với Cô...

"Được...Tớ nhớ rồi vậy Tớ vào nhà đây".Cô gật đầu tạm biệt Cậu rồi đi vào nhà...Cậu nhìn theo bóng lưng Cô đi khuất thở dài mệt mỏi mà đi về nhà mình

"Em sao vậy An Nhi?".Cô đi vào chào hỏi Chị Như rồi đi về phòng...Chị Như thấy vậy thì khó hiểu mọi khi Cô về nhà đều kể hết chuyện này cho Chị nghe còn ở dưới nhà chơi mãi mới về phòng sao hôm nay lại khác nên Chị đi lên phòng Cô

"Dạ...Hôm nay Nhật Duy tỏ tình với Em..Lúc về cùng Bảo Lâm..Em đã nói thích Cậu ấy một nửa..."

"Rồi...?"

"Em từ chối Nhật Duy...sau đó Bảo Lâm từ chối Em...có phải Em không xứng đáng có tình yêu hả Chị".Cô kể cho Chị nghe xong thì nước mắt đang đọng chuẩn bị phun trào ra mắt

"Sao có thể chứ...An Nhi của xinh đẹp như vậy ai mà Em sẽ có tình yêu thật sự thôi".Chị Như thấy vậy thì ôm Cô an ủi Chị Như cũng biết rõ người Cô

thích là ai nên cũng không muốn Cô tìm hiểu hay quan tâm tới người khác vì dụ như Nhật Duy...

"Em thương Chị nhiều lắm luôn". Cô biết Chị đang an ủi mình không muốn Cô tự trách bản thân rồi cũng ôm lấy Chị vui vẻ mà nói... Cậu ở bên kia nhìn thấy Cô nở nụ cười vui vẻ tâm trạng cũng bớt lo cho Cô...

"Chỉ giỏi nịnh thôi"

"Tối nay Em sang nhà Bảo Lâm để Cậu ấy giảng bài cho Em". Cô vui vẻ kể với Chị vì Cô sợ tối Cô đi đến khi không có Cô Chú ở nhà sẽ lằng cho Cô

"Vậy Em xuống ăn cơm đi... còn chuẩn bị để sang nhà Bảo Lâm học nữa"

"Vâng"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng...* *Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Hello Senn đã trở lại rồi đây ^_^ thời gian vắng mặt xin lỗi mọi người vì lâu không đăng truyện vì một số lý do về bản thân nên không có tâm trạng đăng truyện sau này Senn sẽ cân nhắc hơn đăng truyện nhiều hơn cho mọi người ^_^

"Sao đến muộn thế?". Cậu đang đọc sách có bước chân người đi vào thì lên tiếng

"Sao Cậu biết là Tớ?". Cô nghe vậy thì nhí nhảnh đi lại

"Linh cảm"

"Cậu biết Tớ đến trước rồi đúng không?"

"Bớt ảo tưởng... bởi vì khi Tội học Bố Mẹ Tội không ai tới làm phiền Tội cả với lại ai như Cậu gõ cửa cái chưa được có sự đồng ý đã đi vào như vậy? Tội nhận ra là điều dễ hiểu?"

"Hi... Chúng ta học thôi"

"Cậu không hiểu bài nào?"

"Bài nào Tớ cũng không hiểu"

"Cậu...? Vậy sao Cậu lại được nhận vào trường giỏi như vậy mà nói mấy bài cơ bản như vậy cũng không biết"

"Nhìn thấy Cậu là trong đầu Tớ không còn chút kiến thức nào nữa cả!". Cô ngồi xuống bàn học nháy với Cậu

"Còn nói nữa là không học nữa nha". Cậu chán nản với cái tính cách của Cô

"Hừm... Học học được chưa?". Cô lườm Cậu rồi lấy sách ra học bài

Cả hai cùng nhau giải hết bài này đến bài kia bài nào cũng được giải một cách nhanh chóng Cô cũng không phải người học kém chỉ là thỉnh thoảng không chăm chú vào việc học thôi chứ mỗi khi học Cô đều chú tâm hết sức...

Cốc... cốc...

"Bảo Lâm Mẹ vào được chứ?"

"Vâng"

"Chào Cô ạ". Cô thấy Mẹ Cậu đi vào thì đứng dậy chào hỏi

"Ngồi xuống đi không cần đứng dậy đâu! Ăn hoa quả rồi học sau nhé phải để tinh thần thoải mái chứ?"

"Vâng... thưa Cô"

"Bảo Lâm có ăn hiếp Cháu không?"

"Cậu ta ăn hiếp Con thì có".Cậu đang lấy sách đọc nghe vậy thì lên tiếng

"Tớ sao?Tớ đâu có ăn hiếp Cậu bao giờ...lần nào cũng là Cậu chọc Tớ còn gì?".Cô nghe Cậu nói trước mặt Mẹ Cậu như vậy thì ngại ngùng khó xử nhìn Mẹ Cậu ấp úng nói

"Được rồi...Ăn xong rồi học bài tiếp đi nhé!Cô ra ngoài cho hai đứa tự nhiên".Mẹ Cậu thấy Cô như vậy thì cười mà đi ra ngoài

"Ánh mắt gì thế hả?"

"Tớ ức hiếp Cậu bao giờ".Cô lườm Cậu Cậu lại làm Cô có hình ảnh xấu trong mắt Mẹ Cậu rồi

"Được rồi học tiếp đi"

15 phút sau...

"Tôi giảng vậy chắc Cậu cũng hiểu rồi chứ?Cậu phải ôn nhiều hơn sắp thi rồi đó...Này Tôi noi(nói)...".Sau lần Cậu nói Cô học bài đi sau đó chẳng ai nói với ai câu nào ai có bài tập thì người đó làm...mãi đến khi Cậu làm xong bài tập nhìn sang thì đã thấy Cô ngủ mất rồi...

Vì Cô ngủ nên cho dù Cậu có nói gì hay ngấm Cô bao lâu Cô cũng chẳng biết!Vì vậy nên Cậu cứ nhìn Cô ánh mắt đầy tình cảm dành cho Cô không biết từ bao giờ một ngày Cậu không nhìn thấy Cô bản thân sẽ khó chịu nhìn Cô thân thiết với người khác Cậu cũng khó chịu...Cậu cũng không biết bản thân từ bao giờ lại coi Cô quan trọng như vậy chỉ cần Cô là bản thân Cậu cảm thấy hạnh phúc...Cậu cứ ngắm cái khuôn mặt ngây thơ của Cô thỉnh thoảng môi bắt gác nở nụ cười...

- - - - -

"Đi thôi".Cô khuôn mặt vẫn còn mơ ngủ mà đi ra ngoài cùng Cậu đi học...hôm qua cũng vì sang nhà Cậu học xong Cô ngủ quên mà Cậu bắt Cô làm rất nhiều bài tập khiến Cô mệt mỏi đến mức sáng ra không muốn đi học nhưng biết làm sao được khi ngày hôm nay Cô chuẩn thi học kỳ chứ?

"Còn chưa tỉnh ngủ?"

"Là tại ai?".Cô chu cái mỏ đang yêu nhìn Cậu nhưng ánh mắt tỏ vẻ tức giận

"Cho Cậu này".Cậu đưa cho Cô hộp sữa milo bởi Cậu nghe nói sáng ra uống sữa sẽ rất tốt cho sức khỏe có năng lượng học tập tốt

"Không được đổi lại".Cô cầm hộp sữa nhưng vẫn nhìn về phía Cậu khuôn mặt buồn ngủ bây giờ thay đổi hẳn

"Uống đi Cậu muốn muộn giờ đi trường à?"

"Cảm ơn Bảo Lâm đẹp trai của Tớ"

"Phiền phức"

Cậu nhìn Cô rồi đi trước bỏ Cô đằng sau đang thơ thẩn thơ thẩn cầm hộp sữa mà cười như nhặt được vàng vì hạnh phúc

"An Nhi...hôm nay chúc Cậu làm bài tốt"

"Cậu chúc thừa rồi!".Rồ xong Cô đang cùng Cậu vui vẻ đến trường thì Nhật Duy đã chặn ở cổng đưa trước mặt Cô hộp sữa khiến Cô vừa cảm thấy khó xử vừa cảm thấy có chút bực tức

Cô lên nhìn sang Cậu xem biểu cảm Cậu như thế nào nhưng không ngờ Cậu vẫn trung cái bộ mặt không quan tâm đến chuyện của Cô

"An Nhi sao chưa vào lớp đứng đây làm gì chứ?".Phương Anh đi lại hỏi đại một phần muốn giải vây cho Cô một phần muốn xem Nhật Duy đang nói gì với Cô

"Cảm ơn Cậu...nhưng Tôi uống sữa của Bảo Lâm cho Tôi rồi!Còn hộp sữa này...Phương Anh Cậu cầm lấy đi".Cô đang khó xử không biết phải làm sao may có Phương Anh giải vây giúp Cô khuôn mặt tươi tắn nhìn Phương Anh cười rồi chạy vút vào lớp vì Cậu đi trước rồi...

"An..."

"Cậu cầm lấy đi...".Nhật Duy thấy vậy nghe buong lời nói về u sầu rồi cũng rời đi bỏ lại Phương Anh có chút buồn vì Nhật Duy không để ý đến mình nhưng lại có chút gì đó vui vì hộp sữa của Nhật Duy tuy không phải cho Phương Anh nhưng cũng khiến Phương Anh cảm động

Sau khi vào lớp được 15 phút thì giáo viên cũng lên dạy học...cả lớp khuôn mặt ai cũng có vẻ chút lo lắng vì môn này rất khó lại còn thêm cả giáo viên nghiêm khắc muốn quay cóp bài cũng là một chuyện khó mà xảy ra

"Được rồi cả lớp trật tự làm bài không ai quay ngang quay ngửa xem bài của bạn nếu không tốt sẽ đánh giấu lại"(câu nói quen thuộc của mọi giáo viên ^_^)

Sau giọng nói nghiêm khắc của giáo viên thì cả lớp im lặng ai có bài người đó làm.Cô cũng may mắn những bài giống như vậy Cô từng làm qua nên cũng chẳng có gì lo lắng

Làm bài xong còn 5 phút nữa Cô nhìn cả lớp ánh mắt đầy trêu mến Cô cực thích cái sự im lặng như vậy của cả lớp Cô có thể quan sát được họ khuôn mặt họ đang lo lắng hay vui vẻ như thế nào? rồi nhìn phía Cậu đúng lúc Cậu cũng nhìn sang Cô ánh mắt đầy ảm áp như đã để ý đến Cô từ lâu rồi mọi hành động của Cô Cậu đều thấy rõ.Cô nhìn Cậu cười khiến Cậu có chút ngại ngùng mà nhìn đi chỗ khác tránh ánh mắt của Cô...Cậu sợ Cô nhận ra điều gì đó

Giờ ra chơi...

"Cậu làm bài tốt chứ An Nhi?"

"Tớ ổn!"

"Bảo Lâm ra ngoài đi Tôi có chuyện muốn nói với Cậu".Cô định quay sang nói chuyện với Cậu thì bất giác Nhật Duy đi lên ánh mắt có vẻ khó chịu

"Có chuyện gì cần gặp Bảo Lâm chứ?".Cô khoanh tay trước ngực ánh mắt tỏ vẻ không đồng ý nhìn Nhật Duy

"Chuyện riêng"

"Nếu Cậu muốn".Cậu chỉ buông vài câu rồi đi ra ngoài khuôn mặt chẳng mấy quan tâm tới cả

"Tôi thích An Nhi".Nhật Duy đi ra hành lang chỗ Cậu đứng

"Chuyện đó liên quan tới Tôi?"

"Tôi chỉ muốn biết Cậu có thích An Nhi hay không thôi?"

"Nếu có thì sao?không thì sao?"

"Nếu không phải Tôi rất vui Tôi có thể theo đuổi An Nhi!Còn nếu phải Tôi muốn cạnh tranh với Cậu"

"Đó là chuyện riêng của Tôi?"

"Nhưng An Nhi không phải của riêng Cậu!"

"Tùy Cậu!Theo đuổi Cậu ấy nhưng Tôi sợ Cậu sẽ thất vọng"

"Cậu không thích An Nhi?"

"....Tôi không cần nói với Cậu"

Cậu nói rồi bỏ vào lớp khi Nhật Duy hỏi vậy Cậu chỉ muốn nói thật ra "đúng Tôi thích An Nhi vậy nên Cậu đừng có đến gần Cậu ấy nữa" nhưng bản thân lại không thể nói ra được!Cậu cũng chẳng biết bản thân tại sao lại còn phân vân như vậy nữa?

Nhật Duy ở ngoài bây giờ khuôn mặt tỏ rõ vẻ buồn khi còn nói chuyện với Cậu Nhật Duy khuôn mặt thoải mái chẳng quan tâm đến điều gì nhưng khi thấy Cậu khó xử để trả lời câu hỏi của mình Nhật Duy càng chắc chắn Cậu thích Cô rồi!Không những vậy trong giờ kiểm tra Nhật Duy để ý rõ thấy ánh mắt Cậu nhìn Cô đầy tình cảm ảm áp...

"Hai Cậu nói gì vậy?".Cô nhìn Cậu khuôn mặt tò mò

"Cậu có muốn đi cantin chứ?"

"Được!Miễn là cùng Cậu"

"Đi"

Cậu đi vào nhìn thấy Cô có chút xót xa Cậu đáng lẽ phải nói với Cô sớm hơn một chút tình cảm của mình dành cho Cô thì mọi chuyện có thay đổi không?Vì vậy Cậu chỉ biết hiện tại Cậu phải đối tốt với Cô hơn trước để Cô không nghĩ cảm giác đau lòng khi bị Cậu từ chối nữa

"Bảo Lâm..Cậu sẽ tốt với Minh như này mãi chứ?".Cô được Cậu mua cho một đồng hồ ăn sau đó khi đi về lớp Cô có chút lo lắng mà nắm vạt áo Cậu Cô sợ đó chỉ là nhất thời khiến Cô càng hụt hẫng

"Nếu Cậu muốn Tôi mỗi ngày một tốt với Cậu hơn"

"Cậu hứa nha"

"Được rồi!Nhanh vào lớp ăn hết đồng hồ đi rồi còn chuẩn bị cho mấy tiết kiểm tra cuối nữa"

"Hôm nay Cậu thật đẹp trai"

"Vậy mọi khi Tôi xấu lắm à?"

"Không...hôm nay đẹp trai hơn mọi khi"

"Tôi không ưa nịnh"

"Ồ..."

Vào lớp sau đó lại là mấy tiết kiểm tra khiến đầu óc Cô mệt mỏi nhưng mỗi lần như vậy nhìn sang khuôn mặt đẹp trai của Cậu khiến Cô cảm thấy tâm trạng thoải mái chẳng coa chút mệt mỏi nào...Cô ước thời gian dừng lại ở thời điểm này khi Cô đang nhìn về phía Cậu...Cậu cũng đang nhìn về phía Cô khuôn mặt lạnh lùng nhưng ánh mắt ấm áp...

Giờ sinh hoạt...

"Được rồi vậy là các Em cũng đã hoàn thiện hết mấy môn thi bây giờ Cô có một thông báo nho nhỏ với cả lớp...Lớp chúng ta sẽ đi dã ngoại để giảm bớt áp lực..."

"Oa....Oa...Oa....".Cô giáo chưa nói xong thì cả lớp đã reo hò ầm ĩ vì vui mừng háo hức

"Đi dã ngoại ở đâu vậy ạ?".Thu Nga lên tiếng

"Hay chúng ta đi chơi mấy trò chơi mạo hiểm được không Cô?".Một bạn nam lên tiếng

"Được rồi...Nghe Cô nói...Chúng ta sẽ về quê của An Nhi"

"DẠaaaaaa?".Sau khi nghe Cô giáo nói vậy ai cũng bất ngờ đặc biệt là Cô đứng phắt dậy khuôn mặt không cảm xúc nhìn Cô

"Nhưng chúng Em đều là người thành phố ở đó lại còn...".Thu Nga nghe vậy thì lên tiếng giọng nói chẳng còn hào hứng gì cả

"Còn gì?Cậu là người thành phố quen với cuộc sống ở đây là đúng rồi!Cậu khuôn muốn trải nghiệm cuộc sống nông thôn một lần sao?".Nhật Duy lên tiếng bênh vực cho Cô

"An Nhi....Em sao vậy?Có ý kiến gì sao?"

"Dạ...?Không có Em chỉ sợ các bạn không thoải mái thôi".Cô là đang nói dối lòng chứ thực ra Cô muốn rằng "không được đâu Cô!Các bạn sẽ không quen đâu Cô" nhưng Cô không muốn làm Cô giáo buồn nên đành nói vậy...

"Vậy thì cả lớp sẽ sắp xếp đồ đạc chuẩn bị nhé!Thứ 2 tuần này chúng ta sẽ đi vì nhà trường cho nghỉ 1 tuần nhé..."

(*Có ai hóng kết truyện "Phải Chẳng Tôi Thích Cậu?Bạn Cùng Bàn!" không?nhớ cmt cho Senn biết nha ^_ ^*)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chuyến dã ngoạiiii

"Sao lại là ở nơi đó?Sao không phải là ở nơi khác ạ?".Thu Nga bức bối lên tiếng

"...Chắc các em không biết Thầy hiệu trưởng của chúng ta là người ở đó!Vì vậy Thầy muốn các em được đi khám phá những nơi bình dị chứ không phải những nơi sang trọng xung quanh cuộc sống của các em!Với lại Thầy cũng đã tìm một nơi có khu đất rộng cho các em vui chơi cắm trại đến tối sẽ cùng nhau đốt lửa ngồi nói chuyện với nhau...vì vậy nên các em không được phàn nàn rõ chưa?".Cô giáo suy nghĩ rồi nói với cả lớp

Cả lớp nghe vậy nhìn nhau ánh mắt ngạc nhiên ngưỡng mộ mọi người đều nghĩ Thầy hiệu trưởng được sinh ra trong gia đình giàu có có học vấn cao nên mới gây dựng lên trường học có tiếng tăm như vậy!...nhưng suy nghĩ của mọi người đều là trái ngược...

"Nhưng ở đó chúng ta dã ngoại cái gì chứ?".Thu Nga vẫn tỏ vẻ không đồng ý

"Chúng ta chỉ đến nơi nào đó rộng rãi cùng nướng đồ ăn cùng chơi đùa với nhau buổi tối sẽ chuẩn bị đốt lửa để cả lớp ngồi cùng nhau trò chuyện!Đó là ý của Thầy hiệu trưởng các em nhớ chuẩn bị một số đồ cần thiết nhé"

"Chúng ta có thể đi ngoại ô đã ngoại mà Cô!Sao cứ phải là ở nơi đó chứ?Không đi có sao không Cô?"

"Được rồi!Một người vì mọi người đi chứ?".Một bạn nữ khó chịu khi thấy Thu Nga cứ mày mê mồm với Cô giáo khiến bản thân bức bối đứng dậy mà cau gắt với Thu Nga

"Đúng đó!Cậu không thể sống một ngày bình thường giản dị được sao đại tiểu thư?".Nhật Duy cũng đứng dậy mặt cau có nhìn Thu Nga

"Các Cậu..."

"Cô giáo đã nói như vậy rồi cả lớp nghe rõ chưa?Còn Cậu còn ý kiến gì không?".Cậu thấy mọi người ồn ào nhìn về mặt Cô giáo cũng khó xử nên đứng dậy khuôn mặt đến giọng nói đều lạnh lùng

"Rõ".Cả lớp nghe vậy chỉ biết ngậm ngùi mà gật đầu.Thu Nga thấy vậy chỉ biết im lặng mà ngồi xuống không nói thêm được gì

"Vậy cả lớp về chuẩn bị nhé!Thứ 2 khoảng 8h chúng ta xuất phát!Cả lớp nghe!".Cô giáo khuôn mặt tươi tắn nhìn cả lớp

"Vâng ạ!"

"An Nhi chúng ta đi mua chút đồ gì đó đi để khi về quê Cậu bọn Tớ đến nhà Cậu chơi nhé!".Phuong Anh cùng Cô đi ra ngoài cổng trường

"Đúng đó!Dù sao cũng coi như lần đầu chúng Tớ đến nhà Cậu chơi".Bảo Long cũng đi nhanh lên chỗ Cô bỏ mặc Cậu đi đằng sau

"Không cần đâu!Mọi người tới nhà Tớ chơi là được rồi".Cô khó xử nhìn Phuong Anh-Bảo Long

"Chắc Cậu đang vui mừng lắm nhỉ?".Thu Nga đi ra khuôn mặt khó chịu nhìn Cô

"Phải vui chứ!Một phần được gặp gia đình một phần Tôi cho Cậu nếm thử cái cảm giác của cuộc sống bình dị là như thế nào".Cô nói với khuôn mặt thảnh thơi nhưng đầy hàm ý

"Cậu..."

"Tôi làm sao chứ?"

"Tôi sẽ không để Cậu toại nguyện vui về đâu"

"Tớ về trước nhé!Thứ 2 gặp lại".Cô nhìn sang Phuong Anh chẳng quan tâm lời nói của Thu Nga có ý gì cả

"Bảo Lâm..Cậu sẽ đến nhà Tớ chơi chứ?".Cô chạy theo Cậu đi lại trước mặt Cậu

"Theo ý mọi người"

"Ồ".Cô nghe vậy khuôn mặt có chút buồn,Cô cảm thấy cái cách Cậu nói như kiểu bị bắt ép buộc vậy

"Có muốn đi mua chút đồ không?"

"Được"

Cậu cùng Cô đi tới siêu thị nhỏ gần đó cho Cô lựa chọn chút đồ để chuẩn bị cho chuyến về nhà của mình

Cô vui vẻ đi quanh quầy bán đồ ăn nhìn hết đồ ăn này đến đồ ăn kia rồi chớp chớp mắt nhìn Cậu.Cô thực sự muốn mua cả thế giới ở đây mang về...

"Muốn lấy gì thì cứ lấy đi".Cậu đang mua chút giấy ăn vài chai nước lọc rồi quay sang nhìn Cô đang chìm đắm trong thế giới đồ ăn vặt

"Nhưng...sẽ béo"

"Béo không chết!Người ta đâu có nói béo là xấu đâu Cậu phải lo lắng như thế".Cậu đi lại lấy đại vài gói bim bim bỏ vào tay Cô

"Cậu thực sự không chê"

"Không chê"

"Vậy được"

Cô nghe vậy thì cười vui vẻ chọn lấy những thứ mình thích rồi cũng chọn ít quà về cho Bố Mẹ với cả cho Minh-Ly bạn thân Cô nữa

"Xem gì đấy".Cậu thấy Cô lưỡng lự nhìn vào bên trong tấm kính

"Bánh kem".Cô vừa nhìn vừa chỉ tay vào cái bánh kem trong tấm kính

"Cậu thích ăn sao?"

"Thích! Nhưng ăn bây giờ không thích hợp"

"Tại sao?"

"Bánh kem chỉ ăn vào ngày sinh nhật thôi...nhưng sinh nhật Tớ...2 ngày nữa mới tới"

"Sắp sinh nhật Cậu sao?"

"Đúng"

"Cậu mua xong chưa chúng ta về thôi".Cô rời mắt nhìn sang Cậu cười

"Xong rồi! Về về thôi"

"Được"

Cậu cũng có chút gì đó không muốn dời đi nhưng nghe Cô gọi vậy thì gạt đầu đồng ý ra thanh toán tiền rồi về cùng Cô

Cậu về cùng Cô thỉnh thoảng liếc nhìn Cô xem tâm trạng Cô như thế nào! Nhưng Cô vẫn cứ nở nụ cười khiến Cậu cũng chẳng nhận ra được Cô có đang buồn hay không nữa!

"Tới nhà rồi Cậu vào nhà đi"

"Cậu cũng vào nhà đi"

8 giờ tối...

"Cô Chú...Nhà trường tổ chức cho lớp Con đi dã ngoại".Cô ngồi ngoài phòng khách cùng Bố Mẹ Chị Như

"Vây cũng tốt! Ở đâu vậy Con...?".Cô Lệ nhìn Cô cười

"Dạ...ở quê Con ạ".Cô lưỡng lự lên tiếng

"Sao sắc mặt không vui như thế?".Chú Phong cũng trầm mặc lên tiếng

"Đâu có chỉ là Con coa chút hồi hộp thôi ạ"

"Bao giờ Con đi dã ngoại?"

"Thứ 2 ạ"

"Vây để Cô chuẩn bị ít đồ cho nhé"

"Dạ không cần đâu ạ...Con mua hết rồi"

"Dù sao cũng gần 1 năm mới về Con ở lại chơi vài ngày rồi hãy về đây cũng được không phải lo lắng nhé"

"Vâng"

"Được rồi Con lên phòng chuẩn bị đồ đạc dần đi"

"Vâng! Con xin phép ạ"

Cô mệt mỏi bước chân lên phòng Cô chẳng hiểu sao có chút cảm giác gì đó khó tả cứ bồn chồn trong người

"Xuống dưới nhà".Cô đang mơ mơ màng màng thì một tờ giấy được vo tròn lại ném vào phòng mình nên khó hiểu mở ra xem cũng đoán ra được ai nên vui vẻ đi xuống xin phép Cô Chú đang xem tv rồi nhanh chóng đi ra ngoài cổng

"Sao lâu thế?".Cậu khuôn mặt cau có nhìn Cô Cậu đã đợi Cô 10 phút ở đây rồi

"Tại Tớ vừa ở dưới phòng khách đi lên nhà nên không biết Cậu ném Tớ giấy sang phòng Tớ trước lúc đó! Mà có chuyện gì sao?"

"Cho Cậu coi như quà sinh nhật sớm của Cậu".Cậu đưa hộp bánh kem cho Cô,khi đưa Cô về nhà đợi Cô đi vào nhà Cậu đã quay trở lại tiệm đó mà mua chiếc bánh kem cho Cô

"Ồ...cảm ơn Cậu nhé!Tớ có được ước không?"

"Hỏi thừa"

"VẬY Tớ ước..."Con Mong Bảo Lâm Sẽ Thích Con" mong điều ước thành hiện thực".Cô không quan tâm gì vừa ước vừa nói lớn trước mặt Cậu

"Cậu chưa nghe ước mà để người khác nghe thấy sẽ không thành hiện thực à?"

"Ồ..."

"Trời lạnh Cậu vào nhà đi".Cậu cảm giác mình nói lời cũng chẳng biết phải làm sao đành nói nhanh rồi bỏ vào nhà

Cô cũng chẳng buồn phiền suy nghĩ nhiều cầm bánh kem đi lên phòng nở nụ cười vui vẻ mà ăn bánh kem của Cậu tặng cho mình

- - - - -

8h sáng thứ 2...

"Các bạn đến đông đủ chưa Bảo Lâm?".Cô giáo đi tới trước cửa xe nhìn Cậu

"Còn một vài bạn ạ"

"VẬY Em nói mọi người lên xe dần đi nhé"

"Vâng"

"Tỷ nữa Tớ ngồi cùng Cậu nhé!".Cô giật giật tay áo Cậu,Cậu không nói gì chỉ gật đầu

"Được rồi mọi người lên xe tự chọn vị trí mình thích ngồi rồi xe chuẩn bị xuất phát".Giọng Cậu lạnh lùng vang lên cả lớp đều chỉ biết im lặng mà làm theo

"Xin lỗi Tớ đến muộn!".Thu Nga lúc này mới cùng người bạn thân khuôn mặt chẳng mấy vui vẻ đi tới

"Được rồi lên xe đi".Cậu nói rồi đi lên xe để xem cả lớp ổn định chỗ ngồi chưa.Thu Nga cũng nhanh đi cùng Cậu cũng không quên liếc nhìn Cô một cái rồi mới bỏ lên xe

"Cậu..."Cô đi lên định ngồi xuống chỗ Cậu như đã bị Thu Nga nhanh chân ngồi mất khuôn mặt tức giận nhìn Thu Nga

"Ai giành trước người đó ngồi"

"Nhưng Tôi..."

Cô thấy khuôn mặt Cậu cũng chẳng phản ứng gì mặc cho trước đó Cô đã nói muốn ngồi gần Cậu trước rồi mà...

"An Nhi...xuống đây đi"

Cô nghe Nhật Duy gọi cũng miết cường đi xuống ngồi gần Nhật Duy mặc dù muốn ngồi cùng Phương Anh nhưng Bảo Long đã ngồi mất rồi...

Trên đường đi cả lớp vui đùa nhộn nhịp mở hết bài hát này đến bài hát kia,ai cũng giành giật nhau hát trong vui vẻ chỉ có Cô cứ ngắm nhìn phong cảnh ở ngoài trời chẳng muốn nhìn vào bên trong chút nào khi nhìn thấy cảnh Cậu ngồi gần Thu Nga...

"Sao tâm trạng Cậu buồn thế chứ vui lên đi"

"Tôi mệt!Cậu cứ chơi đi đừng quan tâm tôi"

Cô trả lời Nhật Duy nhưng ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài mệt mỏi rồi lại nhắm mắt mà ngủ

Sau 2 tiếng đi xe thì cũng tới nơi lớp Cô đã ngoại.Xe dừng lại ở một khu đất rộng rãi đẹp để có thể làm sân bóng đá được xung quanh cây cối um tùm đã thi nhau đua lá...Ở gần đó lại có một vườn hoa đủ loại hoa đang thi nhau nở rộ đẹp để khiến khung cảnh càng trở nên đẹp đẽ...

"Tới nơi rồi các em xuống xe tự mình cắm trại cho mình nhé!Chúng ta sẽ làm trại to nhé một của bạn nam và một của bạn nữ".Cô giáo nói giọng vui vẻ

"Vâng ạ"

Cả lớp nghe vậy đều háo hức đi xuống xe ai cũng cắm trại chăm chỉ cắm trại trong vui vẻ..Cô cũng biết nơi này gần nhà mình nên cũng muốn cắm trại thật nhanh rồi trở về nhà một lúc

"Mọi người chú ý!Vì chúng ta ở đây chơi cả một ngày dài nên mọi người sẽ ở quanh đây chơi mấy chơi nếu bạn nam thích đá bóng thì đá bóng,bạn nữ nếu muốn hái hoa hay chụp ảnh thì đi cùng nhau rồi trở về sớm!Sau đó trưa các bạn nam sẽ nướng đồ ăn để ăn trưa các bạn nữ cũng phải giúp đỡ làm

đồ ăn!Sau đó chúng ta nghỉ ngơi chiều sẽ đi lấy củi để chuẩn bị cho buổi tối đốt lửa cùng nhau nói chuyện!RỒ CHƯA?".Giọng Cậu nói lớn khuôn mặt nghiêm khắc ánh mắt vừa nói vừa nhìn từng người một,Cậu cũng chỉ làm theo yêu cầu của Cô giáo muốn cả lớp vui chơi vui vẻ Cậu cũng quan sát nơi này kĩ rồi mới phân chia cho mọi người biết

"RỒ"

"Được rồi mọi người tự do chơi đi".Cậu cũng gật đầu cái nhẹ rồi để mọi người thoải mái chơi đùa

Cả lớp nghe vậy cùng nhau chơi đùa vui vẻ con trai chơi đá bóng,con gái lại cùng nhau đi thăm vườn hoa vui vẻ cùng nhau chụp ảnh cười nói...Đến Thu Nga cũng háo hức đi đến những chỗ có bông hoa đẹp mà chụp ảnh quên hết mọi suy nghĩ trước đây rồi thì phải!

"Cậu định bao giờ về thăm Bố Mẹ mình?".Cậu đang ở trên đọc sách thấy Cô đi lên chỗ ngồi gần mình nên lên tiếng

"Chắc khoảng lúc mọi người nghỉ ngơi khi đó Tớ sẽ đi"

"Ừm"

"Sao Cậu cứ đọc sách như vậy chứ?Sao không ra chơi cùng mọi người chứ?"

"Tôi không quen"

"Cậu phải quen"

"Cậu làm gì hả?"

"Cậu phải ra cùng mọi người chơi đá bóng đi chứ?"

"Nhưng Tôi chỉ biết bóng rổ thôi!"

"Cậu sẽ quen mà"

Cô mặc kệ Cậu phản bác gấp quyển sách của Cậu bỏ sang một bên mà kéo Cậu đi đến chỗ các bạn nam đang hăng say chơi đá bóng mà

"Bảo Lâm nói cũng muốn chơi mọi người cho Cậu ấy chơi cùng được chứ?"

"Được chứ?Mong được lớp trưởng chỉ bảo"

"Cậu...".Cậu nhìn sang Cô ánh mắt bức mình nhưng không nhẫn tâm mắng Cô nên chỉ liếc nhìn Cô rồi bỏ đi đến chỗ các bạn nam chơi

Cô đứng ở trên nhìn Cậu hăng say chơi bóng ánh mắt đầy hạnh phúc hướng về chỗ Cậu,nhưng thỉnh thoảng lại bất gặp ánh mắt Nhật Duy nhìn mình Cô chỉ chau mày nhìn lại rồi quay đi chỗ khác...

- - - - -

Sau giờ nghỉ trưa Cô mới về thăm bố mẹ có cả Cậu Bảo Long Phương Anh cùng cả Nhật Duy đi cùng Cô nữa ai cũng khuôn mặt rạng rỡ vui vẻ

"Bố!Mẹ!".Cô đi vào trong nhà thấy Bố Mẹ mình đang xem tv thì vui vẻ cười đi lại ôm Bố Mẹ mình

"An Nhi?Sao Con về không nói với Bố Mẹ trước?".Mẹ Cô xoa đầu Cô trìu mến

"Lớp con tổ chức đi dã ngoại gần đây nên Con về thăm Bố Mẹ luôn ạ".Cô nhìn Bố Mẹ mình cười

"Chúng cháu Cháo Hai Bác ạ".Cậu cùng ba người họ lễ phép chào hỏi Bố Mẹ Cô

"À...đây là bạn của Con"

"Mới Các Cháu ngồi"

"Chúng cháu có chút có muốn biểu hai bác ạ"

"Các cháu đến chơi là được rồi cần gì quà chứ?"

"Dạ...vâng"

"Bọn Con ở chơi mấy ngày"

"1 ngày thôi ạ!Sáng mai sẽ về rồi"

"Vậy phải chơi vui vẻ cùng các bạn nhé"

"Vâng"

"Ồ trên đó An Nhi nếu có gì không biết hay làm sai thì các con đừng giận nó nhé"

"Dạ không có đâu ạ...An Nhi biết điều lắm"

"À...Ly-Minh hai đứa nó đang chuẩn bị hội gì đó cho tiệc giáng sinh đó có gì Con đến chơi vui cùng nó nhé"

"Vâng"

Nói chuyện với Bố Mẹ một hồi lâu Cô muốn để Bố Mẹ nghỉ ngơi cũng hứa tối sẽ trở về với mẹ!Sau đó dẫn Cậu cùng mọi người đi tới chỗ Ly-Minh rồi lại trở về chuẩn bị cho buổi tối cùng mọi người.Cô muốn dẫn bạn bè Cô đi thăm quê Cô có những chỗ im ắng nhưng mất mẹ mà ở thành phố không có

"Ghê à nha tổ chức to vậy mà cũng không gọi điện mời tao về".Cô vui vẻ đứng đằng sau nhìn Ly-Minh đã bận chuẩn bị cho đêm giáng sinh

"Ờ...Về khi nào thế?".Ly đi lại nắm tay Cô cười

"Chú ý hình tượng đề".Cô lườm Minh trong khi đám bạn với cả Cậu đang đứng gần đó mà Minh lại tự nhiên đi lại khoác vai Cô khiến Cô khó xử

"Oke"

"Lớp Tao đã ngoại ở gần đây về thăm Bố Mẹ thì nghe nói chúng mày đang tổ chức cho đêm giáng sinh nên tới đây!Đây là Bảo Long-Nhật Duy còn lại thì nhớ tên rồi chứ?Đều là bạn tốt của Tao!Còn đây là Ly-Minh là bạn thân từ nhà của Tớ".Cô chỉ tay từng người nói

"Chào"

"Chào"

"Đây không phải Bảo Lâm sao...nghe nói ai đó đã dứt khoát nói Tao tư...(tư)..."

"Câm miệng".Minh nhìn Cậu rồi nhìn sang Cô khuôn mặt tỉnh bơ nhưng giọng nói đầy hàm ý khiến Cô giật mình đi lại bịt chặt miệng Minh nói giọng đe dọa

"Dứt khoát nói gì chứ?".Nhật Duy nghe vậy thì tò mò nhìn Minh

"À thì..."

"Không có gì!Cậu không cần nghe nó nói đâu"Cô ánh mắt lườm Minh rồi nhìn sang Nhật Duy

"Chào Cậu!".Bảo Long lại dơ tay chào Ly lần nữa vì thấy Ly đang cười rất vui vẻ

"Ồ...Chào Cậu"

"Sắp xong chưa?".Cô nhìn Ly

"Sắp rồi...mọi người ra ghế kia ngồi đợi bọn tao một lát nhé"

"Nhanh nha"

"An Nhi...cái bạn nữ đó có người yêu chưa?".Khi cả đám ra ngoài ghế ngồi Bảo Long đi sang chỗ Cô khuôn mặt có chút ngại

"Tớ không biết rõ lắm hình như là chưa?"

"Ờ"

"Cậu có ý đồ gì đúng chứ?"

"Không có...Tớ thấy Cậu ấy xinh xắn cười duyên nên có chút động lòng"

"Vậy sao?Để Tớ giúp Cậu"

"Cảm ơn Cậu nhé"

"Không cần khách sáo"

"Bảo Lâm Cậu đang nhìn gì vậy?".Cô nhìn sang thấy Cậu đang hướng mắt nhìn gì đó

"Tôi thấy bên xa xa kia có vẻ rất đẹp khung cảnh ở đó chắc thoải mái lắm nhỉ?"

"Đúng vậy! Nếu Cậu muốn Tớ có thể cùng Cậu đi...nhưng chắc không có thời gian rồi"

"Tại sao?"

"Mai chúng ta về rồi"

"....."

"Nước đây mời mọi người"

"Ly này...Đạo này thấy tươi tắn ghê ha! Có người yêu chưa?". Cô ngồi gần Ly hỏi

"Khụ...khụ...Con mắt nào Mày nghĩ Tao có người yêu?"

"Cả hai mắt"

"Về khám lại mắt đi! Tao làm gì đã có người yêu"

"Vậy cần Tao giới thiệu cho không? Bảo Long này!"

"Hả?". Bảo Long nghe vậy thì giật mình nhìn Cô rồi liếc nhìn Ly đang cười mà ngại ngùng ngoảnh đi chỗ khác

"Tao cũng chưa có người yêu"

"Thì sao?"

"Giới thiệu bạn nữ kia cho Tao đi"

"Bớt cái tính trêu đùa con gái nhà lành lại". Cô nhìn Phương Anh đang cúi mặt vì ngại ngùng quay sang lờm Minh

"Thì thôi! À...Bảo Lâm này...khi nào có thời gian chúng ta chơi bóng rổ đi?". Minh bỏ qua Cô nhìn sang Cậu

"Được"

"Tôi cũng biết chơi". Nhật Duy nghe vậy thì cũng dơ tay cười

"Vậy nếu có thời gian"

"Bao giờ quay về?"

"Chắc tý nữa bọn tao còn chuẩn bị chương trình buổi tối nữa"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Nếu...cậu...đến sớm hơn...một chút!

Cậu nhìn thấy ánh mắt đang nhìn về phía mình thì ả Thu Nga khi Thu Nga vừa hôn lên mà mình khuôn mặt tức giận nhìn Thu Nga ánh mắt muốn giải thích nhìn về phía Cô

Nhưng chưa kịp đi lại Cô đã nở nụ cười chua xót mà chạy đi, ba người kia thấy vậy cũng chạy đi theo Cô...

"Bảo Lâm...Tớ...". Thu Nga trong lòng dắc ý nhưng ở ngoài vẫn cố tỏ ra khuôn mặt tội lỗi nhìn Cậu

"Tôi không cần biết! Cậu là cố tình hay cố ý...nhưng...Cậu làm người con gái Tôi thích hiểu lầm rồi đó! Mong Cậu từ nay hãy biết ý một chút!". Cậu khuôn mặt tức giận nói rồi bỏ đi

"Bảo Lâm...". Thu Nga nghe vậy thì bất ngờ nhưng đau lòng nhiều hơn mà ngồi sụp xuống đất

Còn Cô khuôn mặt thẫn thờ chạy đến nơi mà mỗi khi tâm trạng không tốt Cô sẽ đến đây cho tâm trạng bớt buồn cũng không muốn phải suy nghĩ đến

chuyện đó nhiều nữa...

"Nhật Duy...hay là để bọn Tớ đi là được rồi".Ly đang đi thì dừng lại nói với Nhật Duy

"Vậy được...Các Cậu nhớ an ủi An Nhi nhé".Nhật Duy nghe vậy cũng không muốn đòi co nhiều mà gật đầu rồi đi lại chỗ cũ đợi Cô

"Được...Vậy bọn Tớ đi trước nhé".Ly-Minh nói xong thì chạy theo Cô họ biết Cô muốn tới đâu nơi đó cũng là nơi ba người Cô hay tới đó

"Không khóc!Có gì mà phải khóc hả".Minh đi lại lườm Cô khuôn mặt tức giận có chút đau lòng dùm Cô

"Mai Tao ở lại đây nha".Cô khuôn mặt nức nở nhìn Ly-Minh

"Muốn ở bao lâu cũng được".Ly ôm lấy Cô an ủi

"Cao gì nói ra được thì nói hết ra đi khóc một lần cho đã đi rồi từ giờ không được như vậy nữa".Ly lại vỗ về Cô

"Chúng mày không biết đâu...vừa nãy lớp Tao chơi trò nói thật hay mạo hiểm...lúc đó Tao đã cố tình vút bóng cho Bảo Lâm để Bảo Lâm thua rồi sẽ bị mọi người hỏi...nhưng không ngờ lúc thua Cậu ấy bị phạt chọn mạo hiểm có bạn hỏi đưa quả bóng cho người Cậu nghĩ tới đi...chúng mày biết Bảo Lâm đưa cho ai không?Cậu ấy đưa cho Thu Nga thay vì Tao đang ngồi bên cạnh Cậu ấy...Cả lớp thấy vậy thì bắt đầu trêu đùa gắn ghép Thu Nga với Bảo Lâm..Thu Nga cũng nhận Minh thích Bảo Lâm còn Cậu thì không nói gì!Vừa nãy chúng mày cũng nhìn thấy cái cảnh....Không lẽ người Cậu ấy thích là Thu Nga sao?Có lẽ vì vậy mà Tao theo đuổi Cậu ấy gần hết năm học rồi...câu trả lời của Cậu ấy vẫn là "Không Đồng Ý"...Hôm nay là sinh nhật Tao vậy mà Cậu ấy cũng chẳng nói lời nào chúc tao sinh nhật vui vẻ hay gì đó mà tặng cho một bất ngờ cực lớn...Chắc đối với Cậu ấy Tao chẳng là gì cả...Vậy mà Tao còn mặt dày theo đuổi đúng là không biết lượng sức mình mà".Cô vừa nghĩ vừa thấy càng buồn mà khóc càng to hơn

"....."

"Rồi mày sẽ đổi mặt như nào với Cậu ấy hả?"

"Tao chưa biết"

"Được rồi khóc cái gì!Còn không nín Tao kệ Mày ở đây mà đi về đây!Nín!".Minh bực bội lên tiếng.Minh ghét nhất là thấy con gái khóc đặc biệt lại là bạn thân của mình khiến bản thân càng khó chịu

"Đúng đó về chỗ cũ đi nhớ Nhật Duy còn đợi Mày ở đó mà lo lắng đấy"

"Hazzzz"

"Người ta tốt thế thì không thích...."

Cô chỉ cười trừ rồi đứng dậy mà cùng Ly-Minh đi về chỗ vừa rồi...

"An Nhi...Cậu không sao chứ?".Nhật Duy lo lắng cho Cô đứng ngồi không yên

"Tôi không sao?"

"À..Bọn Tao nhớ ra còn chút chuyện phải làm...hai người nói chuyện đi nha".Ly lên tiếng nháy mắt với Minh

"Đúng rồi...bọn Tao đi đây"

"Ồ..."

"Cậu không sao thật chứ?"

"Tôi không sao?Mà sao Cậu không về trại nghỉ ngơi đi ở đây làm gì chứ?"

"Tôi lo lắng cho Cậu...Tôi sợ tâm trạng sẽ không tốt..."

"An Nhi...Cậu không thể mở lòng với ai khác sao?"

"Tôi...Tôi không có tâm trạng suy nghĩ đến mấy chuyện này nữa..."

"Vậy Tôi không nhắc đến chuyện này nữa...Cậu ăn bánh đi..."

"Cậu ngáo à?Bánh không phải mấy người vừa lấy để trêu Tôi sao?.Cô tự nhiên nở nụ cười không biết vì sao thấy bộ mặt ngây thơ như vậy của Nhật Duy thì tâm trạng lại cảm thấy có chút thoải mái

"Cậu cười rồi kìa"

"Miễn cưỡng thôi"

"Khi nào về thành phố Tôi sẽ tặng cho Cậu một món quà cực to"

"To như nào?".Cô ngậy thơ trên đầu Nhật Duy

"To...Cậu muốn to như nào Tôi sẽ tặng quà to như vậy...trừ hái sao trên trời..."

"Được rồi Tôi đùa đó!Quà có cũng được không có cũng chẳng sao Tôi không quan trọng điều đó"

"Nhưng mà...."

"Nhưng cái gì?Cũng muộn rồi Cậu nên về nơi đó nghỉ ngơi đi hôm nay Tôi về nhà Ba Mẹ"

"Cậu sẽ không sao chứ?"

"Không sao đâu"

"Vây...Tôi về trước nha...Cậu nhớ ngủ sớm đi!Ngủ ngon!"

"Nhật Duy...Xin Lỗi!...Nếu...Cậu đến sớm hơn...một chút!...Tôi...".Cô bắt gặp lên tiếng nhưng đột nhiên lại không nói ra thành tiếng...

"Không sao đâu...Tôi vẫn đợi Cậu!Tôi về đây".Nhật Duy quay lại nhìn Cô cố nở nụ cười nhạt rồi quay người bỏ đi sắc mặt tỏ rõ vẻ không vui

Về tới nơi cắm trại

"An Nhi..Cậu ấy sao rồi...".Cậu thấy Nhật Duy quay về thì tâm trạng mệt mỏi đi lại

"Tôi đã nói như nào hả...Nếu Cậu không thích Cậu ấy thì đừng làm Cậu ấy tổn thương rồi mà!Cậu hết lần này đến lần khác làm Cậu ấy buồn...Cậu thực sự không thích Cậu ấy sao?".Nhật Duy thấy Cậu thì đi lại nắm cổ áo Cậu tức giận

"Tùy Cậu!Cậu nghĩ sao cũng được"

"Cậu...Đúng là An Nhi...Ngu ngốc với thích người như Cậu mà".Nhật Duy bực không thể đâm cho Cậu một cú vào mặt,ấn Cậu lùi ra mà đi vào nghỉ ngơi

Quay lại chỗ Cô

"Đến sớm hay muộn gì chứ?Thấy hợp thì yêu thôi"

"Chúng Mây....".Cô giật mình quay lại đằng sau thì thấy Ly-Minh đang đi lại ánh mắt tỏ rõ vẻ tức giận

"Bọn Tao nghe hết rồi"

"Tao thấy Nhật Duy này cũng tốt".Mình nhìn Cô ánh mắt đầy kiên định

"Nhưng Tao...không có tình cảm...Tao chỉ coi Cậu ta là bạn thôi..."

"Hazz...Được rồi có gì mai nói tiếp!Bọn Tao đưa Mây về nhà nha".Ly thờ dãi rồi vỗ vai Cô

"Thôi Tao về trại đây"

"Sao vừa nói muốn về nhà"

"Định vậy...nhưng nghĩ lại thôi dù sao cũng phải nói với Cô giáo xin ở lại đây chứ?"

"Cần bọn tao đưa về đó không"

"Không cần đâu!Dù sao cũng muộn rồi chúng mày về nghỉ ngơi đi mai gặp".Cô đứng dậy cầm quà rồi tạm biệt Ly-Minh mà đi về trại.Ly-Minh cũng nhìn theo bóng dáng Cô khuất dần mới trở về

"An Nhi..Cậu nghe Tôi nói...".Cậu thấy Cô đi về thì vội đi lại chắn trước mặt Cô

"Tôi không muốn nói gì với Cậu cả!Tôi mệt".Cô không nhìn Cậu mà nhìn đi hướng khác nói xong rồi bỏ đi.Cậu thì chỉ biết nhìn theo Cô nhưng chẳng biết phải làm sao cả...

- -----

"Cả lớp tập trung".Cậu lớn giọng gọi cả lớp

"Đông đủ hết chưa Bảo Lâm".Cô giáo đi lại nhìn Cậu

"Dạ...còn An Nhi ạ"

"Cô báo với cả lớp...An Nhi vì một số lý do sẽ ở lại đây một vài hôm bn sẽ lên sau!Vậy bây giờ mọi người lên ổn định chỗ ngồi đi rồi chúng ta về"

"Vâng ạ".Cả lớp nghe vậy có chút tiếc nuối muốn ở lại chơi thêm nhưng không được nên đành lên xe mà đi về

Sau khoảng 10 phút ổn định tất cả thì sẽ xuất phát đi về

"Muốn về thì có thể đuổi theo...có lẽ còn kịp đó".Ly đứng bên cạnh Cô đang ở góc khuất nào đó mà nhìn theo tất cả mọi người

"Không có...Thôi đi về thôi".Cô cười trừ rồi cùng Ly đi về nhà mình

"Bố Mẹ".Cô đi về thấy Bố Mẹ đang làm việc ngoài đồng thì vui vẻ đi lại

"Không phải Con nói cùng mọi người về rồi sao?"

"Con ở lại thêm vài ngày rồi mới về!Dù sao bọn Con cũng được nghỉ một tuần mới phải đi học"

"Vậy sao không vào nhà nghỉ ngơi ra ngoài đây làm gì cho mệt"

"Con muốn phụ giúp mẹ".Cô cười rồi cùng mẹ tưới rau

- ----

Ngồi trên xe Cậu cảm thấy chẳng vui vẻ chút nào dù sao cũng gần về tới nhà rồi..Cậu muốn quay lại cũng chẳng kịp.Trong lòng muốn giải thích mọi chuyện với Cô nhưng bao giờ Cô mới chịu trở về chứ?

"Tới nơi rồi..Các Em về nhà cẩn thận!Nhớ tuần sau phải đi học đó nhé".Sau khoảng gần 2 tiếng ngồi trên xe thì cũng về tới trường Cô giáo để mọi người xuống xe rồi nói lớn

"Vâng ạ"

"Tạm biệt các Em"

"Tạm Biệt Cô".Cả lớp đồng thanh nói rồi ai có nhà người ấy về

Còn Cậu cũng bắt lực mà đi về nhà..

- -----

"Đi chơi đi".Ly-Minh đến nhà Cô thấy Cô đang ngồi gẩn gơ trong phòng mà đi lại

"Chơi đâu chứ?"

"Thả diều"

"Nhàm chán!Nhưng Tao cũng đang chán đi".Cô cười rồi khoác tay Ly đi

"Còn buồn không?".Minh vừa đi vừa hỏi Cô

"Ai buồn?Mày à?".Cô nhìn sang Ly trêu đùa

"Bớt giả vờ đi"

"Tao ồ!À...Ly cái đứa tên Bảo Long ấy Mày thấy sao?"

"Sao là sao?Khó hiểu?"

"Người ta nói thích Mày..."Cô vừa đi vừa khuyếch vào tay Ly

"Tao...."

"Ly đỏ mặt rồi kìa....".Minh thấy vậy thì lên tiếng trêu Ly

"Chúng Mây....".Ly nghe vậy thì đuổi đánh Cô với Minh nhưng được vài bước đột nhiên dừng lại...

"Cậu lại quay lại đây làm gì...?"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng...* *Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Mong rằng chúng ta sẽ mai như vậy!

"Cậu lại quay lại đây làm gì...?".Cô cũng nhìn theo phản xạ của Ly

"Tôi có chuyện muốn nói với Cậu"

"Không phải hôm qua chúng ta nói rõ ràng rồi sao?Tôi không có gì muốn nói với Cậu".Khuôn mặt Cô tỏ rõ vẻ khó chịu bức bối

"....."

"Tao nhớ Tao với Ly còn phải quay lại xem mọi người đã ổn định được sân khấu chưa...Bọn Tao đi trước nha".Minh thấy không khí căng thẳng thì giật tay áo Ly rồi đi nhanh để cho hai người có không gian riêng

"An Nhi..Cậu không thể nghe Tôi nói sao?".Cậu bắt lực mà đi theo Cô khi Cô đang đi ra bãi cỏ gần đây

"....Được rồi..Cậu muốn nói gì cứ nói đi...Tôi nghe là được chứ gì?".Cô ngồi xuống bãi cỏ bắt lực nói,Cô không phải không muốn nghe Cô chỉ sợ khi Cậu giải thích Cô lại đau lòng hơn...

"Tôi...với Thu Nga...thực sự không phải như Cậu nghĩ"

"Cậu biết Tôi nghĩ gì sao?"

"Tôi...nhưng chuyện tôi đó là do Thu Nga cậu ấy tự nhiên làm như vậy Tôi cũng không phản ứng kịp đều là do Cậu ấy chứ không phải Tôi muốn vậy"

"Cậu muốn nói gì?Tôi không hiểu Cậu nói gì cả?"

"Thực sự cái lần chơi Tôi thua đó...Tôi không đưa cho Cậu không phải Tôi đang nghĩ đến Thu Nga mà...chỉ do..."

"Do gì?".Cô nghe vậy thì bắt đầu nổi hứng tò mò

"(do Senn sắp đặt chứ Tôi đâu có muốn ^_^)...Do Tôi sợ mọi người sẽ trêu Cậu rồi sẽ hỏi Cậu đang thích ai không?khi đó mọi người sẽ biết người Cậu thích là Tôi..."

"Vì vậy Cậu không đưa bóng cho Tổ?Vì Cậu sợ mọi người sẽ biết Tổ Thích Cậu sao?Tổ thích Cậu thì là chuyện sai trái à?"Cô nghe vậy thì sắc mặt tối sầm lại đứng phắt dậy nhìn Cậu thất vọng

"Không phải như vậy!Tôi sợ khi đó mọi người sẽ tạo áp lực cho Cậu...mọi người sẽ nói Cậu học tốt hơn là vì nhờ vào Tôi,Tôi cũng sợ Cậu bị một số người ghét như Thu Nga nói vì Tôi giàu nên Cậu mới thích Tôi...nên Tôi mới làm vậy!"

"Vậy sao Cậu không đưa bóng cho người khác mà lại là Thu Nga?"(lại vì Senn đúng chứ?)

"Lúc đó Tôi cũng không quan tâm mấy nên đưa liều dù sao Tôi cũng quen mỗi Cậu,Thua Nga với cả Phương Anh...Phương Anh bị hỏi rồi nên Tôi mới đưa cho Thu Nga"

"Vậy còn chuyện lúc tối thì sao?"

"Lúc đấy Tôi nói với Thu Nga mọi chuyện chỉ là ngoài ý muốn mong Cậu ấy đừng hiểu lầm rồi Tôi nói xin lỗi Cậu ấy...Xong Tôi không hiểu sao Cậu ấy ôm lấy Tôi,Tôi không phản xạ kịp sau đó...xây ra chuyện làm Cậu hiểu lầm như vậy"

"Vậy sao Cậu không nói sớm?".Cô nghe vậy thì lại đứng dậy nhưng tâm trạng lại cảm thấy vui vẻ

"Tôi có nói nhưng Cậu có nghe không chứ?".Cậu cũng đứng dậy nhún mẩy nhìn Cô tâm trạng cũng bớt khó chịu

"Tại...lúc này Tôi bị sốc cực mạnh Cậu hiểu không hả?Nhìn thấy Người mình thích thân mật với người con gái khác lại còn là người mình ghét ai là người giữ bình tĩnh cho được chứ?".Cô chau môi nhìn Cậu

"Rồi...rồi"

"Mà không phải Cậu về tới nhà rồi sao?"

"Tôi đi tới cổng rồi nhưng sợ Cậu nghĩ linh tinh lâu ngày rồi bị bệnh nên Tôi mới vội vàng đi quay lại để giải thích với Cậu".Cậu nói rồi cười xoa đầu Cô tóc rối bời lên

"Sao mỗi ngày Cậu không cười như vậy?"

"Tôi...tôi không thích"

"Vậy vừa nãy sao Cậu cười?"

"Miễn cưỡng"

"Ồ"

"Có muốn tới kia chơi không?".Cậu nhìn Cô trừ rồi chỉ tay về cái nơi Cậu nói với Cô lần trước nơi đó cực đẹp

"Có?Nhưng Cậu biết đường tới đó sao?"

"Tôi không!Nhưng Cậu để làm gì?Cậu dẫn Tôi tới đó biết đâu lần sau có cơ hội về đây Tôi sẽ đến đó một lần nữa"

"Được đi thôi"

Cô cười vui vẻ trong lòng thoải mái mà cùng Cậu đi tới nơi đó đi đường Cô nói hết chuyện này chuyện kia mà Cậu chỉ gật đầu cái cho xong...

Sau vài phút đi mệt là chân thì cũng tới nơi Cô dẫn Cậu tới một nơi không khí êm dịu nhẹ nhàng khiến tâm trạng trở nên tốt hơn...Khung cảnh xung quanh chỉ có cỏ cây với bầu trời

"Cậu thấy ở đây có đẹp không Bảo Lâm"

"Đẹp!Khung cảnh bình dị nhưng làm tâm trạng tốt không có gì phải suy nghĩ cả"

"Vậy người thì sao?"

"...bình thường".Cậu biết Cô hỏi gì nhưng lại muốn trêu đùa Cô

"Cậu..."

"Được rồi...Người ngồi bên cạnh Tôi xinh đẹp được chưa?"

"Cậu lại miễn cưỡng nói đúng không?"

"Là thật lòng"

"...hôm qua là sinh nhật tôi đó...".Cô vừa nghịch cổ vừa lăm bắm

"Cậu nói cái gì chứ?".Cậu quay lại nhìn Cô khó hiểu

"Không có gì"

"Quà sinh nhật muện cho Cậu này".Cậu lấy trong túi áo của mình ra là một hộp quả nhỏ nhỏ nhưng xinh xắn

"Oa...cảm ơn Cậu".Cô vui vẻ nhận lấy món quà của Cậu tò mò mà mở ra bên trong là một sợi dây chuyền bạc có khắc tên "An Nhi" thêm chút hoa văn cực sang trọng

"Không có gì...Cậu thích là được rồi"

"Nhưng người ta nói tặng bạc là" bạc tình bạc nghĩa" đó...nhờ vài hôm nữa chúng ta càng trở nên xa lạ thì sao?"

"Sao Cậu lúc nào cũng nghĩ linh tinh ra thế hả?"

"A...Đầu".Cậu nghe Cô nói vậy thì cốc đầu Cô khiến Cô giật mình mà lờm Cậu

"Bao giờ Cậu trở về thành phố?"

"Khi nào Cậu về khi đó Tôi về..."

"Lỡ tý Tôi về luôn thì sao?"

"Thì Tớ theo Cậu về luôn"

"Cậu thích Tôi đến vậy sao?".Cậu nghe Cô nói vậy tâm trí bắt đầu rối loạn

"Đúng!Từ trước tới nay Tôi chưa từng thích ai nhiều như Cậu vậy!"

"Ừm"

"Ồ".Cô nghe câu trả lời nhạt nhẽo của Cậu thì cũng gật đầu một tiếng,khuôn mặt lại xuất hiện vài nét buồn

Sau đó cả hai lại lâm vào im lặng chỉ vì nhưng câu nói nhạt nhẽo,chẳng ai nói thêm với ai câu nào chỉ nhìn về hướng mặt trời đang chói chang

7h tối....

"Hey...Đi chơi đi".Ly-Minh đi đến nhà Cô

"Chơi đâu chứ?".Cô đang ngồi ngoài xem tv thì nhìn Ly

"Chơi đâu cũng được...Ăn uống gì đó đi"

"Bảo Lâm Cậu đi chứ?".Cô quay sang nhìn Cậu đang đọc sách.Vì khi Cô và Cậu đi chơi về Cậu nói muốn ở lại mai mới về nên Cô đã để Cậu ở nhà mình dù sao Bố Mẹ Cậu cũng quen Bố Mẹ Cô nên nói chuyện dễ dàng hơn

"Theo ý mọi người"

"Sao Cậu vẫn lạnh lùng thế hả?Thân thiện hơn một chút thì chết à?".Minh bực bội lên tiếng rồi nhìn Cô ánh mắt tức giận muốn nói với Cô"người như này Mày cũng thích cho được?",mặc dù Cô cũng đang dành ra một chút thời gian kể mọi chuyện cho Ly-Minh nghe sự thật nhưng Minh vẫn bực thay cho Cô

"Tôi trước giờ vẫn vậy nếu làm mọi người khó chịu Tôi xin lỗi"

"Cậu có biết vì Cậu...An Nhi đã buồn nhiều như nào không nhất là cái cảnh hô...(hôm)"

"Minh".Cô cắt ngang lời Minh mà lườm Minh...còn Cậu nghe vậy thì ánh mắt cảm thấy mình có lỗi mà nhìn Cô

"Hazzz..."

"Thôi đi đi chẳng đạo này lạnh rồi".Ly lên tiếng cho không khí bớt căng thẳng

Nói xong vậy cả đám kéo nhau đi Cô lại vui vẻ với Minh trở lại không muốn làm mọi người cảm thấy áp lực,dù sao trước giờ Cô cũng chưa từng có suy nghĩ vì một ai đó mà cãi nhau với bạn bè cả

Tại quán ăn vỉa hè.....

"Ăn gì?Gọi đi".Cô cười vui vẻ lâu rồi Cô chưa được ngồi ở cái nơi thoải mái như vậy

"Cô oi cho cháu một đĩa thịt xiên nướng,chân gà,ốc,xoài chua với cả 4 chai sting ạ!Còn gì nữa không...".Ly gọi xong thì khuôn mặt tươi cười nhìn sang Minh bên cạnh nhưng chỉ để Minh hiểu ra điều đó

"Còn..."

"Ăn ít thôi béo rồi còn hay ăn!Tao không có nhiều tiền như vậy đâu"

"Vừa ai nói cứ gọi đi?"

"Rồi rồi!Ăn gì thì gọi.Biết bao giờ mới lại ăn cùng nhau như vậy!Mai Tao về rồi"

"Về sớm thế?"

"Tao bảo rồi...người ta là muốn ở bên cạnh ai đó thôi".Minh lên tiếng ánh mắt nhìn xung quanh

"Nói vớ vẩn...Không phải chúng mày cũng phải đi học sao?Tao ở đây chơi thêm làm gì lại để chúng mày nghỉ thêm vài buổi học để chơi với Tao à?".Cô lườm Minh rồi khẽ liếc nhìn sang Cậu chỉ thấy khuôn mặt Cậu tỉnh bơ nhưng không biết được trong lòng Cậu đang rất vui vẻ

"Rồi...coi như mày nói đúng đi"

"Im đi"

"Đồ ăn tối đây". Cô chủ quán mang đồ ăn ra cho bọn Cô

"Cảm ơn Cô ạ"

Sao đó là màn ăn uống trong cái sự tranh giành nhưng vui vẻ

15 phút sau...

"Mai bọn Tao tới tạm biệt Mây nha...Giờ Bọn Tao phải về rồi".Ly-Minh nhìn đồng hồ xong thì cũng nhanh tạm biệt Cô với Cậu về nhà để chuẩn bị bài vở cho ngày mai chuẩn bị thi cuối học kỳ

"Vây về nhà cẩn thận nha!Mai gặp"

"Mai gặp"

Sau đó Cô với Cậu cùng nhau đi về chẳng ai nói với ai câu nào im lặng đến mức nghe thấy cả bước chân của người kia

"An Nhi...".Cậu đột nhiên dừng lại mà gọi tên Cô

"Hả?"

"Tôi Xin Lỗi"

"Vì chuyện gì chứ?"

"Vì những chuyện xảy ra đã làm Cậu buồn".Cậu sau khi nghe Minh nói vậy tâm trạng bối rối lo lắng nhiều chuyện cảm thấy bản thân đối với Cô cực tệ

"Cậu đừng nghe những gì thằng Minh nói nó..."

"Tôi không nghe ai cả!Tôi cảm thấy thời gian qua Tôi làm Cậu buồn vì nhiều chuyện rồi..Tôi thực sự xin lỗi Cậu"

"Chỉ cần chúng ta mãi vui vẻ như vậy là Tôi thấy vui rồi"

"Được!Về thôi trời lạnh lắm đó"

Cậu nghe vậy thì lại cười với Cô rồi đi sang khoác áo ấm cho Cô cùng nhau đi về...Cô bị mấy hành động của Cậu như vậy mà trở nên vui vẻ ấm áp chìm trong hạnh phúc mà mình mơ mộng

Bạn đang đọc truyện *Lớp Trưởng... Cậu Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.